

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

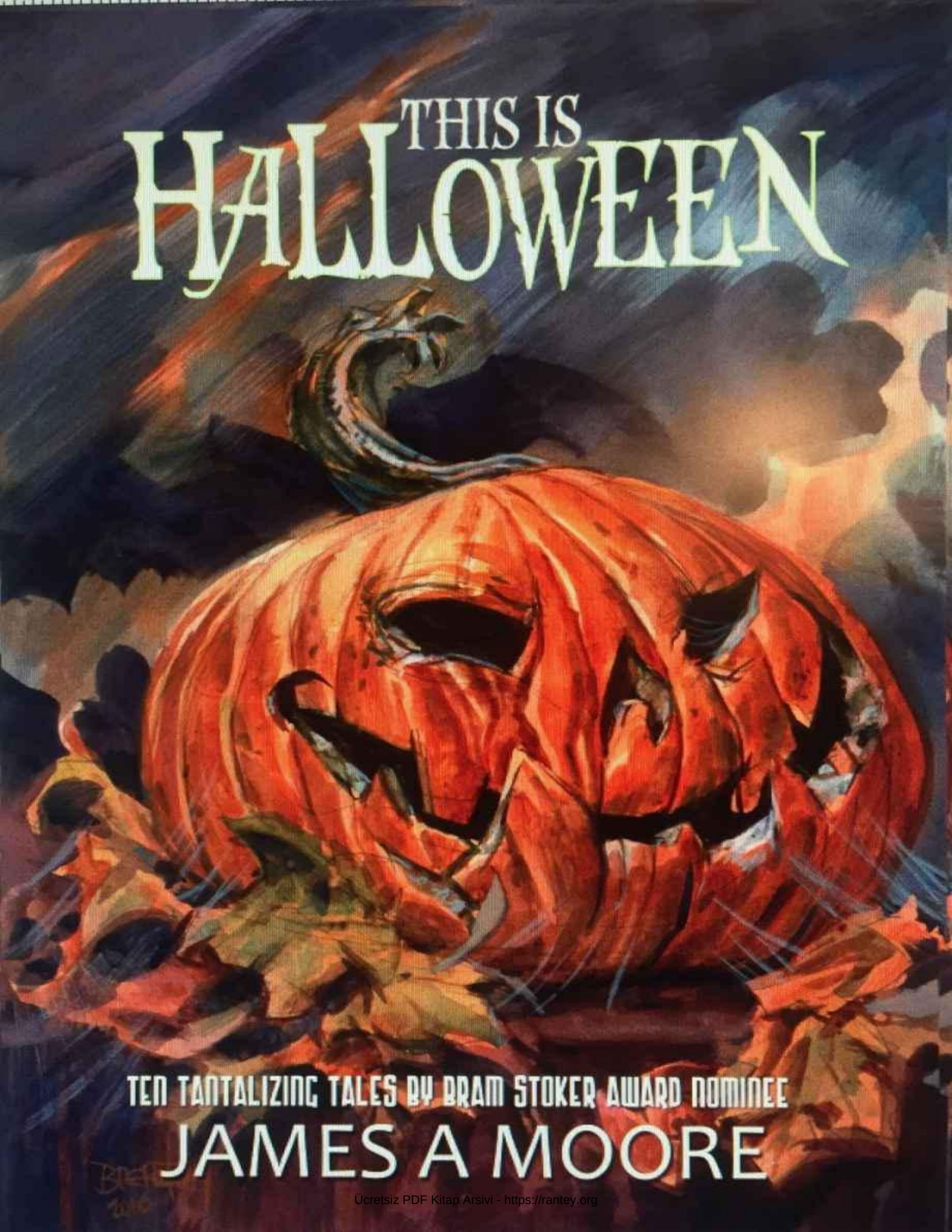
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THIS IS HALLOWEEN

TEN TANTALIZING TALES BY BRAM STOKER AWARD NOMINEE

JAMES A MOORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"THIS IS HALLOWEEN, James A. Moore'dan aşk mektuplarıyla dolu bir kitap. Sizi korkutan şeyler hakkında sevdiği her şeye aşk mektupları." - *Christopher Golden*, DEAD RINGERS'in New York Times çoksatan yazarı

"James A. Moore'un evinde şeker mi şaka mı oynamaktan sonraki en iyi şey! Ve bu kitapta sadece iyi şeker dağıtıyor." - *Jeff Strand*, DEAD CLOWN BARBECUE kitabının yazarı

"James A. Moore'un öyküleri yılın her zamanı bir zevktir ve THIS IS HALLOWEEN de bir istisna değil." - *John McIlveen*, HANNAHWHERE'in yazarı

JAMES A. MOORE TARAFINDAN DA

Jonathan Crowley Günlükleri

Overtree Vendetta'nın

Altında

Cherry Hill

Boomtown (Yakında)

Crowley: Bir Hafta (Yakında)

Serenity Falls Üçlemesi

Kanla

Yazılmış Sürü

Karanlık

Karnaval

Chris Corin Serisi

Sahiplikler

Kuduz

Büyüme Yeni

Başlayanlar

Kan Kırmızı Serisi

Kan Kırmızısı

Kan Hasadı

Denek Yedi Serisi

Konu Yedi Koşu

Yedi Ocak Serisi

Yedi Demir

Ocağı Patlamış

Topraklar

Mucizeler Şehri

Sessiz Ordu

Savaşın Gelgitleri Serisi

Son Kurban

IQc'aãctøsneó Seles (a*th C h r*stopher ù o l d ø n)

Bloodstained Wonderland

Bloodstained Neverland

The Griffin & Price Series (with Charles R.
Rutledge)

Blind Shadows

A Hell Within

Standalone Novels

Smile No More

The Haunted Forest Tour (with Jeff Strand)

Alien: Sea of Sorrows

Buffy the Vampire Slayer: Chaos Bleeds

Vampire: The Eternal Struggle: House of

Werewolf: Hellstorm

D*nner č "o' One Isitmaya Doğru Bir Yolculuk

BU CADILAR BAYRAMI.

On Kışkırtıcı İkrām (ve Birkaç Püf Noktası)

James A. Moore

Haverhill House Yayıncılık
Bir River City Yazarları Yayını 2016

The Dry Season © 2010, James A. Moore
Harvest Moon © 1994, James A. Moore
Hathburn Avenue © 2008, James A. Moore
Bone Harvest © 2008, James A. Moore
Harvest Gods Revisited © 2013, James A. Moore
Patchwork © 2009, James A. Moore
Gece Gözleri © 2011, James A. Moore ve Charles R. Rutledge
Blood Tide © 2004, James A. Moore
Grinin Tonları © 2009, James A. Moore
The Walker Place © 2011, James A. Moore

Bir River City Yazarları Yayını

BU Cadılar Bayramı © 2016 James A. Moore

Kapak tasarımı ve illüstrasyon © 2016 Dan Brereton
Kapak formatı ve düzenlemesi Dyer Wilk tarafından
yapılmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın veya yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu derlemede yer alan öyküler kurgu eserlerdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tarafından yayınlandı
Haverhill House Yayıncılık
643 E Broadway
Haverhill MA 01830-2420

Bizi web'de ziyaret edin: **www.HaverhillHouse.com**

Yaşı ne olursa olsun her şeker ya da şaka yapana adanmıştır.
Biz benzer ruhlarız.

Muhteşem kapak resmi için Dan Brereton'a, mizanpajdaki büyük yardımları için John McIlveen ve Bracken MacLeod'a ve teknik destek, bilgi birikimi ve sabır için E.J. Stevens'a özel teşekkürler. Bu kitap sizin yardımınız ve sabrınız olmadan var olamazdı, çocuklar ve bunu bildiğinizden çok daha fazla takdir ediyorum.

İÇİNDEKİLER

<i>Giriş</i>	i	
Kurak Mevsim		1
Hasat Ayı	13	
Hathburn Bulvarı		35
Kemik Hasadı	48	
Hasat Tanrıları Yeniden Ziyaret Edildi		68
Patchwork	78	
Gece Gözleri	122	
Kan Gelgiti	138	
Grinin Tonları		153
The Walker Place	181	

GİRİŞ

2015 yılının başlarında Jim Moore'la birlikte, hayatı boyunca kurduğu New England'da yaşama hayalini gerçekleştirebilmek için bin dört yüz mil yol kat ettik. Jim çocukken çok fazla taşınmıştı. Hayır, hayır... Kafanızda "çok" kelimesinin ne anlama geldiğine dair bir fikir var ve ben size bu fikrin yanlış olduğunu söyleyeceğim. "Çok" taşınmanın ne olduğunu düşünüyorsanız, onu beyninizden kovun. Jim'in ailesi üç asker ailesinden daha sık taşındı. Adaletten kaçan altı kaçıktan daha sık. Çöl göçebelerinden daha sık.

Tamam, belki göçebe olayı değil ama anladınız.

Özünde, Moores göçebe bir aileydi. Ama genç Jim korku hikâyeleri okurdu ve en sevdiği korku hikâyelerinin çoğu New England'da geçtiği için bölgenin gizemi beynine kazınmıştı. Gecelerin çok uzun sürdüğü, yaprakların güzel ateş renklerine büründüğü, sonra düşüp sokaklarda sıçradığı ya da sonbahar esintisinde dans edip döndüğü, dönen bir rüzgârda neredeyse bir an için insan şeklini alacakmış gibi kırbaçlandığı o yerde yaşamayı özliyordu. Ya da insan gibi bir şey.

Şimdi anlıyorsun.

Jim New England'da yaşamak istiyordu çünkü ona göre Cadılar Bayramı'nın en iyi yaşandığı yer orasıydı. New England, yüzyıllardır süregelen hayalet hikâyeleri ve perili evleriyle, ıssız köyleri ve uzak dağlarıyla, korku edebiyatı tarihiyle. New England, Edgar Allan Poe ülkesidir. H.P. Lovecraft ülkesi. Stephen King ülkesi. Korkunun ata yurdudur.

2015 yılının başlarında James A. Moore daha önce hiç yaşamadığı ama yine de evi olan bir yere taşındı.

Bugünlerde, *Seven Forges* serisi sayesinde Jim en çok fantezi yazarı olarak tanınıyor. Karanlık felsefeleri ve vahşi şiddetiyle, fantezisi "grimdark" olarak etiketlenen türden ve bu etiket fazlasıyla uygun. Ancak *Seven Forges* romanlarını okuduğumda ve ıssız yollardaki savaşçılarla, karanlık ve kaprisli tanrılarla karşılaşan çaresiz insanlarla ve siyah gemilerdeki gölgeli, tekinsiz korsanlarla karşılaştığımda, sadece şunu düşünebiliyorum: "Jim, senin köklerin

gösteriyor." Bu mükemmel fantastik öykülerin arka planında Lovecraft, William Hope Hodgson ve diğer pek çok yazarın etkilerini görmek hoşuma gidiyor. (Ve gerçekten de mükemmeller. Eğer bunu okuyorsanız, bir korku hayranı olduğunuza şüphe yok, ancak James'in grimdark fantezisinden uzak durmayın.

A. Moore. Sevdiğiniz her şeyi o sayfalarda da bulacaksınız).

Jim'le ilk kez yirmi yıldan daha uzun bir süre önce, Korku Yazarları Derneği'nin sekreterliğini yaptığım sırada tanıştım (ben görevi bıraktığımda Jim aptalca bir kararla bu görevi üstlenmeyi kabul etti). O zamanlar daha yeni başlamıştık ama Jim ilk çizgi roman öyküsünü Marvel'da yayınlamış ve White Wolf Games'in *World of Darkness*'ının mimarlarından biri olarak hızla ün kazanmaya başlamıştı. *Under the Overtree* ve devasa *Serenity Falls* (daha sonra revize edilerek bir üçleme olarak yayınlandı) gibi romanlarda gerçek renklerini göstermeye başlaması uzun sürmeyecekti. İlk roman Moore'un hayranlarının en sevdiği, ölümsüz, benimle dalga geçmeyen anti-kahramanı Jonathan Crowley'i tanıttı ve bu karakter ikinci romanda da yer aldı. *Serenity Falls* aynı zamanda Jim'in en unutulmaz ve en rahatsız edici karakterlerinden biri olan Palyaço Rufo'yu da dünyaya tanıttı. Eğer Rufo ile henüz karşılaşmadıysanız, onun hakkında ne kadar az şey söylersen o kadar iyi. Ama bilirsiniz... O bir palyaço ve James A. Moore tarafından yaratıldı. Kendi sonuçlarınızı çıkarın.

Palyaçolardan bahsetmişken.

Elbette, Jim New England'ı seviyor. Yeni evini seviyor çünkü burada kendini evinde hissediyor. James A. Moore, New England'ın perili sonbahar Cadılar Bayramı dokusunu en sevdiği battaniye gibi etrafına çeker, mutlu bir bebek gibi kundaklar, sıcak ve güvende, sizi korkutan şeylerin içine sarılır. Jim Moore sizi korkutan şeyleri *sever*. Ona palyaçolardan korktuğunuzu söylerseniz - bir yetişkin olarak bile palyaço fikrinin tüylerinizi diken diken ettiğini - o zaman Jim'in size palyaçolar hakkında bir hikaye yazmaktan daha çok istediği bir şey yoktur. Onu bunu yaparken gördüm. Jim için bu neredeyse bir aşk mektubu, korkuya bir ilahi, sadece sizin için kişiselleştirilmiş.

THIS IS HALLOWEEN, James A. Moore'dan aşk mektuplarıyla dolu bir kitap. Sizi korkutan şeyler hakkında sevdiği her şeye aşk mektupları. Korkuya yazdığı ilahilerle dolu bir kitap.

Kork.

Ama şarkı söyle.

Yoksa o seni bulur. Mutlu

Cadılar Bayramı....

Christopher Golden
Bradford, Massachusetts
6th Ekim, 2016

Kurak Mevsim

O yıl hava kuruydu, saçların statik yük almasına ve yaprakların ağaçlardan düşüp kurak rüzgarlara yakalandıklarında tıslayarak iç çekmelerine neden olacak kadar kuruydu. Çocukların pek de umurunda değildi. Aksine, kuru hava kostümlerin nefes almasını biraz daha kolaylaştırdı ve ucuz plastik pelerinlerin rüzgârda uçuşmasını sağladı.

Havada soğğun mükemmel ısırığı vardı ve rüzgâr, uzaktaki konuşmaların ve otoyoldaki arabaların uzak seslerinin ipuçlarını taşıyordu. Sonbaharın kokusu mumla kavrulmuş balkabağının ısırığıyla karışıyordu. Cadılar Bayramı'ydı ve Linda buna bayılıyordu.

Kasabanın dört bir yanında, Mueller'in evinin önündeki kesilmiş kağıt balkabaklarından Arielle Wilson'ın evinin önündeki ayrıntılı jack-o-lantern sanat eserlerine kadar çok sayıda süsleme vardı. Arielle uzun süredir Cadılar Bayramı hayranıydı ve zamanının çoğunu kasabanın en prestijli sanat galerisini işleterek geçiriyordu. Balkabaklarının bazılarını kendisi oymuş, bazılarını ise yaratıcı arkadaşlarıyla özel olarak anlaşılarak yapmıştı. Geleneksel olduğu üzere evi en sona saklanırdı, çünkü tüm çocuklar en çok oraya gitmek isterdi.

Harper Caddesi'nde çocuklar çoğunlukla gruplar halinde dolaşıyor, bazen ebeveynleri tarafından yakından izleniyor, bazen de çok az izleniyor, ancak her zaman en azından bir miktar yetişkin gözetiminde oluyorlardı.

Kimse bu konuda konuşmayı sevmezdi ama herkes geçmişteki günahların bir daha asla yaşanmamasını isterdi.

Söylentiler vardı elbette. Her zaman söylentiler. Yakaladıkları adam, tutukladıkları adam, öldürdükleri adam. Bazı insanlar onun

Masum. Çoğu insan daha iyi biliyordu. Bazıları onun bir serseri olduğunu iddia etti. Bazıları ise evinden neredeyse hiç çıkmayan bir yerli olduğunu söyledi. Sonunda fark etmedi. Üç çocuğa yaptıkları yüzünden öldü. Bu kadarı yeterliydi.

Çoğu gün.

İnsanlar Cadılar Bayramı'nda farklı hissettiler. Zulümlerin yıldönümleri genellikle daha mutlu şeylerin kutlanmasından daha iyi hatırlanır.

Çocukların öldürüldüğü eve yaklaşan on kişi vardı. Gruptaki yetişkinlerin kendileri de çocuk olalı uzun zaman olmuştu ve Martin Lundgren'in yaptıklarına dair efsaneler artık efsane olmaktan çok uzaktı. Bu en iyisiydi.

Ancak bu yıl bazı farklılıklar vardı. Hafızalarda ilk kez, Lundgren'in yaşadığı ve öldüğü ev işgal edilmişti. Onlarca yıl veraset davası ile uğraştıktan ve perili bir efsaneden biraz daha fazlası haline geldikten sonra, yasal sorunlar çözülmüş ve birileri bu eve taşınmıştı.

Linda çok sevinmişti. Eski ev çok güzeldi; üç katlı zencefilli kiremitleri, üç kalkanı ve etrafını saran ferforje ve taş çitleri, her yer temizlendikten sonra bile ürkütücülüğünü artırıyordu. Geniş çimenlik bugünlerde oldukça bakımlıydı ve araziye koruyan yedi yaşlı meşe ağacı şu anda son yapraklarını döküyor ve uzun, iskelet uzuvlarıyla her yöne uzanıyordu. Nancy konuşmaya başladığında en üstteki pencereye - dul kadının yürüyüşü ile aynı seviyede olan pencereye - bakıyordu.

"Bu çocukta ciddi bir sorun var." Nancy bunu söylerken güldü ama Linda onun şaka yapıp yapmadığını tam olarak anlayamadı. Elbette Nancy söz konusu olduğunda bu pek de alışılmadık bir durum değildi. İkisi liseden beri, evlenip yuva kurmadan ve kendi çocukları olmadan çok önce arkadaşılar ve Nancy resmi olarak onun en iyi arkadaşıydı, ama bu en iyi arkadaşının aklından geçenleri her zaman söyleyebileceği anlamına gelmiyordu.

Tabii Nancy'nin Cadılar Bayramı'ndan nefret etmesi dışında. Her zaman nefret ederdi. Korkmaya dayanamazdı. Ama çocuklarının iyiliği için buna katlanıyordu. Nancy'nin ikiz kızları vardı, Katie -şu anda Sindirella gibi giyiniyordu- ve Mary -şu anda kara kedi gibi giyiniyordu, çünkü kız kardeşine benzemekten nefret ediyordu. Nancy'nin bir de henüz altı yaşında olan ve başını belaya sokmaktan her zaman yarım saniye uzak duran en yeni çocuğu Tyler vardı. Şu anda ablaları

şekerini elinden almakla tehdit ederek en kötü alışkanlıklarını dizginliyordu. Linda çocuklarını yönetmek için tehdit kullanmayı pek onaylamıyordu ama eleştirecek de değildi, özellikle de işe yarıyorsa. Tyler tam bir hayalet kıyafetine dönüştürülmüş eski püskü bir çarşaf giymişti - zincirler ve kan lekeleriyle tamamlanmıştı, çünkü Nancy Cadılar Bayramı'na katlanacaksa bunu en azından şık bir şekilde yapmalıydı- ve kendi etrafında dönüyor, sonra da sarhoş bir boksör gibi sendeleyerek etrafta dolaşıyordu.

Linda için Cadılar Bayramı yine de eğlenceliydi. Çocuklar çok sevdi ve kendisi de iyi vakit geçirdi. Hafta sonu o ve kız kardeşi çocuklarını bir araya getirmiş, mısır şekeri topları ve karamelli elmalar yapmış, sonra da çocuklar şekerin tadını çıkarırken birkaç çocuk dostu Cadılar Bayramı filmi izlemişlerdi. Sonra oturup dedikodu yapmışlar ve çocuklar şekerin etkisinden kurtulup uyurken genel olarak hayattan konuşmuşlardı.

Elbette Linda'nın çocukları da bu karışımın içindeydi. Tyler'ın yaşça muadili olan ve şu anda Örümcek Adam gibi giyinen Barry, hareket eden her şeye hayali ağlar fırlatıyordu. Jack bir cadı gibi giyinmişti. Oğlunun cadı kıyafeti giymesi Linda'nın kocası Mark'ı biraz çıldırtıyordu ama Linda onunla anlaştı.

Göz kulak oldukları beş çocukları daha vardı. Salon'un her ikisi de Powerpuff Girls gibi giyinmiş iki küçük kızı, çok küçük bir Darth Vader, gökkuşağı saçları ve çocuk takılıp düşmediğinde komik olacak kadar büyük ayakkabılarıyla bir palyaço ve ya Toby Martin ya da dünyanın en yapışkan dev kelebeği olan antenleri ve kanatları olan çok büyük, ışıltılı bir şey. Görünüşe göre, çocuğun gözünde daha korkunç bir şey yoktu ve o da korkutucu olmak istiyordu.

Cadılar Bayramı çocuklar içindir, değil mi?

Güneş batmak üzereydi. Nancy tüm çocuklara el fenerlerini vermeyi ihmal etmedi; fenerler balkabağı şeklindeki gölgelikleriyle birlikte yanıyor ve hâlâ epeyce ışık olmasına rağmen sokaktan fark edilmelerini sağlıyordu. Güneş mahallede hızla batıyordu.

Linda kendini tekrar evin penceresine bakarken buldu. Hiç süsleme yoktu, ışık da yoktu ama biri taşınmıştı.

"Tatlım, ne düşündüğünü biliyorum ve Kuzey Amerika'daki tüm çikolatalar için değil." Nancy'nin sesi onun düşüncelerini yarıda kesti.

"Ciddi misin? Nasıl böyle olabiliyorsun? Onlarla tanışmadık. Yeni komşularla tanışmalıyız."

"Evde kimse yok gibi görünüyor, birincisi ve ikincisi, onlarla başka bir zaman buluşabiliriz. Bu gece olmaz." Nancy'nin genizden gelen sesinde bir gerginlik vardı ama Linda'ya bakarken katılınca sesi biraz yumuşadı. "Bir hafta bekle. Onlara lazanyamdan koca bir tepsi bile yaparım."

"Boş ver onu. Bana koca bir tencere lazanya yap."

Nancy tekrar konuştuğunda sesi daha kısıktı. "Anlaştık."

"İyi misin, Nan?" Linda kaşlarını çatarak arkadaşına doğru baktı. Nancy'nin çok basit bir felsefesi vardı: Bir şey onu korkutursa, gözünü korkutursa ya da herhangi bir şekilde rahatsız ederse, sessizleşmek yerine daha yüksek sesle konuşurdu. Bu onun savunmasıydı ve her zaman da öyle olmuştu. Bu basit gerçek, hoşlandığı her erkeğin otomatik olarak gözünü korkuttuğu lise ve üniversite yıllarında ilişkiler söz konusu olduğunda başına olmadık dertler açmıştı. Robert'ın savunmasını onu tanıyacak ve evlenecek kadar uzun süre aşması gerekmişti. Linda bunun için Robert'ı seviyordu, tabii ki platonik olarak. Nancy, Robert'a bulaşmayı aklından geçirirse onu öldürürdü. Ayrıca Mark da onu kapı dışarı ederdi.

Her ay en az bir kez yaptığı gibi bu düşüncüyü de kafasından silkeledi. Onun yaşında biri olarak en yakın arkadaşının kocasına aşık olması gerçekten de aptalcaydı.

Nancy konuştu ve Robert'ın kollarında olma hayallerini yarıda kesti. "Yukarıda bizi izleyen biri mi var?" Nancy'nin eli eski evin dul yürüyüş yoluna doğru kalktı ve Linda tam zamanında bakarak bir gölge olabilecek şeyi ve yapının kenarından bakan bir insan olabilecek şeyi gördü.

"Eğer o eski yer benim olsaydı, her zaman orada olurum. Ne kadar güzel bir şey değil mi?" Bu ikisi arasında eski bir tartışmaydı. Nancy orada olanlar yüzünden evden nefret ediyordu. Linda ise evi seviyordu, çünkü o ev mahalledeki en eşsiz yapıydı.

"Sen de Addams Ailesi ya da Munsters'larla yaşadın."

"Heck, yeah!" Bu işe yaradı. Nancy'nin dikkati iyice dağılmıştı. Amaç da buydu zaten. Arkadaşını kötü sinirlerden uzaklaştırmak ve çocuk sahibi olmanın eğlencesine geri döndürmek.

Bu arada Linda etrafına bakındı ve sayım yaptı. Tyler minik Sith Lordu'nu dehşete düşürse de hepsi oradaydı ve sayılmıştı. "Tyler, Ollie'yi rahat bırak."

"Ben bir şey yapmıyordum," diye mızızlandı Tyler.

"Linda teyzene küstahlık etme." Nancy'nin tepkisi tamamen otomatikti. Birkaç adım ilerlemiş olmalarına rağmen eski eve bakmaya devam ediyordu.

Linda da kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Çocukları şeker almaları için oraya göndermeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayatta olmaz. Bunun şakasını bile yapma."

Nancy kollarını dar gövdesine doladı ve titredi. Linda biraz gülümsemekten kendini alamadı. Cadılar Bayramı'nda arkadaşını korkutmak neredeyse çok kolaydı. Neredeyse. Tam bu doğrultuda bir yanıt vermek üzereydi ki eski evin köşesinde gölgeler değişti ve karanlık bir şekil evden en yakındaki yaşlı ağaca doğru kaydı.

Hayatta olmaz.

Nancy'ye baktı. Nancy fark etmemişti. Bir an için bunu belirtip belirtmeme konusunda kendisiyle savaştı ve sonra buna karşı çıkmaya karar verdi çünkü Nancy çok korkarsa Cadılar Bayramı resmen sona erecekti ve çoğu şekersiz, mutsuz bir çocuk sürüsüyle uğraşmak istemiyordu.

İçindeki tartışmanın mantığına ve aynı şeyi kazanmaktan duyduğu memnuniyete rağmen, Linda'nın içinden bir ürperti geçti ve kollarının tüyleri diken diken oldu. Kendini ürkütme fikrine gülümsedi. Ağaca baktığında orada hiçbir şey yoktu, hiçbir şey hareket etmiyordu.

Ve çocuklar bu sorundan muzdarip değildi, bu yüzden hepsi ilerledi.

Addison'ların evi ayaktaydı ve Addison'lar Cadılar Bayramı'nı nasıl kutlayacaklarını iyi biliyorlardı. Ön bahçede mumya, cadı ve zombi olarak giydirilmiş üç eski manken vardı. Her birinin elinde LED ışıklı, sap motifli bir fener vardı çünkü ışın içine çocuklar girince kazalar olabiliyordu ve etraflarında etrafa saçılmış vücut parçaları vardı. Hepsi de yüksek sesli Cadılar Bayramı müziğinin çaldığı ve siyah ışıkların ön kapıya giden duvarlara karanlıkta parlayan tebeşirle çizilmiş birkaç hayaletin ürkütücü faktörüne katkıda bulunduğu evin önünü işaret ediyordu. Eğlenceye, yürüyüş yolunu bir tür tünele dönüştüren gün ışığında parlayan örümcek ağları da eklenmişti. Çocuklar dehşete mi kapılırsalar yoksa kendilerinden mi geçseler bilemediler.

Sonunda şeker hırsı korkuya galip geldi.

Linda ve Nancy geride kaldı. Güvenlik için oradaydılar, ayak bağı olmak için değil.

Nancy arkalarına baktı ve kaşlarını çatı. Güneş neredeyse kaybolmuştu ve gölgeler gittikçe ağırlaşıyordu. Alacakaranlık dünyayı ele geçirmiş ve renklerin çoğunu yok etmişti, ama Cadılar Bayramı süsleri, yavaşça kızaran jack-o-lantern'ler, titreyen flaş ışıkları, hepsi kendi aydınlatmalarını ve kendi lezzetli ürpertici cazibelerini katıyordu.

Çocuklar Addison'ların kapısını çaldı ve Bayan Addison cadı şapkası giymiş ve şeker çubuklarıyla dolu plastik bir kazanla kapıyı açtığında "şeker mi şaka mı!" diye bağıldılar.

Arkalarında bir yerde bir gölge kımıldadı ve yumuşak esintide salınan yaprakları hışırdattı.

"Sorun nedir?" Linda hâlâ geldikleri yöne bakmakta olan Nancy'ye döndü.

"Eski kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumu sandım."

Linda'nın başı o yöne o kadar hızlı döndü ki boynundaki bir kasın uyarı fişegini ateşlediğini hissetti. Beklenmedik acıyla irkildi.

Lundgren'in evinin kapısı açık duruyordu.

Linda'nın omurgasına bir ürperti daha yayıldı. Bu seferki pek de hoş değildi. Ancak hayal gücü onu daha fazla zorlayamadan Nancy bir cevapla çıkageldi. "Sanırım birileri bizden daha cesur," diye güldü.

Linda çabuk toparlandı. "Senden daha cesur demek istiyorsun."

"Her neyse, Linda." Nancy alay konusunda iyi huyluydu.

"Sonunda oraya kimin taşındığını merak ediyorum."

Nancy bir yanıt veremeden çocuklar tekrar yola koyulmaya hazır, hepsi de Addison'ların evinden gelen ödülün peşinde hevesle zıplıyordu. Sokak artık tamamen karanlıktı, ama sokak lambaları devreye girmiş ve dağınık ev ışıkları ve Cadılar Bayramı süsleri arasında aydınlatma havuzları oluşturmuştu.

Çocukları Winston'ların evine götürdüler. Dekorasyon açısından pek bir şey yoktu ama Stan'in tüm çocukları korkutmayı planladığı konusunda uyarılmışlardı - verandada oturuyordu, hasır şapkası ve ucuz bir lastik maskesiyle birlikte bir korkuluğun eski püskü kıyafetlerini giymişti. Ve yeterince yaklaştıklarında. Pow!

Her iki ebeveyn de çok yaklaşımdan kaçındı ve çığlıkları bekledi. Toby'nin ağlama ihtimali vardı ama ağlarsa,

bunu halletmeye hazır olurlar.

Nancy tekrar Lundgren'in evine baktı. "Annesi." "Ne?"

"Annesi taşındı," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Babası ölmeden ve annesi Avrupa'da bir yerdeki eski evlerine geri taşınmadan önce burası ailenin eviydi. Sanırım evi sattıktan sonra oraya geri dönecek ya da öyle bir şey yapacak."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Ev Sahipleri Derneği Saymanı. Alo?"

"Orada asla kalamazdım." Linda konuştuğundan sonra kaşlarını çatı. "Yani, eğer benim oğlum olsaydı. Hâlâ oranın harika bir yer olduğunu düşünüyorum."

"Sanırım en azından birkaç güzel anısı var. Bilirsiniz, oğlunun aklını kaçırmıştı öncesine ait."

"Dinle, yapma." Linda yeterince hızlı özür dileyemedi. Bazen bağlantıları unutmak kolay oluyordu. "Tüm bunları gündeme getirmek istememiştim." Linda'nın gözyaşları, Linda'nın uyarıları yıllar önce yerel polis teşkilatının gazabını evin üzerine çekmişti. Onu yakalamaya çalışan piç kurusunun elinden kıl payı kurtulmuştu.

"Uzun zaman önceydi." Linda'nın sesi yumuşaktı. "Onu gerçekten hatırlamıyorum bile." Omuz silkti ve tekrar omzunun üzerinden geriye baktı. "Eğer hatırlasaydım, uzun zaman önce bu kasabadan taşınmış olurum, biliyor musun?"

"Yapmadığına sevindim." Linda bir elini arkadaşının omzuna koydu ve parmaklarıyla sıktı. İkisi hızlı bir kucaklaşmayı paylaştılar.

Çocuklar, Nancy'nin ne olduğunu hatırlayıp kıkırdamaya başlamadan önce yarı yerinden sıçramasına neden olan bir dizi yüksek sesle çığlık atarak anı bozdular.

Toby'yi sakinleştirmek birkaç dakika sürdü. Dünyada kelebeklerden korkan tek çocuk, o gece kişisel fobilerine korkulukları da eklemişti.

Kargaşa yatıştıktan ve Toby hiperventilasyonunu durdurduktan sonra - şeker çubuklarının vahşi canavarı yatıştırmak için tılsımları vardır- yola devam ettiler. Wagner'lerin evine vardıklarında Toby bile yeniden gülmeye başlamıştı.

Ve Linda takip edildiklerine ikna olmuştu.

Tekrar tekrar omzunun üzerinden bakarken kendini paranoyak gibi hissediyordu.

Nancy onu bu konuda düzeltmiş olabilirdi ama görünüşe göre o da aynı izlenme hissini yaşamıştı.

"Cidden Linda, ne oluyor?"

Normalde Linda, alçak sesle konuşuyor olsa bile ona bu dili kullanmasını söylerdi ama o da hissetmişti. "Mark'ı arayayım mı?"

Nancy birkaç saniye geldikleri yöne baktı ve sonunda başını salladı. "Sen ne derdin?"

"Ürkütücü bir ucubenin bizi takip ettiğini mi?" "Cadılar Bayramı'nda mı?"

Çocuklar Mitzy Wagner'le konuşurken Linda dikkatle yaklaştı. "Bir daha benimle aynı yatakta yatmak isterse, kışını kaldırıp buraya gelecek ve bu konuda tek kelime bile etmeyecek."

"Evet, bu olabilir."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonra kıkırdamaya başladılar. Aptalca davranıyorlardı. Cadılar Bayramı arifesiydi ve gece onları kuşatıyordu. Tabii ki tüyleri diken diken olmuştu.

"Tamam. Bekleyeceğim ama senin evine döndüğümüzde Zinfandel istiyorum."

Başka bir ev, daha fazla şeker, daha fazla ürkütücü. Carpenter'ların evinde işleri bittiğinde, izlendikleri hissi çok daha kötüydü. Çocuklar bile bir şeylerin farkına varmaya başlamıştı, çünkü artık garip sesler çıkaran ve etrafına bakınan sadece Toby değildi.

Her şey Lundgren'e geri döndü. Evin dolu olması bile tedirgin edici olmak için yeterliydi, ama buna bir de güneş batarken etrafta olup biten tuhaf şeyler eklenince ve o da cinayetleri düşününce, insanın içinde tuhaf bir his uyanmaması neredeyse imkânsızdı, öyle değil mi?

"Sence nasıl biri? Annesi yani?" Nancy'nin sesi gergindi.

Linda cevap vermeden önce uzun uzun düşündü. "En azından seksenli yaşlarında olmalı, değil mi? Demek istediğim, o kırklı yaşlarındaydı ve o zamanlar biz ilkokuldaydık, yani eğer oradaki gerçekten annesiye, biraz yaşlı bir kocakarı olmalı."

"Evet." Nancy homurdandı. "Biliyor musun, Cadılar Bayramı'nda bunun pek bir faydası olmuyor."

Linda glmek istedi ama yine tüyleri diken diken olmuştu. "Arielle'in evine gidelim ve sonra işimiz bitsin."

Nancy başını salladı; Linda'nın böyle acil durumlar için sakladığını bildiğı omurgasının bir kısmını gösteriyordu. "Asla olmaz. Eğer biri bizi takip ediyorsa, onlara haber veririm. Ve eğer bir sorunları varsa, biber gazım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum." Eli, Linda'nın olası her durum için kot pantolonunun arka cebinde sakladığını bildiğı kutuyu okşadı. Yıllar önce o ürkütücü piç tarafından yakalanmaktan kıl payı kurtulduğı düşünülürse, bu pek de şaşırtıcı değildi.

"İşte orada!" Nancy'nin sesi tizdi ve yolun aşağısını, Addison'ların evine doğru işaret etti. "şu ağaç, Linda! Orada biri var. Bu sefer onları gördüm." Sinirleri bozulmuştu ve Nancy artık doğal eğilimlerini kontrol edemiyordu. Korkuyordu ve ortaokulda tanıştıklarından beri olduğu gibi davranıyordu. Dişlerini göstererek ve sırtını dikleştirerek korkusunun kaynağına saldırdı.

Linda onun peşinden gitmek, kendini aptal durumuna düşürmesini ya da içinden çıkamayacağı bir duruma girmesini engellemek istedi ama çocuklar tam oradaydı ve Nancy tüm hızıyla ilerliyordu.

Ve gideceği yere vardığında, görecekt hiçbir şey yoktu.

Nancy ağacın etrafında iki tur attı, kaşları atıktı ve bu sırada güzel yüzü on yaş daha yaşlanmıştı. Hiçbir şey bulamayınca aynı kaşlarını çatarak geri döndü.

Ve Linda'ya bakıp, çocuklar izlerken yaptığı atıp tutmalar hakkında ne söyleyeceğini düşünürken, Linda ağaca tırmanan ve beklenmedik ağırlığın altında hafifçe gıcırdayan bir ağaç dalına yarı çömelmiş olan glgemsi formu gördü.

Yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü Nancy durup ona baktı ve sonra Linda'nın baktığı yere döndü.

Yukarıda sağlam bir şey vardı. İkisi de bu kadarını görebiliyordu ama o şeyin tam olarak ne olduğu biraz daha zordu. O şey her neyse, karanlığın içinde onlara baktı ve güldü. Ses tam da cadıları filmlerde korkunç kılan türden bir kakhahaydı.

Ve o şey daha da yaklaştı, ağacın uzun dalında sürünerek neredeyse Nancy'nin tam üzerine gelene kadar ilerledi.

Nancy başını kaldırıp baktı, gözleri yuvalarından fırlamıştı ve ağzı bir karış açıktı.

Linda başını salladı ve arkadaşına yaklaştı ama Nancy olduğu yerde kaldı ve titredi. O şekilden gelen sese tam olarak ses denemezdi, gerçekten değil. Hem az hem de çoktu; yaprakların hışırtısı, rüzgârın tıslaması, kumun ya da ince döküntülerin yer değiştirmesiydi ama yine de kelimelerden oluşuyordu. "Onlara masallar anlattın, küçük Nancy. Zavallı oğlum hakkında hikâyeler anlattın."

"Ben yapmadım." Nancy başını salladı ama sesi o kadar kısıktı ki Linda onun cevabını zar zor duyabildi. "Hiç yapmadım."

Biraz hareket etti ve Nancy'ye baktı. Nancy, kocaman gözlerle yukarı baktı ve titremekten başka bir şey yapmadı.

"Ne yapıyorsun?" Linda konuşurken sesi titriyordu.

Nancy ona bakmadı ama gölge-şey baktı. Ve konuştuğunda ses onun içinden geçti, kulaklarına kum gibi süzüldü. "Küçük Nancy gerçeği sakladı. Martin hakkında çok kötü şeyler söyledi." Linda gözlerini kırıştırdı ve o kısacık anda gölge şekil kayboldu. Tekrar konuştuğunda ses solunda ve arkasındaydı. Linda hızla döndü ve gri bir alanda kararmış yüz hatlarına baktı, ama ah gözler vardı, değil mi, kırıksıklıklar ve solmuş, eski bir et labirentinde kilitlenmişti. Saçlar da vardı, ama o şeklin geri kalanı gibi gölgelerle sarılmış, gecenin kıvrımlarında gizlenmişti. "Küçük Nancy bir yalan söyledi ve benim küçük oğlum onun günahları için öldü."

Nancy hareket etmedi. Omuzları titredi ve ağlarken vücudu hareket etti ama kıpırdamadı, kaçmadı. Suçlamalara karşı kendini savunmadı.

Kum ve tozdan oluşan o ses Linda'nın kulağına tısladı ve tarçın, kum ve külden oluşan bir nefes verdi. "Bebeğini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, küçük Linda?"

Linda başını salladı ve o sırada o varlık tekrar ortadan kayboldu ve aniden Nancy'nin yanında durdu. "Bir sorum var küçük Nancy. Ben senin yerine cevap vermeden önce sen cevap ver. Seni alacak mıyım, tatlı kızım? Yoksa Tyler'ını mı alayım?"

Tabii ki Linda baktı. Nasıl bakmasın ki? Başını hayalet kostümlü Tyler'a çevirdi ve ona çok dikkatli baktı çünkü o yırtık pırtık beyaz çarşafa rağmen Tyler yarı yarıya karanlığa gömülmüştü. Annesi kadar hareketsiz duruyordu, vücudu olduğu yerde donmuştu, şekerini taşıyan çuval

Hayalet gibi yüz hatları acı dolu, sessiz bir ıglıkla gerilirken seğiren parmaklarından sarkıyordu.

"Onu alabilirim. Bir hayata karşılık bir hayat. Yaşamaya devam edebilirsin, küçük Nancy. Ya da sana sahip olabilirim. Seni Martin'e götürebilirim. Çok uzun zamandır yalnızdın, sarılacak kimsesi olmadan kayboldu."

Sese geri döndü ve gölge-kadının uzun parmaklı elini açtığını gördü. Avucundan gri tozlar döküldü ve zerrecikler havada dans etti, yer değıştirdi ve daha önce hiç görmediğı bir adamın görüntüsünü oluşturdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzü huzurlu bir dinlenmeye kilitlenmişti. Elbette ölmüştü ve kimliğini tahmin edebiliyordu. Görüntü parıldadı, bulanıklaştı ve değışti; toz, duman ve alevlerden oluşan bir örtüye dönüşerek cesedi birkaç dakika içinde tüketti.

"Oğlumun cesedini yaktılar. Onu defnedemedim bile." Bu sözlerdeki nefret fiziksel bir şeydi ve Linda arkadaşına daha fazla yaklaşmadan sendeleyerek geri çekildi.

Nancy başını salladı ve açıkça ağladı. Gözleri uzun bir süre Tyler'a baktı ve sonra arkasındaki kadına döndü. Kadın, hayalet, iblis ya da cadı, Cadılar Bayramı gecesi ortaya çıkıp işlenen günahlar için ödeme talep edebilecek her ne ise.

"Take. Take T-"

"Çok geç!" Karanlık şey geriye doğru kayarak yükseldi, kollarını iki yana açıp her iki avucundan daha fazla gri toz saçan çırpınan bir gölge bulutu. Toz havada süzüldü, onu Lundgren'in evine doğru geri göndermesi gereken hafif esintiye meydan okudu ve Nancy'nin üzerine akarak onu rengini kaybeden gri bir tabakayla kapladı. "Karar vermek için çok geç, küçük Nancy. Hem de çok geç!"

Nancy öksürdü, tozu içine çekti ve tekrar öksürdü, elleri gözlerindeki tozu silmek için hareket etti. Başını salladı ve dizlerinin üzerine düşmeden önce Linda'ya doğru sendeledi. Ve Nancy adımlarını atıp sendelediğinde, arkasındaki gölge şey, rüzgârla savrulan toz ve kumdan biraz daha fazlası olarak, bir anda yok oldu.

Linda otomatik olarak hareket etti, arkadaşına doğru yöneldi, suçlamalar karşısında dehşete düşmüştü ama aynı zamanda Nancy'nin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Nancy her zaman onun yanında olmuş, her zaman sırtını dayayabileceğı bir omuz olmuştu.

O şeyin Tyler'ı almasına izin verecekti.

Bu düşünce, arkadaşına uzanırken bile Linda'nın aklına istenmeyen bir şekilde girdi.

Nancy tekrar öksürdü ve titredi. Ve öksürürken dudaklarından bir parça gri döküldü. Bir an Linda'ya, sonra da oğluna baktı ve Tyler'a uzandı, neredeyse ihanet ettiği çocuğa gitmeye niyetliydi.

Parmakları ufalanarak toz haline geldi ve uzağa düştü ve o toz, ağır ve pütürlü, havada kayarak Linda'nın dilini boyadı. Linda içgüdüsel olarak ağzını kapattı ve geri çekilirken nefesini tuttu, ama tadı çoktan oradaydı.

Nancy ona doğru baktı ve konuşmaya çalıştı ama bunun olması gerekmiyordu. Ağzı yarıldı ve kendi üzerine çöktü, yüzü de onu takip etti. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Nancy yok oldu. Kaldırımı yayılan ve rüzgârda uçuşan gri tozun içine düştü.

Ve Linda dehşet içinde geri çekildi, ağzında küllerin tadı vardı. Küller. Tükürdü, tükürdü ama tadı gitmedi. Ne anıları ne de arkasındaki çocukların çığlıkları.

Hasat Ayı

Taşrada yeterince uzun süre kalırsanız, korkuluklardan payınıza düşeni mutlaka görürsünüz. Bu yüzden şehri tercih ediyorum. Summitville yeterince büyük bir kasaba, kesinlikle çoğu çiftçi topluluğundan daha büyük, ancak artan mağaza sayısına ve yolda olan yeni bir alışveriş merkezine rağmen, lanet olası saman figürleri her yerdedi.

Summitville de biraz farklı; insanların Cadılar Bayramı'nı Noel kadar önemseydiği, hatta belki de daha çok önemseydiği tek yerdi. Summitville ayrıca belki de korkuluklarıyla biraz fazla tanınıyordu.

Summitville'de yaşamayı seçtim çünkü emekliliğimi geçirmek için güzel ve sakin bir yer istiyordum. Çok uzun süredir şehirdeydim, yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde hırsızlık, soygun ve trafik sıkışıklığından muzdariptim. Öyle bir zaman geliyor ki artık modern uygarlığın en kötü yanlarıyla uğraşmak istemiyorsunuz. Emekli olmama üç yıl kala bu karara varmışım ve taşınmak için fazlasıyla hevesliydim.

Summitville'e taşınmak uzun bir süreçti ancak eski bir üniversite arkadaşşımdan, bölgedeki ailesini ziyaret ettiğini ve kendisinin de oraya taşınmaya karar verdiğini duyduktan sonra bir denemem gerektiğini düşündüm.

Daha güzel bir kasaba nadiren görmüşümdür. Sadece beş gerçek sokağı olan bu yerin Los Angeles'ın gürültüsünden ve yaygın suç ortamından kaçmak için iyi bir bölge olduğunu düşündüm. "Büyük Şehir "de geçirdiğim süre boyunca her gece faili meçhul cinayetlerle ilgili haber bültenleri izledim ve iki ayrı olayda kendim de soyuldum. Dinleyin, bir tabancanın namlusuna baktıktan sonra - kalibresini boş verin, HERHANGİ bir tabanca - belki de heyecan olmadan da yapabileceğinizi düşünmeye başlıyorsunuz. Tam on ikiden vurdum. Summitville

izole edilmiş, aslında kasabanın üzerinde duran ve eyaletler arası karayollarını uzakta tutan bir göl ile ayrılmıştır.

Overtree Gölü alabalık ve levrele doludur ve bir olta atıp bir ısırik beklerken oturup güneşin doğuşunu izlemek için hayal edebileceğiniz en görkemli yerdir. Sakin, sanırım aradığım kelime bu. Yazın her günü o gölde neden yüzlerce tekne olmadığı hala çözemediğim bir gizem.

Summitville'e giden çakıllı yolda, Overtree Gölü'nün etrafında ve sonra kasabaya inen bir yolculuktan sonra hayatımın geri kalanını orada geçirmek istediğimi anladım. Lanet olsun, bu hakkı kazanmıştım; hayatım boyunca çok fazla şeye katlanmış, çok fazla vahşi ölüm ve her türden suç görmüştüm. Manzara muhteşemdi: bir yönü orman ve tepelerle, diğer yönü ise geniş ve tembel tarım arazileriyle çevrili küçük bir mücevher kasabası. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi.

Keşke o lanet yeri hiç görmeseydim.

Oraya taşındığımda her şey yeterince iyiydi, insanlar biraz soğuktu ama küçük bir kasabaya taşınırken bunu beklersiniz. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir toplulukta kollarınızı açmayı bekliyorsanız, o zaman aptalsınız demektir. Zamanla yola geleceklerini biliyordum; sadece sabırlı olmam gerekiyordu.

Ağustos ayının ortalarına doğru, Emma'mı ebedi istirahatgahına koyduktan yaklaşık bir buçuk yıl sonra oraya vardım. Ölüm Emma'yı aşama aşama aldı, beyin kanseri onu sıkı bir şekilde ele geçirdikçe bedenini ve zihnini yiyip bitirdi. Tanrım, hayatımın en zor zamanlarıydı, yirmi yılı aşkın bir birlikteliğin ardından Emma'm olmadan başa çıkmaya çalışmak.

Kulağa soğuk gelse de Emma'nın ölümünden sonra hayat sigortasından gelen parayı aldıktan sonra erken emekliliğe karar verdim. Ve daha önce de söylediğim gibi, Summitville emekli olmak için hayal edebileceğim en iyi yerdi. Belki birkaç ucuz kovboy romanı yazar ve bir sonraki Louis L'Amour olurum diye düşündüm. Her neyse, denemeye değerdi.

Eylül ayının sonuna geldiğimde, verandada not defterlerim ve Flair kalemlerimle oturmuş, bir düzine ya da daha fazla çok satan kitabın ilki olacağı kesin olan notlar karalarken, komşular beni adımla çağırıyor ve bana el sallıyorlardı. Hey, eğer hayal kuracaksan, bunu doğru yapmalısın. Evim sadece küçük bir yerdi, Summitville'in daha kentsel mahallelerinden birini oluşturan birkaç düzine evden biriydi.

En yakın komşum benden birkaç yaş genç, kırk beş yaşlarında bir kadındı. Helen Crasworth. Formundaydı, koşu rutinini uygulardı ve her sabah küçük kışını çalıştırırdı. Benim gibi bir lokumda ne bulduğunu asla bilemeyeceğim ama kısa sürede aramızda bir şeyler olmaya başladı. Fiziksel bir şey yoktu, sadece birlikte sinemaya gidiyor ve sık sık yemek odalarını paylaşıyorduk. Onun o mavi gözlerinin gülümsemesini görmeyi sevdiğim ve kumral saçlarının taze kokusunu koklamak için neredeyse yaşadığım bir yere geldim. Sanırım Emma'm beni anlardı; biriyle yakınlaşmayalı uzun zaman olmuştu ve bir arkadaşına ihtiyacım vardı.

Evimin diğer tarafında muhtemelen tanıdığım en huysuz yaşlı adamı bulabilirdiniz - bir günlüğüne seksen yaşındaydı ve mahallenin çocukları bahçesinden geçip bahçesine yaklaştığında bağlanmaya uygundu. Genel olarak kötü huylu olmasına rağmen, gayet iyi geçinirdik. Helen'in gelemediği gecelerde, yaşlı huysuz Ned Graber ile benim ya da onun verandasında oturur, birkaç bira yudumlar ve tüm dünyanın biraz daha akli başında görüldüğü eski güzel günler hakkında konuşurduk. Ned buna "Nixon'dan önceki yıllar" demeyi severdi. Sanırım bu terim de diğerlerine uyuyordu. Ned şikayet etmeyi severdi ve ben de onun hikayelerini dinlemekten hiç gocunmazdım, gerçi arada bir deodorant sürse muhtemelen onunla daha iyi anlaşırdım.

Mahallenin geri kalanı daha genç ailelerle, yeni evlilerle ve kendi çocuklarını yeni yetiştirmeye başlayanlarla doluydu. Benim yaşımda olan birkaç kişinin de yetiştirmekte oldukları aileleri vardı ve her ne kadar sohbet etsek ve medeni davransak da, karım yokken ve onların aileleri benimkine kıyasla bu kadar sosyal bir bakış açısına sahipken asla gerçekten yakınlaşamazdık.

Ekim ayının ortalarında kendimi hiç olmadığım kadar evimde hissediyordum ve Helen'la neredeyse çıkıyorduk, Emma'm öldüğünden beri göğsümde beni rahatsız eden o boş yer yoktu. İşte o zaman her yerde Cadılar Bayramı hazırlıklarını fark etmeye başladım. Bunların çoğu çocuklu evlerde başlıyordu, küçük kağıttan cadılar ve kara kediler ile kapılara asılmış birkaç üzgün gözlü Frankenstein Canavarı. Tıpkı çocukluğumdaki Cadılar Bayramı'nı hatırladığım gibi. Serseriler şeker ve elmaların içine jilet ve fare zehiri koymaya başlamadan önce. "Nixon yılları "ndan önce. Sanırım Ned'le neden bu kadar iyi anlaştığımı anlayabilirsiniz.

Ned'in evindeki süslemeleri gördüğümde tüm kasabanın Cadılar Bayramı delisi olduğnu fark ettim. Ned Graber aslında o sıralarda gülümsemeye başlamıştı, daha bir hafta önce lanetlediğ çocuklara el sallıyordu. Ned'in gülümsemesini pek sevmezdim; onun için doğal olamayacak kadar gergin görünüyordu. Sırıtmaktan çok ölüm katılığına benziyordu, ne demek istediğmi anlıyorsanız.

Helen da tüm bu olanlar karşısında çılgına dönmüş, perdelerini indirip yerlerine glen yüzlü saman adamlarla dolu siyah perdeler takmıştı. Korkuluklar. O düğme gözler ve dikişli ağızlarla ilgili bir şey tüylerimi diken diken etti, isterseniz buna önsezi deyin. Yine de Helen hiç değışmemişti ve itiraf etmeliyim ki ondan hoşlanmaya başlamıştım. rperti çabucak kayboldu.

Hatta ben de eski Cadılar Bayramı ruhuna büründüm ve kasabadaki yerel plakıdan o eski, tüylerinizi ürpertecek ve çığlık attıracak sesler plaklarını satın aldım. Eski güzel plaklar yerine kompakt disklerle uğraşmak zorunda kaldığım için sadece biraz zgndm. Balkabağı şeklinde ve bir o kadar da lezzetli birkaç düzine torba şeker aldım ve hatta evi daha yapışkan kağıt iskeletler ve kurt adamlarla süsledim. Eğlenceliydi, neredeyse yeniden küçük bir ocuk olmak gibiydi.

Pek çok çocuğın yaşadığı bir yerleşim bölgesinde yaşıyordum ve eğır içlerinden birkaçı bana göre şeker mi şaka mı oynamak için fazla büyükse, bu benim dışımda kimsenin sorunu değildi. Zaten ben kime onların çok yaşlı olduğnu söyleyebilirdim ki? Benim hiç ocuğım olmadı ve doğrusu Emma'm vefat edene kadar onların yokluğnu hiç zlemedim.

Bu arada, büyük çocukların kostüm giyeceklerini nereden bilebilirdim ki?

Cadılar Bayramı'ndan yaklaşık bir hafta önce, kasaba meydanına konulan korkulukların ilkinı gördüm. Meydan, bando takımı ve kasabanın kurucusunun heykeli ile tamamlanmış, akla gelebilecek her tür ve tarzda dkkanla çevrili devasa bir araziydi. Bayıldım; yontulmuş itlere ve kesilmiş çimlere kadar tam da bir kasaba meydanının olması gerektiğ gibiydi. Son otuz yıl içinde çimenlere bir parça bile p atıldığna dair şüphelerim vardı ve olması gereken de buydu. Eğır kullanılacak p kutuları varsa, onları kullanın derim. Ve eğır p kutusu kullanamayacak kadar iyiyseniz, o zaman evde oturun ve kendi yerinizi kirletin, çok teşekkür ederim.

Tahmin edebileceğiniz gibi, bir gecede ortaya çıkan korkulukların çokluğu beni biraz şaşırttı. Orada, Amerika'nın o el değmemiş küçük adasında birileri en az iki düzine korkuluk dikmişti. Şimdi, daha önce de söylediğim gibi, ben bile o zamanlar Cadılar Bayramı ruhuna girmiştım, ama bu bana biraz fazla geldi.

Aptal şeylerden herhangi birine bakmak bile eğlenceli olsaydı, herhangi biri sıkıcı olmaktan öteye geçseydi, o kadar da kötü olmazdı. Yağmurda ve kavurucu güneş ışığında çok fazla mevsim geçirerek ağartılmış, her yerinden saman akan cansız, doldurulmuş giysiler. Hepsi de en azından yüzlerini görebilmek için dışarıya bakmak yerine meydanın ortasına bakıyordu. Bu konsept beni o kadar etkilemişti ki durup daha yakından bakmam gerekti.

Arabayı park ettim ve saman adamlara uzun uzun bakmak için dışarı çıktım ve gördüğüm şey biraz tedirgin ediciydi. Korkuluğun amacının adından da belli olduğunu kabul eden ilk kişi benim: korkutmak artı karga eşittir korkuluk. Ancak bu şeyler bir çocuğun hayatından beş yıl çalabilirdi ve bu gereksizdi.

Her birinin farklı bir tarzı vardı: Bazıları paçavralardan, bazıları eski elden düşme kıyafetlerden yapılmıştı, ama hepsinin ortak bir yanı vardı: Sanki yapay kafalarını dolduracak başka hiçbir şey yokmuş gibi, sadece bir kafatasıyla doldurulmuş gibi görünecek şekilde tasarlanmış yüzler. Yüzler ister kartonpiyerden, ister eski kottan ya da patates çuvalından yapılmış olsun, hepsi aynı şeytani alaycılıkla sırıtıyordu. Kumaş kaplamanın altında saklanıyor olabilecek sert kemiği hissetmekten korkarak, uzun ve müstehzi yüzlerden birine dokunma dürtüsüne direndim. Bazılarının gözleri düğmelerden yapılmıştı, bazılarının ise hiç gözleri yoktu, sadece boş yuvalar bana bakıyor, neredeyse nereye gidersem gideyim beni takip ediyor gibiydiler. Bazılarının saçları saman gibiydi, bazılarının ise en güzel günleri bir önceki yüzyılda geçmiş gibi görünen eski perukları vardı. Hatta birkaçının ürkütücü yüzlerinin üzerinde eski paspas başları vardı; uzun saç telleri, yerleri temizledikleri günlerden emekli olduklarında asla durulanmamış kir parçacıklarıyla kaplıydı.

Ve hepsi de sokakta bakarken tahmin edebileceğimden çok daha iyi detaylandırılmıştı. Bu saman adamların tasarımcıları o kadar ileri gitmişlerdi ki, sırf parmakları olsun diye mükemmel eldivenleri bile israf etmişlerdi. Ve ayakkabılar. Ayakkabıları fark ettikten sonra hızla uzaklaştım. Bir çiftinin fiyat etiketi hâlâ yerinde duruyordu. Her şey sadece bir

biraz garip. Peki, tamam, çok garip. O aptal fiyat etiketi hassasiyetlerimi alt üst etti ve orada bir saniye daha kalma düşüncesini midem kaldırmadı.

Summitville'de Cadılar Bayramı. Bu fikir bile beni ürkütmeye başlamıştı. Eve gittim ve o akşam yemekte Helen ile korkuluklar hakkında konuşmak için aklıma bir not aldım.

Akşam yemeği Helen'in evindeydi ve size şunu söyleyeyim, o kadın nasıl yemek yapılacağını biliyordu. Helen bir kral için yemek yapmıştı, tabii ki söz konusu kralın cehennemin en derin çukurlarından biraz daha acı biber sevmesi şartıyla. Tam bana göre bir yemek. İkinci kasemi de mideye indirip kızışan bir domuz sürüsüne yetecek kadar terlediğim sırada nihayet kasaba meydanındaki korkuluklar konusuna gelebildim.

"Helen," dedim, özellikle lezzetli bir jalapeño biberini ısırdıktan sonra nefes nefese, "Parkta neler oluyor böyle? Hayatımda hiç böyle bir korkuluk koleksiyonu gördüğümü sanmıyorum. Bana mı öyle geliyor yoksa bu kasabada Cadılar Bayramı ve saman adamlarla ilgili bir şey mi var?" Helen bu tuhaf düzen hakkında konuşmaktan çekinir gibi oldu ama sonra gülümseyerek, "Buralarda bir tür gelenektir Ben. Endişelenecek bir şey yok."

"Peki, ne tür bir gelenek? Hayatımın geri kalanını burada geçireceksem, en azından yerel geleneklerin ne olduğunu bilmem gerektiğini düşündüm." Helen sanki niyetimi okumaya çalışıyormuş gibi birkaç saniye bana baktı. Onu sadece kasabayı merak ettiğime inandırmak için elimden geleni yaptım ve doğrusunu söylemek gerekirse bu çok da zor değildi. Kasabayla ilgileniyordum.

Sonunda gülümsedi ve ben de hayatımın geri kalanında Summitville'de yaşayacağıma dair doğru vurguyu yaptığımı anladım. Hâlâ bunu yapmayı planlıyordum, o zamanlar kasabadaki diğer insanların ne kadar... uzak olduğunu bilmiyordum. Bazı tuhaf gelenekleri olsa da burayı yine de sevmiştim.

Helen buzdolabına doğru yürüdü ve her birimize birer Rolling Rock aldı. Ben her zaman Budweiser'ı tercih etmişimdir ama olsun, burası onun evi, onun birasıydı. Şişeyi alıp teşekkür ettim ve sonra kasabanın çirkin kumaş heykellere olan küçük ilgisini açıklamaya çalışmasını bekledim. "Bu aslında bir Cadılar Bayramı geleneği değil. Bu bir hasat ayı geleneği. Sadece bu yılın hasat ayı Cadılar Bayramı'ndan sadece bir gün önce."

"Dinle, ben şehirden geliyorum. Hasat ayı ya da başka bir ay türü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hasat ayını bu kadar özel yapan nedir, onları farklı kılan nedir?"

Helen saflığıma gülümsedi, hiç şüphesiz emekli bir şehirli gibi hasat ayı gibi önemli bir şey hakkında bir bok bilmediğini düşünüyordu. "Geleneksel olarak hasat ayı sadece sonbaharda, tüm ekinlerin hasat zamanı geldiğinde ortaya çıkar. Gerçekte, sonbahar ekinoksuna en yakın olan ay. Ama bu çok sıkıcı. Buradaki eski halk hikayelerinde hasat ayı çok büyük ve çok turuncu, neredeyse batan güneşin renginde olan bir aydır. Ama bu yine de resmin sadece bir parçası. Buralardaki efsaneler, Summitville'in öncülü olan Summit Kasabası'nın yüz elli yıldan biraz daha uzun bir süre önce ilk kurulduğu zamana kadar uzanıyor. O zamanlar topraklar pek iyi durumda değildi ve kurtlar, Kızılderililer ve kuraklık gibi sorunlarımız vardı. Tepenin hemen üstündeki Overtree'nin kulağa garip geldiğini biliyorum ama gölün perili olduğu söylenirdi ve kimse kaçınabilirse oraya gitmezdi."

Overtree'deki sözde hayaletler hakkında soru sormanın güçlü cazibesinden kaçındım ve Helen'in devam etmesini bekledim, bu süreçte kendime gurme biberinden bir kase daha yardım ettim. Benden aldığı ipucunu anlaması uzun sürmedi.

"Hasadın tüm zamanların en kötülerinden biri olması gerekiyordu ve bu, çiftçilerden oluşan bir toplulukta bir şeyler ifade ediyor." Birasının yarısını içmek için birkaç dakika durdu ve gözlerini büyük bilinmezliğe dikti. "Efsanelere göre Albert Miles dışında herkes hasat dönemini kötü geçiriyormuş. Albert'in mahsulü gayet iyiymiş, herkesin hatırlayabildiği kadarıyla başka bir yerde gördüğünden çok daha iyiymiş. O zamanlar pek çok insan yaşlı Albert Miles'ın iyi bir şey yapmadığını düşünüyordu. Demek istediğim, adam yerel ticarethaneyi işletiyordu, ekinleriyle ilgilenecek zamanı hiç olmamıştı, ama bir şekilde yedi ilçedeki en iyi hasadı elde etmişti. Kayda değer bir patates bile yetiştirmemiş olan tüm insanları neredeyse doyuracak kadar ürün ve kasabadaki tüm atları besleyecek kadar saman. Birçok insan Albert Miles'ın yaşlı Lucifer'in kendisiyle bir anlaşma yaptığını söylüyordu."

Kendimi tutamadım, bu beni kıkırdattı. Helen de kıkırdayınca rahatladım, çünkü bir an için kendi eşek pisliği lafına gerçekten inandığından emin oldum. Ben de sevindim.

Summit Town, Ville ya da şehrin eski geleneklerine o kadar da uzak olmadığını görmek için.

"Bu biraz garip, özellikle de adam kasabadaki herkes gibi düzenli olarak kiliseye gittiği için, hatta kenar mahallelerdeki bazı insanlardan bile daha düzenli olarak kiliseye gittiği için. Bu yüzden herkes onun ekinleriyle ilgili başka bir sırrı olması gerektiğine karar verdi ve kasaba liderleri onunla konuşmaları gerektiğine karar verdi.

"Albert Miles pek de iyi bir adam sayılmazdı. Yeterince hayırseverdi; kiliseye bağışta bulunur, insanların ticarethaneye olan borçlarını biraz silerdi, hatta mahsulünün bir kısmını en kötü durumda olanlara verirdi, ama iyi bir adam değildi. İhtiyacı olan biri olduğunda her zaman komşuluk yapsa da, karısını dövdüğü biliniyordu ve çiftliğinde olanlar hakkında çok ketumdu. Misafirlerden pek hoşlanmazdı ve insanların kişisel işlerine burnunu sokmasından kesinlikle hoşlanmazdı. Çiftliği gibi. Kasaba liderlerinin yüzüne ön kapıyı çarptı ve onlara bir daha gelmemelerini söyledi."

Gülümsedi ve devam etmeden önce ikimize birer bira daha getirdi. "Albert'in o zamana kadar kasabadaki hemen hemen herkese borcu vardı ve hiçbiri, ödeme planında bu kadar yumuşak davranmamaya karar vermesi ihtimaline karşı onu aktif olarak kızdırmaktan hoşlanmıyordu. Bu yüzden kasabanın ileri gelenleri en akıllıca olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar ve karısına mahsullerini bu kadar iyi yapan şeyin ne olduğunu sordular. Kadın hepsine biraz şaşkınlıkla bakmış ve ekinlerini bu kadar iyi yapanın korkuluk olduğunu söylemiş."

Helen orada duraksadı, gerçekten küçük bir şeydi, gözlerinin yanından hızlı bir bakıştan başka bir şey değildi, ama ağzından çıkacak sonraki kelimelerin yalan olduğunu biliyordum. "O zamandan beri insanlar onun korkuluğunun yapılış şeklini taklit ediyorlar, kimin korkuluğunun en orijinal ve aynı zamanda Albert Miles'ın yaptığına en çok benzeyen korkuluk olduğunu görmek için bir tür yarışma gibi."

Ben bilge bir insan değilim; hayatım boyunca başıma gelen belalardan payıma düşeni aldığım kesin. Ama zaman zaman, beynim dediğim o eski güveç bana iyi ve net bir sinyal gönderir ve ben de zaman zaman onun söylediklerini dinlerim. O gece dinledim; sorular sormayı bıraktım ve şehirde edindiğim tek iyi arkadaşlardan birini kendimden uzaklaştırmak yerine Helen ile eğlenmeye devam ettim.

Ama aynı zamanda Albert Miles hakkında neler bulabileceğimi görmek için kasaba kütüphanesini ziyaret edeceğime dair kendime söz verdim. Şimdi, bir süre önce eski bir

Summitville'de emekli olmuş bir üniversite arkadaşım. Owen Kingsley gerçek anlamda emekli olacak bir tip değildi; altın yıllarının tadını çıkarması gerekirken, Owen Louise Starlight adıyla yarım düzine iğrenç derecede kötü aşk romanı yazıyordu - evet, eminim birkaçını görmüşsünüzdür, ama Owen bunları yazdığını yüzünüze karşı inkar ederdi - ve asla satamayacağı bir başka sert dedektif romanı üzerinde çalışıyordu. Bu, Summitville halk kütüphanesinde gönüllü olarak çalışmadığı zamanlardı.

Owen, yakın arkadaşı Louise'in durumu hakkında onunla dalga geçmesine rağmen araştırmayı çok daha kolay hale getirdi. İnanın bana, Owen'ın son beş para etmez romanındaki müstehcen sahneleri aktarırken kızardığını görene kadar bir erkeğin kızardığını görmemişsinizdir. Eski gazeteler, kasaba defterlerinin kopyaları ve yıllar içinde bir kütüphanede biriken diğer tüm saçmalıklar konusunda bana yardımcı oldu. Eskisi kadar çok konuşmazdık ama Owen her zaman çok iyi bir arkadaş olmuştu.

Owen'ın tüm yardımlarına rağmen Albert Miles'a dair hiçbir şey bulamadım. Tek bulduğum, Overtree'nin altındaki ormanın bir zamanlar Summit Kasabası'nın olduğu yerin kalıntılarını barındırdığıydı. Adamla ilgili ne kadar kayıt varsa, görünüşe göre Summit Kasabası'nı yok eden yangında yok olmuştu. Tek bir çarem kalmıştı. Ned Graber'ı ziyaret ettim.

Ned'in biraz huysuz olduğunu söylemiştim, tıpkı King Kong'un biraz uzun boylu olması gibi, ama aynı zamanda mirası söz konusu olduğunda kasabadaki en gururlu insanlardan biriydi. Tüm o korkuluklar hakkındaki gerçeği bana daha iyi anlatabilecek biri yokmuş gibi geliyordu bana. Sanırım o noktada, meydandakiler ve Ned'inki de dahil olmak üzere önünden geçtiğim neredeyse her evin önünde gördüğüm o tuhaf figürlerin ardında yatan sırları çözme konusunda biraz takıntılı hale gelmiştim.

Ned'le her zamanki yerde, verandasında buluştum ve buluşmayı kolaylaştırmak için on iki paket Buds getirdim. Ned ve ben yeterince iyi anlaşıyorduk, ama normalde beni davet eden oydu, sadece soru sormak için gelen ben değil. Ned'in keyfi yerindeydi ve benim rüşvetimle keyfi daha da yerine gelmişti. Birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra Ned sonunda bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi ve onu görmeye neden geldiğimi sordu.

Ona korkuluklarla ilgili merakımdan bahsettim, Helen'in bana anlattığı hikâyenin aynısını anlattım ve Ned sadece gülümsedi. "Ve sen de onun saçmalıklarına inandın mı?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum Ned." Ne demek istediğini biliyordum ama çok da şüpheli görünmek istemiyordum.

"Sana verdiğim değerin yarısı kadar bile zeki değilmişsin. Ben, Albert Miles'a dair hiçbir kayıt yok, çünkü o yaşlı orospu çocuğu Summit Kasabası'ndaki tüm lanet yerleşimi yakıp kül etti." Yaşlı Ned o huysuz gülümsemesini takınmıştı, benimle konuşarak kuralları çiğnediğini söze gerek duymadan söylüyor gibiydi. Bu gülümsemeyle neredeyse arkadaşça görünüyordu ve kırıksıklıkları ve ağzından kayan takma dişleri bir yana bırakırsak, bu gülümseme onu bir yığın yaramazlığa doğru giden küçük bir çocuk gibi gösteriyordu. Sanırım tüm gülümseme denemeleri arasında gerçek olan tek şey buydu. "Alçak herif bir gün çıldırdı, karısını öldürdü ve oğlunu bir kuyudan aşağı bıraktı. Sırf karısı dalga geçiyor diye." Ned bana yavaşça göz kırptı, bir kertenkelenin göz kırpmasına benziyordu. "Lanet olsun evlat, buralarda herkes adamın bir büyücü olduğunu bilir."

"Ned, bu hayatımda duyduğum en büyük saçmalık." Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı ve Ned'in bana patlayacağını, görgüsüzlüğüm hakkında atıp tutmaya başlayacağını ve belki de annemle babamın evli olup olmadığını sorgulamaya başlayacağını biliyordum.

Ned bunun yerine cılız bedeninin derinliklerinde kıkırdamaya başladı ve kahkahasını daha fazla çıkaramayınca dizini birkaç kez tokatladı. "Tabii ki saçmalık, Ben. Bütün o kocakarı masalları saçmalıktan ibaret. Ama hepimiz geleneklerimizi buradan alırız." Ned on iki'lik paketten bir bira daha çıkardı, kapağını açtı ve çay içer gibi yudumlamaya başladı. "Ama gerçek şu ki, adamın bir büyücü olarak ünü vardı ve ekinleri gerçekten de herkesten daha iyi yetiştiriyordu."

Ned gözlerini uzay boşluğuna dikti ve birkaç saniye boyunca o kadar hareketsizdi ki yanımda öleceğinden korktum. Sonra bana tekrar gülümsedi. "Büyükbabam bana yaşlı Albert Miles hakkında hikâyeler anlatırdı, ona hep 'Stoney' derdi, çünkü lakabı buydu. Tahmin edersiniz ki adamın tavırlarıyla ilgiliydi. Adam bana düpedüz cana yakın göründü." Ned yine güldü, anlaşılan atasının ona anlattığı eski hikâyeleri hayal ediyordu. "Ben, kasaba halkı oraya kalplerinde herhangi bir nezaketle gitmedi; oraya gittiler ve adamın onlara nasıl yemek yapacaklarını anlatmasını istediler."

kendi mahsulleri daha iyi büyür. Hepsi ondan korkuyordu ama aynı zamanda o noktada gerçekten çaresizdiler."

Ned yine durakladı ve ben daha konuşmadan evine girerek bana olduğum yerde beklememi söyledi. Bekledim ve on dakika kadar sonra Ned elinde neredeyse kasaba kadar eski olması gereken bir kitapla geri geldi. "Büyükbabam bunu babama bıraktı, onun tek oğlu olarak da bana kaldı," diye açıkladı Ned kitabın eski sayfalarını dikkatle karıştırırken. Geçmişe baktığımda kasabanın tarihinin çoğunu eski fotoğraflarda gördüm, eski Batı hakkındaki kitaplarda ara sıra gördüğümüz türden. Sonunda Ned bir sayfada durdu ve bana bu kitabın ikimizden de eski olduğunu hatırlatan bir işaret yaparak -lütfen dikkatli olun- kitabı bana uzattı.

Ve ilk kez Albert Miles'ın yaptığı korkuluğu gördüm. Eski resim çok soluktu ve net değildi ama yine de o figürü tüylerimi ürpertecek kadar detaylı görebiliyordum. Vücut uzun ve zayıftı, neredeyse iskelet gibiydi. Kıyafetleri kasabada gördüğüm korkulukların hiçbirine benzemiyordu; neredeyse Elizabeth tarzındaydı, bir sürü fırfır ve düğme vardı. Fotoğrafta bile yeni görünen bir çift ayakkabı korkuluğun ayaklarını süslüyordu ve eller ince beyaz keten eldivenlerden yapılmıştı. Vücudun tamamını kaplayan, cenaze kefenini andıran bir örtü omuzlardan yere kadar uzanıyordu.

Bir de kafası vardı. Başı kocaman bir şapka süslüyordu; tıpkı bir Püriten şapkasına benziyordu ama sanki yüz beden daha büyük bir şapkaya aitmiş gibi görünen bir kenarı vardı. Yüzü çevreleyen ince beyaz saçların uzunluğu neredeyse omuzlara kadar iniyordu. Yüzün kendisi kasabadaki birçok korkuluktaki diğer yüzlere çok benziyordu, eski bir fotoğrafta baktığım yüzün model alındığı düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Ancak bu yüz farklıydı; içi boşaltılmıştı ve yüz hatları Summitville'in kalbindeki meydanı çevreleyen taklitlerinden çok daha uğursuz görünüyordu. Sanki birisi mükemmel bir kafa şekline sahip bir balkabağı bulmuş, kabağın içine sırtan bir kafatası oymuş ve onu şimdiye kadar yaratılmış en tuhaf görünümlü korkuluğun başına yerleştirmiş gibiydi.

Fotoğrafta bile o lanet şey bana bakıyor gibiydi. Soluk fotoğrafı incelerken tüylerim diken diken oldu. Uzaklaştığımda ve fotoğraftaki figür gözleriyle beni takip ediyor gibi görüldüğünde aklım neredeyse duracaktı.

Ned yumuşak ama kararlı bir şekilde kitabı elimden çekti. "Bu kadar yeter, Ben. O resme biraz daha fazla bakarsan lanet olası şeyde bir delik açacaksın." Ned'in sesi farklıydı, daha önce olduğundan daha zayıftı. Ned'in sesi aniden büyük bir hata yaptığını fark etmiş bir adam gibiydi, paniklemişti ama sakin bir şekilde.

Ned kitabı alıp gitti ve birkaç dakika sonra hiç düşünmeden iki bira daha patlatarak geri geldi. Birlikte oturup soğuk biralarımızı yudumlarken bile sanırım ikimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Ben o lanet olası resmi düşünmekle meşguldüm, Ned ise yıllar içinde ağzının ne kadar büyüdüğünü düşünmekle meşguldü. En azından ben onun böyle düşündüğünü sanıyordum; bronzlaşmış yüzü solgunlaşmıştı ve normalde sabit olan elleri biraz seğirmeye ve sarsılmaya başlamıştı.

Sessizlik o iki bira boyunca ve sonraki iki biraya kadar sürdü. Sonra Ned tekrar konuştu, sıkıca gülümsedi ve başını salladı.

"Annem her zaman ağzımın bir gün başımı belaya sokacağını söylerdi." Ned bana baktı, on saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve sonra tekrar konuşmaya başladı. "Ben, keşke sana tüm bunların saçmalık olduğunu söyleyebilseydim, ama söyleyemem. Bir süreliğine, en azından yaşlı dedeme inanılabilirse, Summit Kasabası halkı insan kurban etmeye başladı."

Yerimden sıçramış olmalıyım çünkü Ned bana bakıp yine gülümsüyordu ve bu onun o hain, küçük zafer gülümsemesiydi, her zaman kafasına yumruk atma isteği uyandıran.

"Seni aptal! Yemi yuttun." Ned yüksek sesle gülmeye başladı ve birkaç saniye sonra ben de gülmeye başladım. Ned'in yüzünde beliren rahatlama ifadesi bana gerçeği bulmak için bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Ned gülmüyor ve şaka yapmıyordu; Ned gülüyor ve kasabanın geçmişinden bir şaka çıkarmaya çalışıyordu, çünkü Ned korkuyordu. Çünkü Ned, bana anlattığı her şeyin gübre olduğuna inanmamı istiyordu. Başından beri komik bir şey anlattığını bildiğimden kesinlikle emin olmak istiyordu. Beni buna inandırmaya çok ihtiyacı vardı çünkü bana anlattığı her şey kesinlikle doğrudu. İnsan kurban etme kısmı bile.

Çoğunlukla Ned beni güldürmek için yanıp tutuştuğundan, ben de ona ayak uydurdum. Ve belki biraz da Ned'in ciddi olduğuna inanmak istemediğim için. Sadece hislerim ve aklım bana onun korktuğunu söylüyordu. Herkes

deneyenler hislerine yalan söyleyebilir; sadece biraz pratik yapmak gerekir. Kısa bir süre sonra ayrıldım, arkamda aniden yalan söylemek zorunda hisseden dürüst bir adam bırakarak.

Ned ve ben bir daha bira içmek için bir araya gelmedik. Uzun zaman oldu ve hala onun verandasında oturmayı özlüyorum. Her şeyin değişme şekli üzücü; nadiren daha iyiye doğru değişimleri daha da üzücü.

Hasat Ayı'na kadar kalan günler boyunca içime kapandım ve Helen'in tahmin ettiği gibi, Ekim'in yirmi dokuzuncu günü şişmiş turuncu Ay kendini gösterdi. Daha önce de hasat ayı görmüştüm ama Helen bana açıklamadan önce bu terimi hiç anlamamıştım. Ama hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Bu ay sadece gökyüzünün bir bölümünü işgal etmiyor, gökyüzünü istila ediyordu. Oturma odamın penceresinden doğuya bakarken hasat ayı ufkun bir ucundan diğerine uzanıyor gibi görünüyordu. Bütün geceyi oturma odamda oturup biralarımı yudumlayarak ve neyin hasat edileceğini merak ederek geçirdim. Kimse evinden çıkmadı; kimse sıra dışı bir şey yapmadı. Belki de kendimi kandırıyordum, kendimi aptalca küçük hayallere kaptırıyordum ve bu yaşta daha iyi bilmem gerekiyordu.

Ayın otuzunda şehir merkezine gittim ve biraz alışveriş yaptım. Lanet olası korkuluklar hala kasaba meydanındaydı ve ben onlardan hala nefret ediyordum. Bu dünyada çok az şey o hastalıklı saman heykeller kadar tüylerimi ürpertmiştir. Rusların Sputnik'i gönderdiğini duyduğumda, Başkan Kennedy'nin vurulup öldürüldüğünü duyduğumda ve hatta belki de Pearl Harbor'a saldırıldığını duyduğumda, bunlar da beni aynı derecede rahatsız etmişti. Ama bu dünyada beni kasaba meydanındaki sıra sıra korkuluklara bakmak kadar tedirgin eden başka bir şey düşünemiyorum. En kötüsü de son baktığımdan beri bu lanet şeylerin çoğalmış olmasıydı. Etrafta elli ya da daha fazla korkuluk varmış gibi görünüyordu, yeni biçilmiş tarlada birbirlerine bakıyor ve belki de dün gece gökyüzünün ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyorlardı.

Onların üzerinde, meydanı boydan boya kaplayan dev bir pankart uzanıyordu. Pankartta "BİRLİKTE SUMMITVILLE'E GELİN" yazıyordu.

Cadılar Bayramı Balosu!" siyah bir alan üzerine cafcıflı turuncu harflerle yazılmıştı. Harflerden turuncu kan damlıyor gibiydi ve büyük harflerin altında küçük puntolarla "Tüm aile için eğlence! Akşam 7'den gece yarısına kadar. Kaçırılmaması gereken bir festival."

O pankarta uzun süre baktım ve sanırım okuldan gelen ve meydanda yürüyen çocuklar olmasaydı bu kadarla yetinecektim. Onları iğrenç saman adamların arasında yürürken gördüm, gururla kendilerinin ve ailelerinin bir araya getirdiklerini işaret ediyorlardı. İlkokul öğrencileriydi ve parkı dolduran şeylerden etkilenmemişlerdi. Cadılar Bayramı Balosuna katılmaya karar verdim, çünkü aptallık ettiğimi fark ettim. Bu şeyler çocukları rahatsız etmiyorsa, beni bu kadar rahatsız etmelerine nasıl izin verebiliyordum?

Artık yeterdi; hastalıklı düşüncelerimi bir kenara ittim ve tatilin tadını doğru dürüst çıkarmaya karar verdim. Bu kararla birlikte, birkaç çocuğun beni tanımasından memnun, el sallayıp gülümsemelerinden daha da memnun bir şekilde işime devam ettim. Bir buçuk hafta aradan sonra tekrar evimdeydim.

Markete gittiğimde birkaç torba şeker almayı ihmal etmedim. Summitville'in bir parçası olacaksam bunu doğru şekilde yapacağıma karar verdim. Garip geleneklere aldırmadan, toplumun bir parçası olma zamanının geldiğine karar verdim. Hatta o kadar ileri gittim ki bir korkuluk bile yaptım. Belki biraz takıntılıyım, belki de biraz deliydim. Kim bilebilir ki? Tek bildiğim, o gecenin büyük bir bölümünü neredeyse dini bir gayretle saman adamım üzerinde çalışarak geçirdiğim. Akşam yedi sularında Helen bana katıldı; akşam yemeği yememiz gerekiyordu ve yemek yapma sırası bendeydi. Sonunda Çin yemeği sipariş ettik ve buna yemek dedik.

Bitirdiğimde neredeyse gece yarısı olmuştu ve tüm bu çabalardan dolayı biraz ateşim çıkmıştı. Kıyafetler için eski kot pantolonlarımdan birini ve kadife ceketimi feda ettim. Bazılarının yaptığı kadar ileri gitmedim - onu bitirmek için eski tenis ayakkabılarımı ve bahçe eldivenlerimi kullandım. Bir de etrafta duran bir kovboy şapkası. Kovboy çizmeleri ve şapkası olmasa bile, aralarındaki tek Country & Western korkuluğu.

Helen'in yardımıyla onu kasaba meydanına sürükledim ve geceyi geçirmeden önce yerleştirdim. Meydan kalabalıktı ve iyi bir yer bulmak biraz zaman aldı ama sonunda başardım. Helen'den asla yardım istemezdim ama bu kasaba geleneğinin bir parçasıydı ve zaten onunla işim bittiğinde Cadılar Bayramı arifesinde sabahın erken saatleriydi.

Ertesi gün uyandıgımda güneş neredeyse tam tepedeydi ve feci bir baş ağrım vardı. Sanki bir manken üzerinde çalışmak yerine bütün gece içmişim gibi hissediyordum. Gerçekten ağır bir iş yapmamıştım ama vücudumdaki her kas, sanki bir geceyi kağıt havlu ve eski gazetelerle bir mankeni doldurmak yerine son birkaç haftayı tuğla taşıyarak geçirmişim gibi hissediyordu. Yerde yatmaya ve duş almaya cesaret edebileceğime karar vermem yatakta on beş dakikadan fazla zamanımı aldı.

Ama eski duş masajının altında geçirdiğim yirmi dakikadan sonra kendimi yeniden çoğunlukla insan gibi hissediyordum. Öğle yemeğinden biraz sonra Helen beni aradı ve birlikte yemek yemeyi ve Cadılar Bayramı Balosuna birlikte gitmeyi planladık. Helen herkesin kostüm giymesi gerektiğini açıkça belirtti ve kendisinin de belki bir cadı gibi giyineceğini ima etti. Kendimi sihirbaz olarak giydirmek için uygun kıyafetleri bulana kadar tavan arasını çok fazla karıştırmam gerekmedi. Yıllar boyunca biriktirdiğim ıvır zıvırları saklamak gibi kötü bir huyum vardı -belki de emekli olduğumda bir apartman dairesini tercih etmememin ana nedeni buydu- ve yarım beden küçük eski bir smokinim ile babama ya da belki Emma'ya ait olduğunu tahmin ettiğim bir silindir şapka buldum. Birkaç eski eşarp ve Emma'nın hayatı boyunca taşıdığı doldurulmuş bir tavşan kostümü tamamlıyordu. Lanet olası smokini geceki etkinliklere uygun hale getirmek için değiştirmem günün büyük bir kısmını aldı ve sonra akşam yemeği için Helen'e, ardından da büyük gösteri için kasaba meydanına gittim.

Meydanı ilk görüşüm beni hayretler içinde bıraktı. İşte Summitville'in ortasındaki bu küçük park bir haftadır beni tedirgin ediyordu. Tamamen farklıydı. Her nasılsa, gece yarısı ile akşam yedi arasında her yer değişmişti. Noel ağaçlarında gördüğünüz küçük beyaz ışıklar gibi ışıklar ve siyah ve turuncu yüzlerce balon alanı kaplamıştı; mümkün olan her renkten kağıt flamalar alanın her tarafına yayılmıştı. Her şekil ve büyüklükteki Jack-o'-lantern'ler bankların üzerine tünemiş ve bazı durumlarda korkulukların ellerinde tutuluyordu. Gündüzü taklit edecek kadar parlak, sadece bir gece eğlencesi için tasarlanmış güçlü halojen lambalarla aydınlatılan her yer şenlikliydi.

En küçük çocuktan, ucuz plastik silahlar dışında son derece otantik görünen giysiler içinde kovboy gibi giyinmiş Ned Graber'a kadar herkes kostüm giymişti. Kurtadamlar, hayaletler, Frankenstein'ın Canavarı, hatta o koca memeli kadın Elvira; hepsi etrafımdaydı.

daha fazla palyaço ve peri prensesi vardı. O gece tüm kasabanın orada olduğundan oldukça eminim, her birinin.

Keşke gecenin ilk yarısından ne kadar keyif aldığımı anlatabilseydim. Tüm kostümlere baktım ve birkaç kez gördüğüm ama hiç tanıma fırsatı bulamadığım insanlarla konuştum. Ve herkes bana eski bir arkadaşım gibi davrandı. Belki de Helen'le birlikte olduğum içindi - belki de sonunda kasabaya ve insanlarına bir şans verdiğim içindi - kim kesin olarak söyleyebilir? Dans ederken, Jaycee'lerin bir araya getirdiği küçük perili evi ziyaret ederken çok eğlendim. Helen ile el ele tutuşmak vardı. Büyük şehirlerde kostüm olarak kullanılan ucuz plastik maskeler ve naylon önlükler - maskenin temsil etmesi gereken şeyin resmi ve ölümcül derecede aptal olanlar için kalın harflerle yazılmış ismi olanlar - yerine çoğunlukla ev yapımı olan kostümlerle etrafta koşuşturan ve birbirlerini korkutmaya çalışan tüm küçükleri izlemek. Cadılar Bayramı'nın olması gerektiği gibi yeniden çocuk olmak gibiydi.

Gece daha ciddi bir şekilde başlamadan önce, kendimi Summitville'in yerlileri kadar buranın bir parçası yapacağıma dair kendime söz vermişim. Birkaç şarkı eşliğinde dans ettiğimizde Helen'e aşık olduğuma karar vermişim. Belki hayatıma devam etme zamanıydı, belki de sadece zamandı, ama o gece Helen ve benim bir parça olduğumuza karar verdim. İlk kez kasabanın yarısının önünde, herkesin içinde ve utanmadan öpüştük. Onu öptüğümde kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissettim. Kendimi yeniden genç bir adam gibi hissettim. İki saat boyunca ellerimizi nazikçe birbirine kenetlemiş olmalıyız. Onu bir daha asla bırakmak istemedim.

Sonra her şey değişti. Saat dokuz civarında herkes biraz sinirlenmeye başladı. Bunu Helen'in elimi tutuşundan, parmaklarının benimkilere karşı esnemesinden ve kıpırdanmasından bile hissedebiliyordum. Teker teker tüm çocuklar ailelerinin eşliğinde ya da kendi başlarına meydandan uzaklaşmaya başladılar. Hepsi Ana Cadde'nin karşısında, meydanın karşısındaki sinemada son buldu. Dikkatinizi çekerim, bu o zaman fark ettiğim bir şey değildi, sadece sonradan fark ettiğim bir şeydi. Rialto Sineması'nın afişinde bir dizi çizgi filmin reklamı vardı, ancak o noktada bunu bilinçli bir şekilde fark etmemiştim.

Saat dokuz buçukta tüm çocuklar sinemanın içindeydi ve yetişkinler de meydanın kenarlarında toplanmıştı. Tam o sıralarda

Her şeyde bir gariplik olduğunu fark ettim, sanki herkes bir şey olmasını bekliyormuş gibiydi. Helen'in elimi sertçe sıkıldığını fark ettim. Yine de olası endişe belirtilerini görmezden gelmeye ve eğlenmeye neredeyse fanatik bir şekilde kararlıyım. Bazen kendi iyiliğim için fazla aptal olduğumu düşünüyorum.

Saat tam onu geçiyordu ki, Batı'dan, çiftliklerin ve Zirve Kasabası'nın harabelerinin olduğu yönden gelen kahkahaları duyduğumda, kalabalığın içinde dalgalanan değişiklikleri nihayet fark etmeye başlamıştım. Tanrı yardımcım olsun, yemin ederim daha önce hiç böyle bir kahkaha duymamıştım. Kulağa delice geliyordu, kötülükle ve tüm vücudumu ürperten soğuk bir nefretle doluydu. Helen'in elini sıkıca kavradım ve ona bu sesin ne olduğunu sormak için başımı çevirdim. Yüzüne bir kez baktığımda söyleyeceğim hiçbir şeyi dinlemeyeceğini anladım. Kaybolmuştu, beklentiyle kahkahaların geldiği yöne doğru bakıyor ve gülümsüyordu. Yüzü çarpık ve deli görünüyordu, bana başkasına göründüğünden çok daha kötü görünüyordu, çünkü yüzünü çok iyi tanıyordum, fırsat buldukça yüzünü incelemiştim. Helen aynı anda hem heyecanlı hem korkmuş, hem mutlu hem de dehşete düşmüş görünmeyi başarıyordu. Bu bakış normalde sakın olan yüzüne o kadar yabancıydı ki ondan uzaklaşmaya çalıştım; parmakları elimi o kadar şiddetle sıkı ki kaçmanın tek yolu parmaklarını zorla benimkilerden ayırmak olacaktı.

Belki yine de yapardım, ama sonra kahkahalar geri geldi, daha önce olduğundan daha yakındı. Etrafımdaki insanların fısıltılarını duydum, bir kilisede duymayı bekleyeceğiniz türden fısıltılar: "O burada. Yine bize geldi. Kimin seçileceğini merak ediyorum." Kalbim göğsümde akrobatik hareketler yaptı ve dizlerimin bağı çözüldü. Gözlerimin kahkahaların patladığı karanlığa doğru çekildiğini hissettim. Ve işte oradaydı, ormandan yavaşça ve gururla yürüyordu.

Albert Miles'ın korkuluğu tüm ihtişamıyla karşımdaydı. Gördüğüm eski fotoğraf korkutucuydu; gerçeği ise son derece ürkütücüydü. Figür zayıftı, en az yüz yıllık olması gereken bir fotoğrafta gördüğüm kıyafetleri giymişti ama zihnimde en güçlü şekilde canlanan şey yüzüydü. Yüz hatları aynıydı, sadece bir gece önce yeniden yaratmaya çalıştığım yüz hatlarının aynısıydı, ama benim oluşturduğlarımdan çok daha gerçek, çok daha güçlüydü. Et olabileceğini düşündüğüm şey aslında bir balkabağıydı ya da dokusu o kadar yakın bir şeydi ki

farkı anlayamadı. Yüz hatları kafasının kalın derisine oyulmuştu, bir Jack-o'-lantern ağzı, kat ettiği mesafe için yeterince hızlı yürümüyor gibi görünen şey meydana girerken herkese gülümsedi. Balkabağına benzeyen kafa, gururla tutulmuş ve biraz sola doğru eğilmiş olarak görüldü. İnsan kafatasına benzeyen yüksek, kibirli elmacık kemikleri mısır ipeğinden saçlarla çerçevelenmişti. Kavernöz bir sırtış, içeriden alevlerin titremesi gibi hafif bir parıltı gösterdi. İkiz cehennem ateşleri, içi boş göz çukurlarından dikkatle yanıyor, insandan insana geçiyor ve yüzlerin korkuyla buruşmasına neden oluyordu. Ta ki bana odaklanana kadar.

Sanki korkuluk benim diğerlerine ait olmadığını biliyordu, sanki buralardan olmadığını, normalde meydanda Cadılar Bayramı'nı kutlayan insanlardan biri olmadığını hissetmişti. O şeyin bana doğru geleceğinden ve takipçilerinin huzurunda görünme cüretini gösterdiğim için beni yere sereceğinden emindim. Ölü sayılacağımı biliyordum ve neredeyse altıma işemeyecektim. Sonra bakışlarını benden çevirdi ve sağıma doğru baktı. Tam o sırada nasıl nefes alacağımı hatırladım.

Bunu kabullenmekte zorlandım; korkuluğa ne kadar çok bakarsam o kadar az gerçek görünüyordu. Bu şeyin yüzü inanılmaz derecede hareketliydi ve hâlâ etkinlik için oyulmuş bir balkabağına benziyordu. Ağzı hareket ediyordu. O şey etrafına bakarken kafası kolayca dönüyordu. Kendimi durduramadım; elimi uzattım ve yanımdan geçip giden korkuluğu yakaladım. Zihnim, en azından mantıklı kısmım, yarattığın hayal gücümün bir ürünü olduğunu kesin olarak kanıtlamamı istedi.

Elim ceketinin ağır, kaba yününe dokundu ve malzemenin altındaki sert kemikli çerçeveyi hissettim. Ve o şey geri dönüp bana tüm yaratılıştan daha yaşlı gözlerle baktı. O iğrenç görünümlü gülümseme daha da uğursuzlaştı ve içi boş ağız, canavarın bakışlarını besleyen aynı parlayan enerjiyle tutuştu.

Tanrı şahidimdir ki, o şey beni tanıyor gibiydi. Eldivenli eliyle uzandı ve yüzüme dokundu, ilk aşkınızdan aldığınız bir öpücük kadar nazikti. Sinirlerim bu temas karşısında çılgılık attı ve etim geri kalan kısmımdan uzaklaşıp bir yerlere saklanmaya çalıştı. Eldivenin içinde yılların tozunu ve küfünü, pamuklu yüzeyinin hemen altında duran kemiklerin soğuk ve sert ağırlığını hissettim.

Çıldırılmış bir mağara ağzı hareket etti, sırtışı daha da genişledi ve sonra benimle konuştu. Tüyler ürpertici ses belli belirsiz bir fısıltıyla, "Evine hoş geldin Benjamin," diye seslendi.

Dokunulmaktan kaçınmak için hareket eden kalabalığın arasından geçerek geri dönerken kendi kendime aptalca çığlıklar attım. Etrafımda Summitville'in iyi insanları bana dokunuyor, omzumu tokatlıyor ya da uzun zamandır kayıp bir akrabammış gibi bana sarılıyorlardı. Kaçmak istedim ama etrafımı saran, bana yaklaşan ve onları fark etmemi sağlayan çok fazla insan vardı. Yanımda, hâlâ elimi tutan Helen'in uyuşuk bir şekilde farkındaydım.

Korkuluğun gece boyunca ilerleyişini izledim, seçtiği kişinin peşinde takipçilerinin yanından asil adımlarla geçiyordu. Sonunda Ned Graber'ın önünde durdu ve ona bir el uzatarak sessizce kendisine katılmasını istedi.

Sadece birkaç saniye içinde yüzünde binlerce ifade gördüm. Şaşkınlık, mutluluk, öfke, inkâr, coşku gibi bir şey ve tekrar mutluluk gördüm. Sonra korku ve hüznü bir teslimiyet gördüm. Korkuluk Ned'le birlikte uzaklaştı ve herkes onlar için kenara çekildi, yeni evli bir gelin ve damat gibi geçmelerine izin verdi. Ned karanlığa doğru yürürken omuzları titriyordu. Bu gördüğüm tek zayıflık belirtisiydi.

Onlar kaybolduktan sonra hiçbir hareket olmadı ve etrafımdaki herkes sessizliğe büründü, yine nefeslerini tutup sabırla bir işaret beklediler. Yalnız değillerdi; ben de hareket edemiyordum. Gördüklerim karşısında hâlâ çok şaşkındım.

Beş dakikadan az bir süre sonra Ned Graber'ın çığlığını duydum. Ondan saniyeler sonra iblisin ürpertici kahkahasının geceyi yırtıp geçtiğini duydum.

Tabii ki arkadaşımı korumak için ormana daldığımı söylemek isterdim. Hatta gecenin karanlığında kaçtığımı söylemekten bile mutlu olurdum. Tanrı biliyor ya, kaçmak istedim ama bedenim buna karşı çıktı. Vücudum beni geçmeye karar verdi. İlk felcimi orada, çimenlerin üzerinde geçirdim. Helen'in endişeyle kaplı güzel yüzüne baktığımı ve tepemde beliren korkulukları hatırlıyorum. Sonra her şey karardı.

Az önce ilk felcimi geçirdiğimi söyledim ve bu yeterince doğru. Ama ilkinden hemen sonra gelen diğer üçü muhtemelen beni bu lanet olası "emeklilik tesisine" sokan şeydi. Tek iyi haber, buradan Summitville'in geri kalanını harika bir şekilde görebiliyor olmam. Daha önce hiç duyduğumu sanmıyorum.

Bu büyüklükte bir kasabanın kendi huzurevine sahip olmasından daha garip bir şey düşünemiyorum. Buraya Shady Acres diyorlar. Ben kabus diyorum.

Neredeyse bir yıldır buradayım, beni korkutmaya yetecek kadar uzun bir süre. İlk başlarda altı ay içinde ayağa kalkıp yürüyebileceğim umudunu taşıyordum, ancak son zamanlarda Doktor Lewis tekrar yürüyebileceğim umudundan neredeyse vazgeçti. Sanırım onun gözünde tekerlekli sandalyeye kendi başıma binebilmem bile bir mucize.

Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Her gün bir hemşirenin beni tıraş etmesinden nefret ediyorum ve işim bittiğinde aynaya bakıp yüzümün kafatasımdan kaymaya çalıştığını görmekten daha da çok nefret ediyorum. Yüzümün sol yarısı askıya alınmış bir korku çığlığı içinde donup kalıyor. Yüzümün sağ yarısı sadece ben istediğimde öyle görünüyor, ama sol yarısı öylece kalmış. Sessiz bir çığlık içinde donmuş.

Bugünlerde ben de yalnızım. Owen ve Helen haftada bir ya da daha fazla uğrarlardı, ama sonunda bana bakmaktan ve homurtu ve iniltilerini duymaktan bıktıklarında, ikisi de ziyaret etmeyi bıraktı. Onları suçlayamam, bir adamın yüzüne damlatmak yerine suyunu yutmak için mücadele etmesini izlemek çok eğlenceli olamaz, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Cadılar Bayramı Balosunda olanları bir kez bile gündeme getirmediler ve ben de kesinlikle bunu gündeme getirecek durumda değildim. Yine de ne diyeceklerini merak ediyorum. Sanırım her ikisi de her şeyi bilmiyormuş gibi davranır, zavallı Ben'in bacaklarını ve mesanesini kullanmasıyla birlikte aklını da kaybettiğini iddia ederlerdi. Beni önceden uyaradıkları kesin ve sanırım sonrasında da bu yalanı sürdürmeye devam edeceklerdi.

Zamanımın çoğunu pencereden dışarı bakarak ve tahammül ederek geçiriyorum. Çoğunlukla felçli olan herkesin katlanmak zorunda kaldığı haysiyet kaybına katlanıyorum: sünger banyoları, bir bebekmişim gibi beslenmek - gerçi son zamanlarda nihayet kendi kendimi besliyorum, Tanrı'ya şükürler olsun - ve her insanın yapabilmesi gerektiği gibi tuvalete oturma şansına sahip olmak yerine tek kullanımlık bir bebek bezi giymek. Bu aşağılamalara katlanıyorum çünkü katlanmak zorundayım. Hoşuma gitse de gitmese de bedenim sakat. Keşke zihnimin bir kısmı da gitmiş olsaydı. O zaman belki de hiç tanımadığım insanların merhametine terk edildiğim için kendimi bu kadar kötü hissetmezdim.

Pek çok farklı nedenden dolayı pencereden dışarı bakıyorum. Bazen pencereden aşağıdaki kasabaya bakıyorum ve Emma'mı düşünüyorum. Summitville'i çok severdi, bundan eminim. Bazen pencereden dışarı sadece

Güneşin tenime bıraktığı sıcaklık için. Ama çoğunlukla pencereden dışarı bakıyor ve bekliyorum. Ekim ayının ortalarına doğru geliyoruz ve o küçük şirin kasabada neler olup bittiğini biliyorum. Aileler korkuluklarını yapmak için malzeme topluyor ve hepsi bu yıl giyecekleri kostümleri planlıyor. Sadece birkaç hafta sonra Cadılar Bayramı yine benimle olacak.

Bir süre için beni koruyacak yanılısamalarım vardı. En azından eski güzel Shady Acres'da şenliklerden kurtulacağıma gerçekten inanıyordum. Birkaç ay daha çabalarsam tekrar yürüyebileceğimi biliyordum. Çok zorlarsam ayak parmaklarımı oynatabiliyorum ve hatta terlemekten çekinmezsem sağ ayağımı bile hareket ettirebiliyorum.

Ama daha bu sabah Doktor Lewis'ten iyi haberi aldım. Görünüşe göre Helen kutlamaları kaçırmamamı istiyor ve Cadılar Bayramı Balosu'na bana eşlik etmek için kendisi geliyor. Doktor Lewis'e geçen seneki korkuluğumuzu sakladığını bile söylemiş. Birlikte baloya katılabileceğimiz zamanı beklemek için bodrumunda duruyormuş.

O korkulukları düşünüp duruyorum ve Albert Miles'ın korkuluğuna dokunacak kadar aptal olduğumda bana nasıl baktığını düşünüp duruyorum. Beni eve davet ederken ne demek istediğini merak edip duruyorum. Korkarım biliyor bile olabilirim. Bu yıl şehir merkezine bir korkuluk daha tüneyecekmiş gibi kötü bir hisse kapılıyorum, Ned Graber'ın yüzüne çok benzeyen bir yüzü olan, sadece etleri eksik olan bir korkuluk.

Gelecek yıl da bir tane daha olacağına dair kötü bir şüphem var, ki o da bendenizle güçlü bir benzerlik taşıyor. Sanırım pencerenin yanında oturup Summitville'e bakmayı sevmemin bir diğer nedeni de bu: Üç kat yukarıdan manzaranın güzel olduğunu düşünüp duruyorum ve kollarımın pencereyi açmak için gereken süre boyunca ağırlığımı taşıyıp taşımayacağını ve belki de güvenlik için biraz fazla eğilip eğilmeyeceğimi merak ediyorum.

Düşüşün beni öldüreceğinden oldukça eminim. Ama ölmekten korkuyorum, belki de Pazar okulu derslerimde bana öğrettikleri tüm o şeyler doğrudur diye korkuyorum. Bana intiharın cehenneme gitmenin kesin bir yolu olduğunu söylediler. Bunca yıl sonra bile, sanırım yetiştirilme tarzımın hala kaçamadığım bazı kısımları var.

Helen benim için geldiğinde hala burada olacağımı hayal ediyorum. Bekliyor olacağım ve tüm kalbimle ayağa kalkıp bu kasabadan çekip gitmeyi dileyeceğim. Belki korkuluk benim için gelirse, bunu atlatmayı başarabilirim,

Çok fazla soru soran başka bir zavallı aptal için yanından geçip gideceğim. Belki de suçlarımı affeder ve yeniden bütün bir insan olarak yaşamama izin verir; istese beni iyileştirebileceğinden neredeyse eminim.

Sanırım özümde korkağın tekiyim. Bu pencereden dışarı atlarsam başıma gelebileceklerdense, bildiğim şeytanla şansımı denemeyi tercih ederim.

Buradan kasaba meydanını bile görebiliyorum ve aşağıda, hepsi de küçük parkın ortasına doğru bakarak donmuş bir hayranlıkla bando takımına ya da belki de "Charles S. Westphalen - Kasabamızın Kurucusu"nun bronz tasvirine bakan on kadar figür sayabiliyorum. Sanırım Summitville halkı bu yıl büyük bir başlangıç yapıyor. Summitville'de Cadılar Bayramı ruhuna girmek için hiçbir zaman erken değildir diye düşünüyorum. Öyle ya da böyle, bunu çok yakın bir gelecekte ben de öğreneceğim.

Hathburn Bulvarı

Mumlar Billings Caddesi'ndeki neredeyse her verandada bulunan oyma yüzlerin içini aydınlatıyordu. Güneş neredeyse kaybolmuştu ve karanlık çoğu şeyi yutarken jack-o-lantern'ler daha belirgin, daha lezzetli bir şekilde uğursuzdu. Parlayan karikatürlere korku ve beklentinin bir karışımıyla baktığımı hatırlıyorum. İlk başta heyecanlıydım; ama gece başladığında bile, kötü şeylerin yaklaştığına dair garip bir his vardı içimde.

Grupta yedi çocuk vardı ve hepimizin Mike Berry'nin annesi bizi kapı kapı dolaştırırken onu takip etmemiz gerekiyordu. Bayan Berry, bedenini gizlemek için bol kıyafetler giyen ve yüzünü bir düzine genç kıza yetecek kadar makyajla kaplayan iri yapılı bir kadındı, ama aynı zamanda çok hoş bir hanımdı ve en azından bana biraz üzgün görünüyordu. O gece makyajı her zamanki gibi yerinde değildi. Gecenin ruhuna uygun olarak, o güne kadar gördüğüm en pejmürde kıyafetleri ve kendi aksesuar dükkânını açmaya yetecek kadar eşarpla bir çingene gibi giyinmişti. Oğlu da uzun, koyu renk bir pelerin giymiş, ucuz plastik bir kafatası yüzü takmıştı ki bu, büyüyen karanlıkta çok daha etkiliydi. Mike Berry her zaman tuhaf bir çocuktü, biraz titizdi ve en tuhaf şeylere gülmeye eğilimliydi, ama annesi o gece bizim refakatçimizdi ve hepimiz varsayılan olarak onunla takılmak zorundaydık.

Dokuz kişi olmamız gerekiyordu ama Rick Treacher henüz gelmemiştir. Chuck Willinger orada değildi. Bu hiç de doğru görünmüyordu. Chuck Cadılar Bayramı'nı generallerin savaşları planladığı gibi planlıyordu. Elinde şeker alabileceği en iyi evlerin bir listesi ve resmi eğlence bittikten sonra ziyaret etmeyi düşündüğü evlerin ikinci bir listesi vardı. Chuck'ın hakaretlere karşı bir hafızası vardı ve en az üç yetişkin onun kötü tarafına geçecek kadar üzülmesine neden olmuştu. Chuck bazen biraz fazla gergindi, kin tutmaya ya da ayrıntılı intikam planları için ayrıntılar üzerinde çalışmaya biraz fazla istekliydi. Çoğunlukla,

Ayrıca planlarını gerçekleştirmek için çok istekliydi. Kimse on bir yaşında bu kadar kindar olmamalı.

Rick'in gitmiş olması tuhaf ve alışılmadık bir durumdu ama Chuck'ın orada olmaması kadar önemli değildi. Üçümüz de kendimizi bildik bileli arkadaştık ama o Cadılar Bayramı'nda dışarı çıkıp eğlenmeye hazır olan tek kişi bendim. Rick'in neden gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece kayıp olduğunu biliyordum. İşlerin büyük planında, Rick her zaman aramızda en az tahmin edilebilir olardı.

Chuck'ın öldüğünü hatırlamam bir saniye sürdü ve hatırladığımda ürpertici bir nefesin içimden kayıp gittiğini hissettim. Chuck Willinger tüm ailesiyle birlikte ölmüştü. Bunu biliyordum. Ama bir yanımda bunu unutmaya çalışıyordum. Sanki yan taraftaki evin alevler içinde yanışını ya da sonraki birkaç hafta boyunca babamın sesindeki hırıltıyı gerçekten unutabilirmişim gibi. Babam 911'i aradıktan hemen sonra içeri girip komşularımızı kurtarmaya çalışmış ve başaramamıştı. En iyi arkadaşımın evinin birkaç duvar ve kül yığınının dışında başka bir şey kalmayacak şekilde yanışını izledim ve onun da aynı yangında öldüğünü biliyordum. Polis yangının muhtemelen bir kaza olduğunu söylemişti ama akşam haberlerinde Willinger ailesi hakkında açıklama yapan ve en azından benim gözümde söylediği sözlerden şüphe duyan, yuvarlak yüzlü, dar kesim bir adam olan sözcüyü hatırlayabiliyordum.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Chuck Cadılar Bayramı'nı çok severdi ve ben de iyi bir arkadaşımı aptalca bir yangında kaybetmenin nispeten taze yarasına rağmen o gece eğlenmeye karar verdim. Çok da uzak olmayan bir yerde, kendi evimin az ötesinde, Willinger'ların evinin kalıntıları, sönmekte olan ışığın altında kara kara düşünerek ve yanarak duruyordu; eskiden olduğu gibi bir hayalet, yatıya kaldığımız, berbat korku filmleri izlediğimiz ve çizgi roman kahramanlarından kızları fark etmeye başlamamıza kadar her şey hakkında konuştuğumuz bir anı. Bu konuları sadece Chuck'la konuşurdum, çünkü Rick asla anlamazdı. Rick aklının aynı şekilde dolaşmasına izin vermezdi. Chuck benimle olmalıydı. Zombi kostümüyle ya da yazın yarısını üzerinde çalışarak geçirdiği şeyle orada olmalıydı. En havalı kostümler konusunda Chuck'a her zaman güvenebilirdiniz.

On bir yaşındaydım, hala şaka ya da şeker toplamaya gittiğinizde insanların size komik bakmaya başladığı yaşlardaydım. (İnsanlar derken on beş yaşında olan ve benim dünyanın en büyük eziği olduğumu düşünen ağabeyim Troy'u kastediyorum. Sorun değildi;

Hıyarlık konusunda listelerde üst sıralarda olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden dengelendi). Bakmaları umurumda değildi. Bir maskem ve şeker bekleyen bir çantam vardı.

Bayan Berry bileziklerinden birkaçını bir kenara itti ve bileğindeki narin saate bakıp kaşlarını çatı. "Sanırım Rick olmadan gitmek zorundayız çocuklar." Birkaçımız hayal kırıklığına uğradığımızı belli eden sesler çıkardık ama dürüst olalım, güzellikler istiyorduk ve Rick kaybederse bu onun sorunuydu, bizim değil. Kimi kandırıyorum ki? Bu aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan birine önümüzdeki hafta atıştıramayacağı şeyler konusunda takılmak ve ikimizin de daha yakından tanımak istediği Mindy Carruthers'a yakınlaşmak için mükemmel bir fırsattı. Mindy geçmişte hiç bu kadar ilgi çekici olmamıştı ama yaz boyunca güzelleşmeyi başarmıştı ve bazen ondan gözlerimizi kaçırmak kolay olmuyordu. Her zaman kısa boylu ve biraz tombuldu -bu konularda konuşacak bir şeyim olduğundan değil- ama bugünlerde canlı, enerjik ve otuz metre öteden gözüme çarpma yeteneğine sahipti. Eskiden cildinde çamur sıçraması gibi görünen çiller bir şekilde gençliğimden daha ilginçti ve gözleri o kadar da değişmemiş gibi görünüyordu ama şimdi kesinlikle büyüleyiciydi. Mindy, eğer daha önce bahsetmediysem, grubumuzdaki diğer yedi çocuktan biriydi.

Yanlış protestolardan sonra yola koyulduk ve yolun büyük bir kısmında yanımda duran korsanın üç boynuzlu şapkası, göz bandı ve doldurulmuş papağanıyla Mindy olduğunu bilmek beni son derece memnun etti.

Birinin beni izlediği, hatta belki de takip ettiği hissine kapıldığımda, sadece dört ev yapmıştık - tüm şekerlerim bir ısırik büyüklüğünde Snickers bar, çiğnenebilir hale getirmek için bir köpekbalığının dişlerinden daha azını gerektirmeyecek bir parça taşlaşmış sakız, köşedeki dul Bayan Murphy'den bir elma şekeri ve üzerine bir Hershey's Kiss bantlanmış dini bir broşürden oluşuyordu.

Eminim çoğu insan hayatlarının bir döneminde takip edildiklerini hissettiklerini söyleyebilir. Eminim siz de bana bir ya da iki kez böyle hissettiğinizi söyleyebilirsiniz. Ama bu beni izleyen gözler gibi değil, beni öldürmeye niyetli gözler gibi hissettirdi. Yalvarıp sonunda aldığım kauçuk kurt adam maskesinin altında tüylerim diken diken oldu ve bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum çünkü Mindy birkaç kez dönüp arkamıza baktı ve diğer birkaç kişi de öyle yaptı. Ucuz bir lastik maske değildi.

Ama Don Post Stüdyoları'ndan Lon Chaney Jr'ın Kurt Adam maskesi aileme kırk beş dolara mal olmuştu. Doğum günüm Cadılar Bayramı'ndan iki hafta önce olmasaydı onu asla alamazdım. Ekim ayının sonundaki o soğuk gecede tuhaf bir şey fark etmeyen tek kişi Bayan Berry'ydi. Yan evde yaşayan çocuk altı yaşındaydı ve talihsiz ismi Kilroy Houseman'dı. Palyaço gibi giyinmişti, büyük boy ayakkabıları ve neredeyse benim için yeterince büyük görünen kırmızı ve mavi bir kazağı vardı. Omzunun üzerinden o kadar çok bakıyordu ki kendi ayağına takılıp kafasına bir kaz yumurtası yemeyi başardı. Zavallı Kilroy pek de zarif bir çocuk sayılmazdı ve düğüm o kadar büyüktü ki ağlamaya başladığında kimse onun bebeklik yaptığını düşünmedi.

Dört ev vardı ve şimdiden işler kötüye gidiyordu. Bu konuda biraz daha endişelenebilirdim ama Mindy oradaydı ve onun için cesur görünmeliydim. Bu benim için bir şanstı, yani istemediğim halde hayallerimin çoğunu işgal eden kızla iyi geçinmek için.

Birkaç dakika ne yapacağını düşündükten sonra Bayan Berry, Kilroy'un eve gitmesinin en iyisi olacağına karar verdi ve kalan yiyecekleri onun için topladı. Kilroy bu konuda ağlamadı ama hayal kırıklığı yüzünden ve şaşkınlıktan irileşmiş gözlerinden okunuyordu.

En büyükleri ben olduğum için çantasını tutmam için bana verdi. Kilroy'a iyi şeyler aldığından emin olacağıma söz verdim ve o da teşekkür ederek yaklaştı ve fısıldadı: "Dışarıda bir şey var Tom. Kötü bir şey." Keşke ona bunun sadece Cadılar Bayramı olduğu ve rüzgâr öyle estiği için olduğunu söyleyebilseydim ama söyleyemedim. İçten içe onunla aynı fikirdeydim.

Diğerleri de öyle. Bence ergenlik ve çocuklukla ilgili neredeyse paradoksal bir şey var. Bir düşünün: bir bütün olarak, oradaki her bir çocuğun bir şeylerin yanlış, gerçekten yanlış ve hatta belki de tehlikeli bir şekilde yanlış olduğunu bildiğine ikna oldum. O kadar korkmuştuk ki, hiçbirimiz bir sonraki eve geçme fikrini aklından bile geçirmedi, çünkü bizi izleyecek bir ebeveyn yoktu. Aynı zamanda, Bayan Berry'nin geri dönmesini bekleyen çocuklardan herhangi birinin ayrılmayı düşündüğünden bile şüpheliyim, çünkü Cadılar Bayramı'ydı ve bu bizim eğlenme gecemizdi. Bu yüzden tüm grupla birlikte ilerlemek ya da evlerimize çekilip saklanmak yerine

Örtülerin altında -bu numara ben on bir yaşındayken hala işe yarıyordu, ama artık pek işe yaramıyor- etrafta durduk ve hızla büyüyen, rahatsız edici bir sessizlik içinde liderimizin dönmesini bekledik.

Ve tüm bu süre boyunca o gözleri üzerimde hissettim. Etrafımda çok küçük bir cadı, dişi bir korsan, hayalet makyajı yapmış, üzerlerine çarşaflar sarmış ve hafif esintiyle dalgalanan iki meçhul çocuk ve Azrail vardı; kıpırdanmalarına bakılırsa hepsi de en az benim kadar endişeli görünüyordu. Tedirginliğimin kaynağını bulabilmek için her eve, yere yakın yerlere ve hatta çatılara baktım ama hiçbir şey yoktu. Chuck'ın yıkık evinin kokusu -yanmış plastik ve ahşap- havadan kaybolmuş, yerini ölmekte olan yaprakların kokusu ve hemen köşede duran kışın vaadi almıştı. Gün ışığında tanıdığım evler, akşamın son karanlığı da çöküp geceyi doğururken hâlâ oradaydı ama gölgeler ve içlerinde herhangi bir şeyin saklanabileceği kadar eksiksiz karanlık lekeler tarafından yabancı hale getirilmişlerdi. Okula giderken önünden geçtiğim ağaçlar artık çoraktı, eski hallerinin iskelet halindeki hayaletleriydi, sadece ara sıra sokak lambalarının ışıltısıyla yıkanıyorlardı.

Bulunduğumuz bloktan yedi ev aşağıda oturuyordum ama evim binlerce mil uzakta da olabilirdi. Benim için hiçbir anlamı yoktu. Etrafımdaki çocuklar için de bir anlam ifade etmiyordu. Komşuyduk, arkadaştık, hatta sadece dost canlısı tanıdıklardık ama o anda bunu kanıtlayamazdınız. Hepimiz hiçbir şeyden korkmuyorduk.

Bayan Berry gecenin yarısı gibi görünen ama aslında sadece birkaç dakika süren bir süreden sonra nihayet geldi. Yuvarlak yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirdi ve Kilroy'un çantasını benden aldı ve tekrar yola koyulduk.

Bowers ailesinin patlamış mısır topları vardı. Gazetelerde ve beş haberlerinde ev yapımı ikramların ne kadar tehlikeli olduğuna dair pek çok söylenti çıkmıştı, ancak herkes Bowers'ları tanıyordu ve bu yıl aile tarifine M&M'leri de eklemişlerdi, bu yüzden kimse ikramlar konusunda endişelenmedi veya üzülmeydi.

Mindy ve ben bizimkileri bir sonraki eve giderken yedik, gözlerimizle flört etmek ve ikramlarımızı bitirmek için grubun geri kalanından biraz uzaklaştık. Yine de onları gözden kaçırmadık. Bu küçük düşünce aklımızın ucundan bile geçmedi, çünkü dışarıda bizi izleyen ve bizden nefret eden bir şey olduğunu biliyorduk. Yedinci eve geldiğimizde el ele tutuşuyorduk ve patlamış mısır toplarının kalıntılarının parmaklarımızı neredeyse kaynaştırdığı gerçeğini görmezden geliyorduk

birlikte. Hayatımın sonuna kadar bağı kalacağım daha iyi bir insan hayal edemezdin.

Biz de zaman zaman omuzlarımızın üzerinden bakmaya devam ettik, çünkü bize bakan her neyse bizi de takip ediyor gibiydi. Bir noktada yanımızdan geçen başka bir çocuk grubu vardı ve omuzlarının üzerinden bakmaya başlayıp başlamayacaklarını görmek için gözümün ucuyla onları olabildiğince yakından izledim. Baktılar ama az önce bitirdiğimiz eve vardıklarında hâlâ gülüyorlardı.

Sokağımızın köşesini döndük ve daha fazla evin, daha iyi evlerin ve tek bir sokak lambasının olmadığı daha geniş bir yol olan Hathburn Caddesi'ne doğru ilerledik. Evlerin çoğunun kendi fenerleri ya da aydınlatma direkleri vardı, ancak yol ve kaldırımlar boyunca parlak sarı aydınlatma ışınları saçan aşına olduğum sodyum ışıklarından hiçbir yoktu.

Yürümeye başladıkça izlendiğimiz hissi daha da kötüleşti. Sanırım o zamana kadar sürekli gülümseyen Bayan Berry bile bilinçli bir düzeyde olmasa bile bir şeylerin ters gittiğini fark etmeye başlamıştı. Şalını biraz daha sıkı çekti ve sonbahar gecesinin soğğundan korunmak istercesine takılarının çınlayan tıngırtıları arasında kollarını ovuşturdu. Bu o kadar da sıra dışı görünmezdi ama hava sıcaklığı o kadar da kötü değildi. Onun bu basit hareketiyle ilgili bir şey, izlendiğime dair paranoyak hislerimi daha da yoğunlaştırdı ve birkaç dakikadır ilk kez şekerden ve hatta Mindy'den çok eve gitmeyi düşünüyordum.

Sizin nerede büyüdüğünüzü bilmiyorum ama benim memleketimde on bir yaşında korktuğunuzu gösterme fikri neredeyse ölüm fermanıydı, bu yüzden yeni sokağa ve içimde büyüyen korkuya göğüs gerdim. Alay edilme ihtimalim, mısır şekeri ve çikolata ihtiyacımdan daha ağır basıyordu. Ben böyle zayıfım.

Bu dünyada ilk kez deneyimleyene kadar hiçbir anlam ifade etmeyen sözler vardır. O gece, Hathburn Caddesi'ndeki üçüncü evden sonra, bir kaz mezarımın üzerinde yürüdü. Üşümenin ayaklarımdan başlayıp sırtımda donmuş bir şimşek gibi ilerlediğini hissettim ve bunu hisseden tek kişi ben değildim. Bu his diğer çocukları da etkiledi ve aynı anda Bayan Berry'nin şalını kocaman gövdesinin etrafına sardığını gördüm. Yanımda, neredeyse kör noktada, Mindy'nin küçük bir şaşkınlık çığılığı attığını ve aynı anda her yere bakmaya çalışarak hızla arkasını döndüğünü duydum. Mike benimle aynı yaşıydı ama ne yaptığının farkına bile varmadan annesine yaklaştığını gördüm.

O. Kilolu bir çingene tarafından teselli edilen ölüm. Onu suçlayamazdım; o zamanlar ben de annemi yanımda istiyordum.

Bayan Berry kolunu oğluna doladı ve o da geri çekilmeden önce birkaç saniye izin verdi. Başhemşire bize baktı ve yüzünde daha çok bastırılmış bir ıgılığa benzeyen bir gülümsemeyi zorladı. "Şimdi herkes yeterince aldı mı? Geç oldu sayılır."

Çantamda on, belki on beş parça şeker vardı, normal miktarların yakınında bile değildi ve ben yine de evet anlamında başımı sallamayı ciddi ciddi düşünüyordum. Mike annesinin yanından uzaklaştığında bu şansı elinin tersiyle itti.

"Anne, hayır!" Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Ona kalırsa, annesi onu oradaki herkesin ve aynı zamanda sınıftaki tüm kızların önünde pantolonunu indirmiş de olabilirdi. Annesinin sesi korkmuş gibi geliyordu ve kendisi korkmak yerine, Cadılar Bayramı'nın yapıldığı fikrine gücenmeye karar verdi. Nedenlerini biliyorum ve eminim siz de biliyorsunuzdur. On bir yaşındayken havalı çocuklardan biri olarak görölmek kadar önemli çok az şey vardır ve annesinin Cadılar Bayramı'nı herkes için mahvetmesi, halkın önünde aşağılanmanın garantisidir.

En iyi limonatayı yapan ve her geldiğimizde bize bir şeyler ikram eden Bayan Berry, oğluna tokat atmış gibi baktı ve cevap vermeden önce gözlerini hızlıca birkaç kez kırptırdı. "Peki o zaman," sesi yarım oktav fazla yüksekti ve gülümseme çabası kadar neşeliydi. "Sanırım yola devam etsek iyi olacak." Mike'ın tam olarak ne zaman ailenin reisi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum ama on bir yaşındayken bile sorumluluğun onda olduğunu biliyordum ve bize göz kulak olan kadın için utanıyordum. Onun tarafından aşağılanmış gibi hissetmiş olabilirdi ama gerçek tam tersine daha yakındı.

Bir sonraki eve yürümedi, hışımla oraya doğru gitti. Bayan Berry'nin bize sırtını dönüp dört numaralı eve doğru yola koyulduğu sırada, eve dönüp bu işi bırakmayı düşünen çocuklar da bu fikirden vazgeçmişlerdi.

Hathburn Caddesi, 362 numaranın verandasında bir balkabağı duruyordu ama içinde yanan mum sönmüştü ve balkabağının kızarmış kokusu hâlâ etrafı sarıyordu. Işıklar da yanmıyordu.

Hiç bir yeri bildiğinizi fark ettiğiniz bir an yaşadınız mı? Bir yeri görmüş olabileceğinizi düşündüğünüz Deja vu'dan bahsetmiyorum.

Ama bir evi avucunuzun içi gibi bildiğinizi aniden fark edersiniz. Önümüzdeki karanlık binaya baktığımda bunu hissettim ve bu duyguyu inkar etmek mümkün değildi.

362 Hathburn Caddesi, evimden iki blok ötede, yangından önce Chuck'ın evinin mükemmel bir kopyasıydı. Hathburn Caddesi'ne pek sık gitmemiştim. Benim dünyamın bir parçası değildi. Okul için diğer yöne giderdim ve sokağımızın arkasındaki ormanlık alan, büyük evlerin bulunduğu işlek bir yoldan çok daha ilginçti. Geçmişte o yola hiç gitmediğimi söyleyemem ama size şunu söyleyebilirim: Alevler içinde kalmadan önce çok iyi bildiğim Willinger konutunun mükemmel bir kopyasını bir kez bile görmedim.

Yürümeyi bıraktım ve eve baktım. Çatıda aynı tarz kiremitler vardı, aynı ön sundurma, büyük boy tokmağı olan ön kapıya giden üç basamak vardı. Parmaklıktaki direklerin sayısını saydım ve tıpkı Chuck'ın evindeki gibi yedi numaralı direğin eksik olduğunu fark ettim.

Mindy bana hafifçe çarptı ve ben gördüklerime inanamayarak bakmaya devam ettim.

"Sorun nedir?" Sesi bir fısıltıydı, kütüphaneler ve kiliseler için ayrılmış türdendi.

Başımı salladım ve onunla konuşmak için Kurt Adam maskemi çıkardım, gece havasındaki soğuğun tenimdeki nemi sildiğini hissettim. "O ev değil. O eve gitmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Dudakları soruyu sordu ama gözleri benden uzaklaşıp evi inceledi. Sonunda başını hafifçe salladı ve iki adım geri çekildi, gözleri büyüdü. "Tamam. Bunu atlayacağız."

Grubun geri kalanı verandanın tahtaları üzerinde yürürken biz kaldırıma doğru geri adım attık, tahta hafif bir protestoyla gıcırdarken ayakları gümbürdüyordu.

Bayan Berry süslü pirinç tokmağı durduğu yerden kaldırdı ve yemin ederim eli titredi, ama korkudan mı yoksa çabadan mı olduğunu asla tahmin edemedim. Tokmağı yakalayıp tutarken ve beklerken metal, kullanılmadığına dair bir gıcırta çıkardı. Onun yanında Mike kapı tokmağına doğru uzandı, yüzü hâlâ ucuz plastik kafatası maskesiyle kaplıydı. Sanırım tokmağın inmesini engellemek istiyordu. Gerçekten öyle. Neden? Çünkü kızın elini kapıda görünce sıçradı.

Hareket. Tüm vücudu sanki bir hayalden irkilmiş gibi biraz sarsıldı.

Parmakları tokmağı bıraktığında, tahtadan derin bir gümbürtü çıktı ve izlendiğim, nefret edildiğim hissi arttı. Verandadaki her çocuk sestem uzaklaştı, çünkü hiçbir tahta parçası böyle bir ses çıkarmazdı. Bu bir bas davuluydu, Willinger'ların evinin yanlış yolda olması kadar anlamsız, içi boş, derin bir gürültüyüdü.

Bayan Berry de geri adım attı, ayağı düz olmayan bir tahtaya takıldı ve ağırlığı aniden düştü, düştü, tahtaların üzerine kabaca indi ve acı homurtularının sesini neredeyse gizleyen daha derin bir protesto iniltisi çıkardı. Hayal gördüğümü sanmıyorum, güverteye çarptığında kolunun kırılma sesini duyduğuma bugün bile inanıyorum, her ne kadar bu ses kapı açıldığında Mike'tan gelen çığlıkla örtülmüş olsa da.

Çığlık mı? Hayır, bundan daha fazlasıydı. Ruhundan kopup gelen ilkel bir korku sarsıntısıydı. Ses etrafındaki her şeyi gölgede bırakmış, bir ölüm perisinin feryadı gibi diğer sesleri yutmuştu. Azrail kıyafetiyle göz kamaştıran Mike Berry, göğsünden vurulmuş gibi geriye sendeledi ve kapı içeri doğru sallanırken kalbinin üzerindeki bölgeyi tuttu.

Mindy ve ben de geri adım attık, evlerimize doğru kaçmaya, o kapıdan çıkan her neyse ondan uzaklaşmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırдық. Oradaki her çocuk hareket etti, tökezledi, düştü, koştu ve süründü, çünkü karanlık o imkânsız evin içinde dönüyor gibiydi.

Karanlık ve başka bir şey.

Konuşabileceğini sanmıyorum. Konuşmak için bir ağzı ya da yüzü yoktu. Ya da belki de konuşabilirdi ama konuşmamayı seçti.

Karanlık hareket etti, kaotik bir duman ve is bulutu kendi etrafında çılginca bir hareketlilik içinde çırpındı. Eşikten yükselip verandaya çıktı ve ayaklarının dibinde yatan iri yapılı kadının varlığını zar zor fark etti. Mike Berry, annesinin o şeyin önünde, geçişinden kaynaklanan rüzgârı hissedecek ve dokunduğu yerde vücudunda ve yüzünde siyah bir is izi bırakacak kadar yakınında olmasını umursamıyor gibiydi.

Mike ondan kaçmaya, olabildiğince hızlı ve uzağa koşmaya çalışmakla meşguldü. Kafatası maskesi yüzünden düştü, kaçış yolunu daha iyi görebilmesi için bir kenara yırtıldı. Maskeyi sürüklenip düşerken izlediğimi hatırlıyorum.

Göz çukurlarından biri verandanın önündeki çalılara dolanmıştı. Ucuz plastik yüz boş, aptal gözlerle bana bakıyor ve beni suçluyor gibiydi.

Mindy'nin parmakları benimkileri acıyla sıktı ama ben onların farkında bile değildim. Mike kaçmaya çalışırken ona bakmakla meşguldüm, peşinden hareket eden şeyden kaçmaya çalışıyordu.

Kararmış şekil büyümüş, Mike'ın giydiği kostüme rahatsız edici derecede benzeyen bir biçim almıştı. Tam olarak bir insan şekli değildi ama rahatsız edici olacak kadar benziyordu.

Bayan Berry, makyajının ve is tabakasının altında yüzü solgun bir halde yuvarlandı ve o şeye bebeğini rahat bırakması için bağırdı. Ona aldırış etmedi.

Bayan Berry ayağa kalktı, bir koluyla destek olurken diğer kolu yanında gevşek bir şekilde asılı kaldı ve o şeye doğru sallandı, uzandı, canavarın değerli oğluna dokunmasını engellemek için elinden geleni yaptı. Gördüğüm en inanılmaz manzaralardan biriydi, o geceyi düşündüğümde beni hala biraz dehşete düşüren muazzam bir cesaret ve kararlılık eylemiydi. Kanın kolundan aşağı damladığını ve işe yaramaz parmaklarından ince akıntılar halinde döküldüğünü görebiliyordum. Güvertede kıvrılmış ve inliyor olmalıydı, oğlunu kurtarmak için hareket etmemeliydi.

Sağlam eli o karanlığın bedenini kavradığında yüzünün aldığı şekli hâlâ hatırlıyorum. Sendeleyerek ilerledi ve eli kaynayan karanlığın içine girdi ve diğer taraftan beyaz sıcak kıvılcım yağmuruyla çıktı. Karanlık bir an için Mike'a doğru hareket etmeyi bıraktı ve öylece durdu, kaba kafa şekli gövdesinden çıkan karanlık ele bakmak için eğildi.

Onu incitmek isteyip istemediğini bilmiyorum. Gerçekten söyleyemem. Tek bildiğim, Bayan Berry'nin eli figürün içine girdikten bir an sonra acı dolu bir feryat kopardığı ve Mike'ın sağlığını tamamen unuttuğu. Bütün o eşarpları, kostüm takılarını takıyordu. Şeklin içine daldıktan sonra cildinde bir sorun olduğunu anlaması sadece bir saniye sürdü. Bunu bileziklerinin etine yapışmasından, ısı onları yumuşattıkça yeni şekiller almasından anlayabilirdiniz.

Giysileri alev alırken kadın ikinci ve daha zayıf bir feryat kopardı. Kumaş, hayalet figürün içinde pişiyor olması gereken cehennemden geri çekildi ve sonra onu saran ateş dilleri halinde patladı

saniyeler içinde. Bir çığlık daha atmak için derin bir nefes aldı ama bu gerçekleşmeden önce sıcaklık ciğerlerini pişirmiş olmalıydı. Birkaç saniye içinde alev alev yanan dizlerinin üzerine çökmüş ve kendi ölümünün acısına boyun eğerek evin verandasına doğru eğilmiş bir ateş sütununa dönüşmüştü.

Mike'ın koruma duygusu annesini kontrol etme ihtiyacından daha ağır bastı. Verandanın parmaklıklarından atladı ve evin yan tarafındaki karanlık çimenliğe indi, dengesini sağlamak için tökezledi ve kollarını çılgınca döndürdü.

Ve için için yanan Azrail onun peşinden gitti, verandanın tahtalarının üzerinden onlara zarar vermeden aktı ve korkuluktan, benzediği duman kadar kolay geçti.

Mike'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve az sonra olacaklardan kaçınmanın bir yolunu arıyordu. Kısa bir an için bana odaklandı ve sanki olacakları bir şekilde durdurabilecekmişim gibi adımı seslendi. Bakmaktan başka bir şey yapamadım. Ayaklarım çimenlere yapışmış gibi hissediyordum ve bacaklarımın herhangi bir yöne adım atacak gücü yoktu.

"Böyle olsun istememiştik! Bu bir kazaydı!" Mike'ın sesi konuşurken çatallaştı ve sözleri içimin derinliklerinde bir akorda çarptığında istemsiz bir ürperti hissettim.

Bir kaza. Küçük bir aksilik. Koşarak evin arka tarafına doğru ilerleyen Mike'a baktım ve söyledikleri hakkında derin derin düşündüm.

Mike kibritlerle oynamayı her zaman sevmiştir. Yakabileceği bir şey varsa ve bir çakmak ya da bir Elmas kibrit kitabı bulabilirse, beş dakika içinde bir ateş yakardı. Bu neredeyse garantiydi. Mike ve Rick Treacher eskiden aralarından su sızmazdı ama Rick'i hâlâ düzenli olarak görsem de Mike yangından önceki kadar ortalıkta görünmezdi.

Ne düşündüğüme inanamıyordum, Willinger'ların evini yaktıkları fikrine bir türlü ısınamıyordum, çünkü on bir yaşındayken böyle bir şeyin kontrolden çıkmasına izin vermeyi asla düşünmezdim. Yine de kendi içinde mantıklı geliyordu ve gerçekten de tanıdığım onca insan arasında Mike'ın bir ev yangınına en kolay başlatan kişi olduğunu görebiliyordum.

"Özür dilerim!" Mike arka bahçede dizlerinin üzerine çöktü ve siyah form üzerine düşmeden önce onu sadece bir saniye görebildim. Mike tenine dokunduğunda çığlık attı. O sırada karanlıkta sadece bir siluetti, görülmekten çok duyuluyordu ama nasıl da çığlık atmıştı. "Ben saaaawwwreeee!"

Sesi kesildi ve sustu, geriye sadece benim ve yanımdaki Mindy'nin panikle aldığım nefeslerin sesi kaldı.

Nefes alma ve bir şeyin tıslama sesi, sıcak tavadaki domuz pastırması gibi.

Evin gece yarısı gölgesinde, kül ve duman canavarı döndü ve formunun içinde kırmızı ışık parıltıları gördüm; iblisin kalbinde yanan kömürler.

Bana doğru hareket etti ve sadece birkaç adım yaklaştıktan sonra bacaklarım nasıl koşacağımı hatırladı. Arkamı döndüğümde bile yüzünün olması gereken yere baktım ve içinde yanan nefreti, açık bir kapıdan yayılan ısı gibi ondan yayılan acımasız öfkeyi gördüm.

O karanlıkta Chuck'a dair bir şeyler de gördüm. Yüzünü değil, tam olarak değil, sadece yüzünün bir ipucunu.

Ayaklarım Billings Caddesi'ne doğru hızla ilerledi ve sağ elim hâlâ Mindy'ninkine yapışmış halde onu da yanıma aldım. İtiraz etmedi. Edebileceğini de sanmıyorum.

Arkamda bir yerde küçük çocuklardan birinin haykırdığını duydum, sanırım hayaletlerden biriydi. Yanan kül ve toza o kadar odaklanmışım ki, mümkün olmaması gerekirken yürüyordum, arabanın geldiğini fark etmedim bile. Hayaletin de onu hiç görmediğini tahmin edebiliyorum. Yol boyunca kilitlenen ve sürtünen lastiklerin kanlı çığlığını duydum ve yüksek bir gümbürtü duydum. Zihnim bana hikâyenin geri kalanını anlattı. Koşmayı bırakmadım.

Evime döndüğümde ailem çoktan kapıdan çıkmıştı, şüphesiz beni aramaya geliyorlardı ve bir ambulans sireninin uzaktan gelen çığlığı yaklaşıyordu. Nefes nefese kalmışım ve ılıman havaya rağmen terliyordum. Mindy de yanımdaydı.

Çok fazla soru olduğunu biliyorum. Elimden geldiğince cevapladım ve ailesi onu almaya gelene kadar Mindy de öyle yaptı. Polis daha fazla soru sormak için geldi, olayı bizzat araştırmak için Hathburn Caddesi'ne giden babam tarafından çağrılmıştı.

Keşke tüm cevaplara sahip olsaydım ama değilim. Olay yerinde Bayan Berry'den hiçbir iz bulunamadı ve aynı şey Mike için de geçerli. Evin önünden sundurma boyunca uzanan bir yanık izi vardı ve evin içinde daha fazla yanık izi vardı ama ceset bulunamadı. Tina Lawrence'a o Cadılar Bayramı gecesi bir araba çarpmış ve olaydan sağ kurtulmuş,

Yine de tekrar düzgün yürüyebilmek için geçirmesi gereken birkaç ameliyat vardı. Arabanın sürücüsü aracını onun üzerine sürmeye çalıştığında bacağı neredeyse kopuyordu. Sürücünün adını ya da hakkında suç duyurusunda bulunulup bulunulmadığını hiç öğrenemedim. Ailem bizi günlük hayatın çirkin gerçeklerinden korumak için elinden geleni yaptı ve bu benim ya da ağabeyimin etrafında konuşulmayan şeylerden biriydi.

Daha sonra krematoryumlar hakkında bilgi edindim ve insan vücudunun oldukça şaşırtıcı bir şey olduğunu öğrendim. Kasıtlı olarak ateşe verildikten sonra bile, sevilen birinin kalıntılarının küllerine eklemek için toz haline getirilmesi gereken bazı kemikler var. Bin beş yüz derece ısı ve vücudun bazı kısımları hala sağlam. Mike ya da annesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hathburn Caddesi 362 numarada yaşayan insanlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kontrol ettim, inanın bana.

Hathburn'e tekrar gittiğimde neredeyse bir ay sonraydı. Annem beni bir dış randevusuna götürmek zorundaydı ve eğer doğru hatırlıyorsam hiç düşünmeden o yöne doğru sürdü. Ama her şeyin olup bittiği eve vardığında durdu ve sanki ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç dakika baktı.

Ev Chuck'ın evine hiç benzemiyordu. Ne önden ne de arkadan, ki Rick'in evinde çalmak için oraya defalarca gittiğim için bunu çok daha iyi biliyordum. Cadılar Bayramı'nda burayı tanımamıştım, aklıma bile gelmemişti çünkü Rick'in evine her zaman arka kapıdan girerdik. Arka çimenliklerden ve ormanın içinden geçmek, caddenin kenarından yürümekten daha kolaydı.

O gece Rick'in evinden gelirken gördüğüm Chuck mıydı? Bilmiyorum. Her neyse, onu bir daha görmediğimi biliyorum. Size söyleyebileceğim tek şey, o günden sonra Cadılar Bayramı'nın benim için asla eskisi gibi olmadığı ve mahallenin de eskisi gibi olmadığıdır. Bir yıldan kısa bir süre sonra, babam çalıştığı bankanın başka bir şubesine transfer olduğunda taşındık. O zamana kadar Mindy ve ben, ailesi taşınmadan yaklaşık bir ay önce birbirimize ölümsüz aşk yemini etmiştik. Ne mektuplaştık ne de telefonlaştık. Her birimiz kendi yolumuza gittik ve hayatımıza devam ettik; yine de ara sıra onu hatırlıyor ve biraz özlüyorum. Sanırım taşınmayı babam istemiş olabilir, çünkü gerçekten de o gece orada olan hiç kimsenin bir daha o mahallede rahat ettiğini sanmıyorum.

Kemik Hasadı

Reggie Harker elinden geldiğince hızlı koşuyor, bacaklarını öfkeyle pompalıyor ve kaçabilmek için Tanrı'ya dua ediyordu. Onu kovalayan her neyse sesi büyük geliyordu ve onu görmeye hiç niyeti yoktu.

Erken baharın soğuğu dünyayı sarmıştı ve Reggie acı havanın içinde kaybolmuş, Beldam Ormanı'na geldiği için hayıflanıyordu. Kasaba pitoreskti ve aradığını düşündüğü her şey vardı, ama bu kesinlikle insan olmayan bir şeyi kızdırmadan önceydi.

Her ne haltsa, onu parçalara ayırmak istiyordu. Tıpkı Natalie'yi parçalara ayırdığı gibi.

Bütün bunlar, diye düşündü, çünkü nadir bitki koleksiyonuma bir yenisini eklemek istiyordum. Bu düşünce düşüncelerine bir mantra gibi yerleşti, odaklanmasını sağlayan kaçınılmaz bir ilahiydi. Ve umutsuzca odaklanmaya ihtiyacı vardı, çünkü zihni darmadağın olmuştu.

Bu küçük kasabada tatil yapmaya karar vermesine yardımcı olan birkaç şey vardı; en önemli etkenlerden biri Crowley'nin Compendium of Exotic Botanicals, 1842 Edition adlı kitabına bakmaktı. Jonathan Crowley çoğu insan için bir tür kaçıktı; sıra dışı flora ve fauna üzerine yaptığı incelemeler bitkiler alanında birkaç tartışmaya neden olmuştu. Reggie, her zaman barışı korumaya çalışan biri olarak, adamın bölgede nelerden bahsettiğini araştırmaya karar vermişti. Ya hayatını kurtarmak için kataloglama yapamayan bir eksantrikti ya da Crowley gerçekten eşsiz bir bitki yaşamına rastlamıştı; Reggie bilmek istiyordu ve Natalie de öyle. İlk kez birlikte tatile çıkmayı ayarladılar, bu bir süre sonra ilişkilerinde ileri bir adımdı. Tatilde etrafa hızlıca bir göz attığında Melmouth County Botanik Derneği'nin diğer üyeleri arasındaki tartışmalara son verebilirdi. Fotoğraf makinesi ve birkaç örnek kavanozu vardı. Natalie de yanındaydı.

ve Crowley'nin kitabının kopyası. O kadar da büyük bir meydan okuma değil aslında ama eğlenceli olurdu.

En azından ormana girene kadar öyle düşünüyordu. Hayatı boyunca hiç böyle bir karmaşa görmemişti. Cadı Kovuğu denilen bölgeyi çevreleyen evlerin hepsi çok güzel, üst orta sınıf ve bulmayı umabileceği kadar homojendi; öte yandan orman delicesine sıktı, çalılıklarla doluydu ve neredeyse yangın çıkmayı bekliyordu. Bölgedeki tepeler hafifçe eğimliydi ama ormanın sağladığı engeller nefes nefese kalmasına yetiyordu. Kalın sarmaşıklar çalı ve çırpıların arasından uzanıyordu, dikenli tuzak telleri şüphelenmeyen bir ayak bileğini tuzağa düşürmek için bekliyordu.

Reggie arkasında bir yerden, düşünmek bile istemeyeceği kadar yakınından, yeşil bir fidanın ikiye ayrılma sesini duydu. Arkasındaki her neyse kükredi; Reggie de karşılığında inledi ve bunu yapmak için değerli nefesini boşa harcadı.

Aradığı şeyi bulmuştu, tüm bu iğrenç olayın onu en çok rahatsız eden kısmı da buydu. Gerçek yer haritada yoktu ve yerel halktan herhangi biri tarafından kalem ve kâğıtla dikkatlice belirlenmemişti. Kasabada bölgeyi bildiğini iddia eden birkaç kişiye güvenmek zorundaydı ve onların çoğu da yıllardır Hollow'a gitmediklerini kolayca itiraf etmişlerdi. Yaşlılardan biri ona baktı, sonra da konuşurken Natalie'nin göğsüne dik dik baktı ve bunu sorduğunda başını salladı. "Bu daha genç bir adam için bir yürüyüş, evlat," demişti. Biraz zorlamayla orayı iyi bildiğini itiraf etmiş, sonra da nasıl gidileceğine dair ayrıntılı talimatlar vermişti. Çok çok daha gençken oraya birkaç kez gitmişti. Aradan onlarca yıl geçmesine rağmen talimatlar çok iyiydi. Bazı şeyler çok fazla değişmez ve görünüşe göre Cadı Kovuğu da bu niteliklere sahipti.

Arkasından gelen sesler daha da yükseldi ve ilk kez nefes nefese kaldığını duydu. Peşindeki her neyse nefes nefese kalmıştı ve bu iyi bir şeydi çünkü Reggie şu anda bayılıp ölmenin hiç de fena bir fikir olmadığını düşünüyordu. Koşmaktan bir tarafı ağrıyordu ve hayatını kurtarmak için nefes alamıyordu.

Ölmek ve hayatını kurtarmak, o bir yoldaydı. Bu iki şey de aklından çıkmıyordu.

Günün oldukça erken saatlerinde Hollow'a gitmiş ve etrafa bakmaya başlamıştı. Crowley'nin orada olduğunu fark etmesi beş dakika bile sürmemişti.

Tam isabet: Daha önce hiç görmediği bir düzine bitki ve mantar türü vardı ve bunlar neredeyse tüm zaman boyunca kendi arka bahçesindeydi. Reggie, Beldam Ormanı'ndan sadece on beş mil kadar uzakta olan Serenity Falls'da yaşıyordu. Kasabayla hiç ilgilenmemişti: onun zevkine göre fazla zengindi. Beldam Woods'ta yaşayan neredeyse herkes eski parayla geliyor ve rol yapıyordu.

Reggie neredeyse dans edecekti, çok heyecanlıydı. Evet, büyük bir bitki hayranı olmanın inekçe olduğunu biliyordu ama bitkiler onu heyecanlandırıyordu. Doğanın muhteşem harikalarıydılar ve hiç sıkılmadan ağaçlara ve çalılara bakarak saatler geçirebilirdi. Aslında Natalie'yle tek ortak noktaları egzotik bitkilere duydukları sevgiydi.

Bu mu? Burası neredeyse cennetti. Metinde Kurban Ağaçları'ndan bahsediliyordu; Kovuk'un sanal merkezinde göze çarpan beş sefil görünümlü siyah ağaçtan oluşan bir koleksiyon. Ölü gibi görünüyordular ve hiç çiçek açmamışlar, hatta yaprak bile yetiştirmemişlerdi. Onları görene kadar muhtemelen ölmeyi reddeden, suyla dolmuş karaağaçlar olduklarını düşünmüştü. Kabukları ağaçtan soyulmuş, huş ağacı gibi yarılmış ve kabuklu topraklar halinde yuvarlanmıştı, ama ince güzelliklerin zarafeti ve belagati yoktu; belki bir kavak ağacına daha yakındı, ama sadece doku olarak. Kurbanlar daha büyüktü; ağır gövdeleri ve kalın dalları, benzer kabuklara sahip gördüğü diğer ağaçlardan herhangi birini utandırabilirdi. Ağaçları görünce o kadar heyecanlandı ki neredeyse kendini unutup bir tanesine dokunacaktı. Natalie onu durdurmak için orada olmasaydı muhtemelen dokunacaktı da.

"Tanrım, Natalie." Yorgun, bitkin ve hıçkırarak ağlıyordu, arkasından gelebileceklere bakamayacak kadar korkmuştu.

Kadına ne olduğunu bilmiyordu. Natalie Porter kısa boylu, dolgun vücutlu, çarpık dişli ve dünyanın en kötü saçlarına sahip bir kadındı; kontrol edemediği ve evcilleştirmeye çalışmaktan çoktan vazgeçtiği bir dağınıklık. Botanik Topluluğu'nun bir üyesiydi ve onun bir ara sürekli takıldığı biriydi. Ayrıca toplulukta onun iki katı yaşında olmayan tek kişiydi.

Natalie ciddi ve uzun vadeli bir ilişkiye en çok yaklaştığı andı ve sesler başlar başlamaz kuyruğunu kıştırıp onu terk etmişti.

Birlikteydiler; çevredeki cadı dili mantarlarını dikkatle inceliyor ve yumuşak siyah taçlarından dökülen koyu kırmızı sıvılara hayret ediyorlardı. Natalie Crowley'nin kitabındaki kelimeleri okudu ve her ikisi de

Ölümcül küçük mantarlara dokunmayı düşünmeden önce çift kat lateks eldiven giyiyorlardı. Crowley'e göre mantarlara dokunan çoğu şey birkaç dakika içinde ölüyordu. Bu şeylerin zehirliliği muazzam olmalıydı. Evet, Natalie her ikisi için de eldiven getirecek kadar akıllıca davranmıştı.

Kovuğun tamamı misafirperver olmayan ve çirkindi ve bu da cazibesinin bir parçasıydı. Bitkiler ve mantarlar, hatta bölgedeki pek çok ağacın üzerinde yetişen tuhaf yosunlar -ama Kurban Ağaçları'nın üzerinde değil- gerçekten de nahoştı. Bölgede yetişenler estetik açıdan duyulara hitap etmiyordu. Otların hepsi ölmüş ya da ölmek üzereydi, ağaçlar eşsiz ama sevimsizdi ve bölgenin çoğu yürüyüş botlarının altında ezilen kalın, emici bir çamurla kaplıydı. İkisi de burayı çok sevmişti. Natalie ağaçların üzerinde büyüyen soluk yosunu keşfettiğinde neredeyse çılgılık atacaktı. Beyazdı ve hoş olmayan keskin bir kokusu vardı ama Crowley'nin yine haklı olduğu da ortaya çıkmıştı; bu şeyle hiçbir böcek beslenmiyordu. İspanyol yosunuyla akraba olduğu belliydi ama sadece uzaktan.

Her bir bitkiyi incelemek için muhtemelen saatler harcarlardı ama Reggie hırlama seslerini Natalie'nin yerdeki derin izleri fark etmesiyle aynı anda duydu. Kurbanların uzak tarafındaki siyah mantarlardan birkaçı toprağa gömülmüştü ve olmaları gereken yerde bir tür hayvan izi vardı. İzler çok büyüktü ve hem mantarları hem de çamuru kesen pençe izleri taşıyordu.

Bir sorun olduğunu fark eden Natalie oldu. Bir anda Crowley'nin Özeti'ni çıkardı ve daha önce işaretlediği bölümü bulana kadar kalın kitabı çevirdi.

"Bu mantarların en ilginç, yerel olarak "Cadı Dili" olarak bilinen, siyah, süngerimsi, düzensiz şekilli ve taze kanı andıran kırmızı damlacıklarla kaplı bir mantardır. Bu mantarların zehirliliği tartışılmaz. Bir kırlangıcın bu mantarların üzerine konduğunu ve mantarlardan dökülen şurup kıvamındaki kırmızı sıvılarla sadece temas etmesinin bile zavallı canlıyı birkaç dakika sonra öldürdüğünü gördüm. Hayatta kalmasına rağmen, yere düşerken kendi kanatlarını kırmasına neden olan bir dizi nöbetle mücadele etti." Natalie gergin gözlerle ona doğru baktı.

"Sence onları bir şey mi yedi?" Reggie kaşlarını çatı.

o.

"Eğer bir şey yaptıysa ve henüz ölmediyse, peşimizden gelebilir. Hasta Hayvanların insanlara saldırdığı bilinir, Reg." Az önce duyduğu hırlama seslerini ve bu küçük bilgiyi düşünmek Reggie'yi tedirgin etmeye yetmişti.

"Toplanıp gitmeliyiz."

Natalie heyecanla başını salladı ve ayağa kalktı. Reggie ne kadar gergin olsa da Natalie'nin bu yolculukta onunla birlikte olmasından memnundu. Sırt çantasını alıp omuzlarına attı ve çantayı yerine yerleştirirken beline dökülen çamur yüzünden inledi.

Ve o bu baş belasıyla ilgilenmekle meşgulken, bir şey siyah pençeleriyle uzandı ve Natalie'yi omuzlarından yakaladı. Hem şekil hem de kadın birkaç dakika sonra Kurban Ağaçları'nın arkasında gözden kayboldu ve Reggie'nin görebildiği tek şey bu oldu. Çığlıkları duydu, ıslak yırtılma seslerini duydu ve sonra deli gibi koşmaya başladı.

Bu da onu o ana, yaklaştığını duyabildiği ve ölmek üzere olduğunu kesin olarak bildiği ana götürdü. O şeyin onu ezdiğini duyabiliyordu, sıcak, yorucu nefesler ve arkasında yankılanan hantal sesler.

Reggie tekrar inledi, vücudu zayıflıyor ve zihni son birkaç dakikaya takılıyordu, sanki delilikten kaçmanın küçük bir yolunu bulabilecekmiş gibi anları tekrar tekrar oynuyordu.

Geçmişle değil, bugünle ilgilenmesi gerekiyordu. Bunu, o şeyin sırtına çarpmasıyla aynı anda anladı. Çarpmanın etkisiyle havada süzöldükten sonra sert zeminde kaymaya başladı ve birkaç diken etine saplandı. Sırtında birden fazla sıcaklık çizgisi belirdi ve bir an sonra dikenleri önemsiz bir dikkat dağıtıcı gibi gösteren keskin bir acı duydu. Sırt çantası paramparça olmuş, fotoğraf makinesi ve diğer malzemeleri düşen bir uçağın enkazı gibi sırtına ve etrafındaki zemine saçılmıştı.

Reggie darbeyi elinden geldiğince savuşturdu ve canavarı görmek için tam zamanında omzunun üzerinden baktı. Bu bir ayıydı ve en azından onun şu anki bakış açısına göre büyük bir ayıydı. Yaratık başını birkaç kez salladı, ağzından kalın siyah köpükler dökülürken boğazından alçak sesle hırladı.

Reggie dondu kaldı, kendisine doğru gelen ayıya bakarken hareket edemiyordu. Kürkü ıslaktı ve birkaç noktada keçeleşmişti ve bu nemli bölgelerde kıpkırmızı bir parıltı görebiliyordu.

Bu Natalie'nin kanı. Onu parçaladı ve *sırada* ben varım.

Ayı bir adım daha yaklaştı, başını salladı ve göğsünün derinliklerinde guruldadı. Bir pençesi fotoğraf makinesine doğru uzandı ve altı yüz dolarlık oyuncağını havada savurdu.

Sonra dönüp ona baktı, gözleri neredeyse donuklaşmıştı ve kükredi. Kötü görünümlü dişlerinden kalın tükürük ipleri havalandı ve saldırdı, kürk ve kaslardan oluşan bir dağ çığ gibi üzerine indi.

Reggie gözlerini kapadı ve bir mucize için dua etti. Ve duaları kabul oldu.

Sararmış kemikten kalın bir sütun ayının hemen altındaki topraktan fırladı, göğsüne saplandı ve daha da yükseldi. Canavar bir çığlık attı ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken havada çılgınca dans ederek sertçe debelendi.

Reggie gözlerini açtığı anda ölmek üzere olan hayvanın tekmeleyip pençeleyerek devasa dikenini göğsünden çıkarmaya çalıştığını gördü. Şaşkınlıkla baktı, gözleri ne gördüklerini zar zor anlıyordu. Sanki kemikten yapılmış bir ağaç hayvanın gövdesinde kendiliğinden büyümüş gibiydi. Koyu kırmızı lekeler sütundan aşağı düşerek zengin toprağa yayıldı ve birkaç saniye içinde ormanın zeminini ıslattı.

Kara ayı alçak bir viyaklama sesi çıkardı ve öldü. Reggie Tanrı'ya şükretti ve yavaşça ayağa kalktı, adrenalin bacaklarının bir düzine farklı yönde sallanmasına neden oldu. Önündeki şey yere düştü; bir odun kütüğünün yere düşmesine benzer bir sesle, kendi üzerine çökerken ufalanan ve parçalanan kemiklerden oluşan basamaklı bir dalga.

Reggie en az korkmuş olduğu kadar şaşkın bir şekilde baktı. Kemikler ona hiçbir anlam ifade etmiyordu; orada olmamalıydılar. Ayıyı öldürmek için topraktan fırlamış olmalarından bile daha az anlamlıydılar. Bölgede bir mezarlık olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu ve olsa bile, iskelet kalıntılarının neredeyse tamamının insanlara ait olmadığını bakarak söyleyebilirdi. Tüm bu durum en hafif tabirle şaşırtıcıydı.

Sertçe oturdu, zihni olaylar dizisini olabildiğince dikkatli bir şekilde gözden geçiriyordu. Hayır, hiçbir şeyde sağlam bir mantık bulamıyordu.

oyuktaki mantarları geç.

Ama Natalie'yi düşünmek acı verici bir süreçti. Ayıya ihtiyatla baktı, yarı yarıya ayağa kalkmasını bekliyordu ve ayağa kalkıp tekrar peşinden gelmeye niyeti olmadığından emin olunca ayağa kalktı ve Kurban Ağaçları'na doğru geri döndü. Natalie'nin hâlâ hayatta olması ve sadece ağır yaralanmış olması mümkündü. Öyle ya da böyle emin olmalıydı.

Olabildiğince hızlı yürüdü, nerede olduğunu anlayana kadar iki ayı olayda kayboldu. On dakika sürmesi gereken yürüyüş, sonunda Kurban Ağaçları'nı ve Natalie'yi bulana kadar neredeyse yirmi dakikaya çıkmıştı.

Yaşıyordu. Nasıl olabileceğini bilmiyordu ama yaşıyordu. Ayı onun üzerinde çok fazla zaman harcamamış olmalıydı. Yan tarafında uyluğuna kadar inen derin pençe izleri vardı ve omuzlarında da aynı şekilde yaralar vardı ama ona kısa sürede yardım edebilirse kurtulabileceğini düşünüyordu. Natalie inledi, teni solgun ve terliydi ve gözleri açılmasa da onun adını mırıldandı.

"Buradayım, tatlım. Yardım çağıracağım." Kendi cep telefonu sırt çantasındaydı ve nereden aramaya başlayacağını bilmiyordu, bu yüzden Natalie'nin belindeki telefonu aldı ve 9-1-1'i çevirmeye çalıştı.

Sinyal yoktu. Lanet okuyarak oyuktan dışarı çıktı, dik eğimli yamaçtan yukarı çıktı ve zirveye ulaştığında tekrar denedi. Sinyal düzensizdi ama idare ederdi.

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuzun mahiyeti nedir?" Ses soğuk ve mesafeliydi.

"Evet, az önce bir ayı tarafından saldırıya uğrayan bir arkadaşım var. Çok kötü yaralanmış ve hemen bir ambulansa ihtiyacımız var."

"Peki şimdi neredesiniz, efendim?"

"Kasabanın batısındaki ormanda, Cadı Kovuğu'ndayız."

Diğer uçtaki ses bir an için kesildi ve kesin olarak sinyali kaybettiğini düşündü, ama sonunda bir cevap geldi.

"Efendim, en kısa sürede oraya birini göndereceğiz. Ne yaparsanız yapın, hiçbir şeye dokunmayın."

O cevap veremedi, sinyal tamamen kesildi. Reggie derin, çamurlu alanın ortasındaki ağaçlara baktı ve başını salladı. Ne kadar hızlı olurlarsa olsunlar, Natalie'nin iyiliği konusunda hâlâ şüpheleri vardı.

"Bütün bunlar," diye iç geçirdi, "birkaç lanet bitki için."

Yavaş yavaş uyanmaya başlarken, ayının bedeninden gelen sunudan derin derin içti, ince soluk dudakları topraktaki kırmızı nemi emdi. Kanda taşınan mantarların tadına baktı ve sundukları besin için biraz daha hızlı uyandı.

Uyanma süreci yavaş ve sıkıcıydı. Ormanda çok uzun süredir uyuyordu ve zihni derin, rüya dolu bir uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyordu. Kum Adam son zamanlarda cömert davranmış ve Beldam Ormanı'ndaki insanların rüyalarından örnek almasına izin vermişti.

Hiç bilmediği ve muhtemelen hiç bilmeyeceği pek çok şeyin hayalini kurmuştu; kendisini gerçek hayatta olabileceğinden çok daha fazla toplumun bir parçası gibi hissettiren şeylerin.

Ve kasıtsız sundukları için insanlardan daha da nefret ediyordu. Zayıf şeylerdi insanlar, annesine, kardeşlerine ve kendisine duydukları nefret ve korku onun hayatına mal olmuştu ve bu yüzden onlardan nefret ediyordu. Daha da kötüsü, artık onlarla empati kurabiliyordu ve bu kaçınmayı tercih edeceği bir şeydi.

Düşmanlarına sempati duymak istemiyordu. Cehalet içinde beklemeyi ve onların bilinmeyen ve bilinemez olarak kalmasını tercih etti. Kasabada onu çağırıyor gibi görünen bir çocuk vardı ve bu gerçeğe içerliyordu. Çocuğun ruhundaki işaret, istediğini alması ve geri kalan her şeyi yok etmesi için onu çağırmıyordu; yardım istemek için çağırıyordu ve annesinin yararına olsa bile insana yardım etmek için hiçbir arzusu yoktu.

Onu düşündükçe titriyor, uzun ince kollarını vücudunda gezdiriyor ve onun vahşi ölümünü hatırlayınca usulca mırıldanıyordu. Tüm dünyada üç kişi Robert Bathory'ye nezaketle, hatta basit bir saygıyla davranmıştı. Bu üç kişi arasında en derinden özlediği annesiydi.

Ah, onu savunmak için ormandan çıktığında köylüler nasıl da çığlık atmıştı! Ellerin altında parçalanan bedenlerinin anısı onu daha da canlandırmaya yetmişti. Bu basit hatıra, olumsuz çağrışımlar içermeyen birkaç anısından biriydi.

Bu kadarı yeter. Kalkma vakti gelmişti, onu çağıran kişiyi arama vakti gelmişti. Çocuğu değil; çocuk bekleyebilirdi. Hayır, kanında mantarların kokusu dolaşan kadını bulması gerekiyordu. Kadın ölecekti, bunu biliyordu ama onun son nefesini belirleyen leke özel bir şeydi ve yeniden güçlenmek istiyorsa buna ihtiyacı vardı.

Ayıya saldırdığında kabuğu zemini gevşetmişti; bu yüzden toprak rahminden kurtulmak yeterince kolaydı. Solgun vücudundaki eklemler hareketsizlikten ağrıyordu ve cadının dilindeki zehir olmasa kasları kesinlikle körelecekti. O birkaç basit damla canlılığının çoğunu geri kazandırmıştı.

Savunmasızdı ve bunu biliyordu. Kardeşlerinin aksine Robert fiziksel olarak güçlü değildi. Daha önce etrafını sardığı kemiklerin çoğu sudan zarar görmüştü ve kullanılması imkânsızdı. Zaman onları her türlü işlevin ötesinde çürütmüştü.

Ama elde edilecek yeni kemikler vardı. Tek yapması gereken eti geçmekti. Yerdeki deliğinden çıkıp ayının leşine doğru yürüdü ve hâlâ soğumakta olan bedenin üzerinde kalan lekeli kanı yalayacak kadar uzun süre durakladı. Kürkün tadı berbattı ama buna tahammül edebilirdi.

Sonra, yeni beslenmiş olarak işe koyuldu. Çok keskin pençeleri devasa cüsseyi parçaladı ve korkutucu bir kolaylıkla kürkünü ve kaslarını kopardı. Kemikler kanlıydı ve üzerlerinde hâlâ birkaç tendon ve et parçası vardı ama şimdilik işlerini görüyorlardı.

Güçlü lifler Robert'ın ince gövdesinden dışarı fırladı ve seçtiği kemiklere yapıştı. Çekti ve iskelet kalıntıları ayrıldı, büyük bir kolaylıkla ona doğru çekildi.

Tek bir düzgün kemik koleksiyonuyla kendini giydirmek zordu ama Robert'ın bulmacalara karşı her zaman belli bir sevgisi vardı.

III

Reggie endişeyle volta atıyordu. Natalie'nin durumu hiç de iyi değildi. Kan akışı durdurulmuştu: birkaç basınçlı bandajla idare edebilecek kadar temel ilk yardım bilgisini hatırlıyordu. Bu ona kendi gömleğine ve Natalie'nin gömleğine mal olmuştu ama yaralar elinden geldiğince sarılmıştı.

Sağlık görevlileri geldiğinde neredeyse yarım saattir bekliyordu. Sorunu yeterince iyi anlamıştı; Hollow'a ulaşmanın kolay bir yolu yoktu. Kesinlikle alışılmışın dışındaydı.

İki adam ona doğru geldi, ikisi de aralarında bir sedye taşıırken terliyordu. Tahta ve destek kombinasyonu tamamen birkaç kutu tıbbi malzemeye kaplıydı.

Natalie ayaklarının dibinde inliyor, vücudu yavaşça kıvranıyor ve dili dudaklarını yalarken ağzı açılıyordu. Eğer içinde bulunduğu sıkıntıyı bilmeseydi, bu seslerin neredeyse şehvetli olduğunu düşünebilirdi. Gözlerini açtı ve hiçbir şey görmeyen gözlerle gökyüzüne baktı.

Reggie sağlık görevlilerinin dikkatini çekmek için çılgınca el salladı. Gereksizdi ve bunu biliyordu ama *bir şeyler* yapması gerekiyordu. Adamlar yüklerini taşıyabildikleri kadar hızlı hareket ediyor, dik tepeden aşağı kayıyor ve tökezliyor ama asla düşmüyorlardı.

Sonunda Reggie'ye ulaştıklarında onunla konuşmaya zahmet etmediler. Bunun yerine tüm dikkatlerini Natalie'ye yönelttiler. Reggie çığlık atmak istedi, onu kurtarmalarını talep etmek istedi ama kendini tam bir pislik olmaktan alıkoydu.

Uzakta, Natalie'nin üzerinde çalışan adamların sesleri arasında Reggie farklı bir ses duydu; ormanda duymayı beklediği seslere hiç uymayan bir takırtı.

Rahatsızlığın kaynağını bulmak için etrafına bakındı ama bölgeyi eşsiz kılan ağaçlar ve bitkiler dışında pek bir şey göremedi. Şimdi bile onlara hayret ediyordu ama aslında bunu yaptığı için kendinden utanıyordu. Onlar sadece bitkiydi ve Natalie kadar önemli değillerdi.

"Tamam, gidelim." Sağlık görevlisinin kalın sesi Reggie'yi şaşırttı ve tam adamlar Natalie'yi sedyeye koyarken aşağı baktı. Omuzları uygun sargılarla yeniden bandajlanmıştı ve sırtındaki bandı görebiliyordu.

İki adam Natalie'yi aralarına alırken o da tıbbi malzemeleri aldı. Natalie her iki adama kıyasla ufak tefekti ama aynı zamanda ölü bir ağırlıktı ve onu kafasının üzerine düşürme riski olmadan taşımak için güçlerine ihtiyaçları vardı. Zemin çamurdan kaygandı ve lanet olası mantarların yoğun saçılımıyla kaplıydı. Üç adam da yere düşmemek için adımlarına dikkat etmek zorundaydı.

Elindeki ekipmanı ve önündeki kadını düşünerek dikkatle yürüdü. Kadın şimdi inliyordu, üç metre öteden bile duyabileceği kadar yüksek sesle. Ayrıca o takırtı sesini de tekrar duyabiliyordu ve artık daha yakındı. Reggie Kurban Ağaçları'na baktı ve onu ilk kez gördü.

Bu şey kan lekeli kemiklerden oluşan bir kakofoniydi, neredeyse büyük bir canlının iskeletiydi ama hiçbir anlam ifade etmeyecek şekilde bir araya getirilmişti. Kalın bacaklar uzundu ama kasların hareketini taklit ederek onlara bağlanan diğer kemikler yüzünden daha kısa görünüyordu. Kemikler birbirleri üzerinde kayıyor ve bu şey ağacın etrafında bir şey arar gibi yürürken gıcırdıyordu. Devasa kıvrık dişleri olan bir kafatası ileri geri dönüyor, içi boş yuvalar yere ve o ile diğer adamların bıraktığı izlere bakıyordu.

Sonra gariplik döndü, kanlı, çiğ görünümlü kafası hafifçe yana eğilerek ona doğru baktı. Yaratığın vücudunu oluşturan kemiklerden birkaçı kendilerini yeniden düzenlerken ve yerden birkaç mantarı beceriksizce koparmak için uzanırken bir sürtünme, kazıma sesi duyuldu.

Mantarları açık ağzına tıktırırken Reggie ona anlamsızca baktı.

Yarattığı el, keskin kancalı ve kıvrımlı kalın siyah pençelerle son buluyordu.

Bu o ayı. O şeye baktı ve haklı olduğunu anladı; bir şey ayıyı parçalamış ve onu bir şekilde kukla haline getirmişti.

O böyle bir şeyi neyin yapmış olabileceğini düşünürken, ayı-şey ona doğru ilerliyordu. Her şey düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede iyi yürüyordu. Onu bir arada tutan kabloları aradı ama göremedi.

Reggie kendini kolundan çimdikledi ve şok halinden kurtulmaya çalıştı. Acı yardımcı oldu.

"Beyler? Beyler? Sanırım bir sorunumuz var."

Sağlık görevlileri sözlerinin kesilmesine sinirlenerek durdular. Dik tepenin yarısına gelmişlerdi ve onun işaret ettiği yeri gördüler.

Adamlardan biri, uzun boylu olanı, tepeden aşağıya baktı ve kaşlarını çattı, orada olanlara Reggie kadar şaşırmıştı. Daha kısa boylu ve şişman olan diğer adamın rengi neredeyse hayalet gibi solmuştu.

Shorty ortağına baktı ve "Buradan hemen gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Bu şey de ne böyle?" "Old

Bones," dedi Shorty.

İlk sağlık görevlisi önce ortağına, sonra da kendilerine doğru gelen şeye baktı. Altına işemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Sadece git. Git, git, git!"

İki adam, yolcularına dikkat ederek ama bölgeden uzaklaşmaya hevesli bir şekilde tırmanmaya başladı.

Onlar daha hızlı hareket etmeye başlar başlamaz, oyuktaki şey tepki verdi. Vücudundaki kemikler kayarak yer değiştirdi ve dört ayak üzerine düşerek her şeyden çok bir köpek gibi hareket etmeye başladı.

Reggie'ye göre bu kadarı yeterliydi. Elindeki paketleri bıraktı ve koşmaya başladı. Tıbbi malzemeler dik yamaçtan aşağıya düşüp takırdarken, Reggie de elleriyle daha fazla tutunabilmek için sert çimleri kavrayarak onların peşinden koşmaya başladı. Tepeye baktığında, sağlık görevlilerinin nihayet tepeye ulaştığını ve gözden kaybolduğunu gördü.

Reggie arkasına bakmaya korkarak daha hızlı koşmaya başladı. Sonunda dik yamacın tepesine ulaştı ve koşabildiği kadar hızlı koştu. Adamlara yetişmesi uzun sürmedi.

"Bu lanet şey de ne?"

"Sadece... sadece kaç, bayım. Sadece uzaklaşın. Kız arkadaşın elimizde ve onu bırakmayacağız."

Daha önce ayıdan kaçmak için elinden geldiğince çok koşmuştu. Natalie'yi bir kez terk etmişti ve bunu ona ikinci kez yaparsa aynada kendisiyle yüzleşebileceğini sanmıyordu.

Reggie etrafta herhangi bir silah aradı ve hiçbir şey bulamadı. Tıbbi malzemeleri yanında tutmuş olsaydı mükemmel seçenekler bulması çok muhtemeldi ama şimdiye kadar parçalanmış olurdu.

Tıkırtı sesleri yaklaşıyordu ve iki sağlık görevlisi Natalie'yi aralarına almak için ellerinden geleni yaparken o arkalarından gelen şeyle yüzleşmek için döndü. Natalie hiç hareket etmiyordu.

Şey ona boş yuvalarından bakıyordu. Kafatasının derinliklerinde bir şey tarafından geri gönderilen bir ışık parıltısı gördüğünü sandı. Emin olamadı.

"Ne istiyorsun?" Neden şimdi soru soruyorum ki? Benim neyim var böyle, *koşuyor* olmalıydım!

Kemik koleksiyonu sanki hiç var olmamış gibi onu görmezden gelerek tekrar ilerledi. Ayı kafatası başını eğdi ve sedyedeki Natalie'ye doğru baktı. Neye baktığı hiç belli değildi.

Reggie ayının geçip gitmesini, kayan ve gıcırdayan kemikleri, kurumakta olan kanı ve bu canlı kâbustan yavaş yavaş dökülmekte olan kıkırdakları izledi. Ayının göğüs kafesinin içinde kaybolmuş bir şekli neredeyse seçebiliyordu ama emin olabilmesi için kemikleri kaplayan çok fazla et kalmıştı. Natalie ölüyordu ve bu şey ona daha da kötü bir şey yapmak istiyordu.

Bunun olmasına izin veremezdi. Sadece bunu nasıl durduracağını bulmalıydı.

IV

İnsan ona baktı ve sorular sordu, sanki yapabilse bile onunla konuşacakmış gibi. Hepsi de korku kokuyordu. Yakınlıklarından iğreniyordu.

Mantarların tadı hâlâ dilindeydi ve vücuduna girdikçe mantarların onarıcı etkilerini hissedebiliyordu ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı; paletini ilerideki kadının kanıyla temizlemek istiyordu.

Zaten ölüyordu ama mantarı yiyen insanların çoğu gibi değildi; onu başka bir şeye dönüştürmek için değiştirmeye çalışıyorlardı ve o da bu değişimi kendisi için istiyordu. Ziyafet çekerse ne olacağından pek emin değildi ama şansını denemek istiyordu.

İki adam kadını aralarında bir tahta üzerinde taşıyordu. Kendilerine yapabileceklerinden korktukları için sürekli ona doğru bakıyorlardı. Onun için önemsizdiler. En önemli şey kadından gelen kokuydu. Ona sahip olmalıydı.

Robert elindeki sınırlı aletlere lanet ederek ilerledi. Uzuvarlarını uzattı ve daha hızlı hareket etti, kızın ondan kaçmasına izin vermek istemiyordu.

Zaten yanından geçip gittiği kişi onu durdurmaya çalıştı. O ilerlemeye devam ederken, adam koşmaya başladı ve sonra atladı, tamamen niyetliydi

Robert'ı devirdi.

Sıcak, yumuşak et kemik kalkanıyla buluştu ve ayının omurgasının keskin kenarları etli kısımlarını keserken adam acı dolu bir nefes verdi. Robert ilerlemeyi bıraktı ve beklenmedik ağırlığın altında sarktı.

"Ahh, kahretsin acıyor."

Kelimeler yeterince açıldı, ama öyle olmasalar bile Robert anlayacaktı. Aptal ne yaptığını hiç düşünmemişti.

Robert döndü ve adama baktı. Kendisine daha fazla zarar vermeden ellerini kemiklerden çekmeye çalışıyordu. Robert ellerini esnetti ve bu baş belasını öldürmenin en iyi yolunu bulmak için vücudundaki kemikleri karıştırdı.

Kadın gittikçe uzaklaşıyordu ve adam ona her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Mantarlardan yayılan zehir ona saldıranın üzerinde de vardı ama o bundan etkilenmemişti. Mantar onun sistemine girmemişti. Adam sonunda ellerini kurtardı, avuçlarından kan akarken inliyordu.

Robert uzanıp onu göğsünden yaraladı ve insanın etinde parlak kırmızı acı çizgileri çizdi. Adam çığlık atarak geriye düştü, yaralandığını anlayınca gözleri irileşti. Yaralı avuçlarından akan kan, kanayan göğsündeki lekelere karıştı ve üzerini kaplayan lekelere bakarken arka üstü yere düştü.

Robert bir süre daha adama baktı, onu öldürmeyi düşündü ve bundan vazgeçti. İsterse daha sonra geri gelebilirdi ama şimdilik adamın inlemeleri can sıkıcıydı ve aradığı yemek götürülüyordu.

Beslenme eksikliği yüzünden midesi ağrıyordu. Yıllar süren derin kış uykusu yüzünden duyuları hâlâ körelmiş gibiydi ve etrafındaki dünyaya tam anlamıyla uyum sağlamak istiyorsa açlığını gidermesi gerekiyordu.

Düşen adamdan uzaklaştı ve olabildiğince hızlı bir şekilde kalan insanlara doğru ilerledi. Adamlar ona doğru baktı ve titredi. Hatırladığından daha zayıflardı; geçmişte olsa korkmaları için bir sebepleri olurdu ama şimdiki haliyle bir tehdit bile sayılmazdı.

Robert başını salladı, karşısındaki yüzlerin tanıdık gelmesinden nefret ediyordu. Çok uzun zamandır duyulardan yoksun olan hayatından değil

zaman, ama rüyalarından. Aklından geçen ve yaşamayı umursamadığı duyguları hissetmesine neden olan ölümlü rüyalar. Onları tanıyor, acılarını ve hırslarını biliyor ve en kötüsü onlarla empati kuruyordu. Bu iğrençti.

Bu ani duygusal zayıflık karşısında öfkelenen Robert, adamlardan daha uzun olanına vurarak göğsüne çukurlar açtı. Adam feryat ederek kıymetli yükünü bıraktı ve Robert'ın avına ulaşmasını çok daha kolay hale getirdi. Diğer erkek pantolonunun yanından kalın siyah bir şey çıkardı ve Robert'ın taktığı ayı kafatasına vurdu. Kemik kalın, taze ve güçlüydü; siyah şey öyle değildi ve ikinci darbede kırıldı.

Kafatası hoşuna gitmiş gibi görüldüğünden, Robert onu yakından görmesine izin verdi ve dişlerini aptalın yüzünü ısırarak için kullandı. Et, kemik ve kıkırdak kafatasının altından koptu ve adam çığlık atarak Robert'a zarar vermeye çalıştığını unuttu. Robert'ın kurbanları arasında açık ara en travmatik olanıydı, yaraları neredeyse anında ölümcül olmuştu.

Robert üç farklı kaynaktan gelen çığlıkları duymazdan geldi ve onun yerine yasak meyveden yiyen kadına baktı.

Adamların onu taşımak için kullandıkları aletin içinde sıkışmış ve etkisiz bir halde yatıyordu. Gözleri kapalı kapakların altında çırpınıyor, ağzı açılmış ve açgözlülükle nefes alıyordu. Robert ona baktı, aniden

nedenlerinden emin olamadı. Onun kanını içmesi mi gerekiyordu? Artık emin değildi. Ayının kafatasının derinliklerinde, Robert gözlerini kapadı ve rüzgârı dinledi, orada olduğunu bildiği sesin zorlamasını,

Bir yerlerde, ona bilmesi gereken şeyi söylemek için bekliyordu.

Miyavladı, sesi güçlkle duyuluyordu ve sonra ödünç aldığı kemiklerini, kendisi ve kan bağı olan akrabaları dışında kimseye bir şey ifade etmeyen hızlı bir takırtı ve çingirak sesiyle birbirine vurdu.

Bir cevap aldığında, bu cevap önündeki kadından geldi. Doğal olmayan bir güçle onu yerinde tutan kayışları yırttı ve kolayca kopardı. Bu sırada kollarındaki kemikler kırıldı ama kadın bunu fark etmemiş gibiydi. Yıkık kollarından gevşekçe sarkan elleriyle kadın uzandı ve Robert'ın yeni bedenini oluşturan ayı parçalarının iskelet birleşimine sarıldı.

Kuru dudaklar ayının kafatasının ağzına sürtündü ve Robert'a fısıldamak için derinlerde saklandığı bir nokta buldu.

"Benim tatlı oğlum, benim küçük Bobby'm."

İçini bir sevinç kapladı, başkalarının mutluluk hayalleri değil, saf, su katılmamış bir sevgi. Robert'ın elleri birbirine çarparak heyecanlı sözcükleri kekeledi. Annesinin kendisine yapılanlardan kurtulmuş olmasını ummuş, hatta bunun için dua etmişti ama sonunda onun bir şekilde hâlâ var olduğunu bilmek kendisini yeniden tamamlanmış hissetmesine yetmişti.

Dudaklarını adamın yüzündeki et ve kemiklerin üzerinde gezdirdi ve iç çekti. "Çok az zamanım var, benim tatlı oğlum. Beni dinle ve dikkatle dinle."

Robert onun sözlerini duymak için daha yakına eğildi.

V

Reggie yere oturdu ve uzun, çok uzun bir süre kanına baktı. Ya da belki de kısa bir süreydi. Biraz yavaşlayana kadar yaralarından akan serbest kırmızıdan başka her şeyin izini kaybetmişti. Henüz durmamıştı ama yaklaşıyordu. Sonunda başka bir şeye odaklanabildiğinde, onu kesinlikle mutsuz eden şeyler gördü.

Kemik-şey Natalie'yi kollarında tutuyordu. Yüzü yaratığın çürümüş kafatasına bastırılmıştı ve sanki yaratığı öpüyormuş gibi görünüyordu. Yakınlardaki sağlık görevlilerinden biri yere düşmüştü ve artık hareket etmiyordu; yüzünün büyük bir kısmı parçalanmıştı ve kalan tek gözü gökyüzüne bakıyordu. Göğsü ne iniyor ne de kalkıyordu. Diğer adam dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini gömleğini karartan büyük bir kan lekesine bastırıyordu.

"Natalie?"

Reggie inleyerek ayağa kalktı. Dünya biraz sola doğru eğildi ama onu düzeltmeyi başardı. İşin püf noktası başını çok hızlı hareket ettirmemektir.

Birkaç deneme adımı attı ve yüzüstü düşmeyeceğinden emin olunca canavarla Natalie'nin birbirlerine tutundukları yere yaklaştı. Natalie o şeyle konuşuyor, muhtemelen merhamet dileniyordu. Kafataslarıyla ilgili sorun, onlardan pek fazla duygu okuyamayamamızdır. Çene dışında hiçbir şey hareket etmiyordu: bir ifade gösterecek hiçbir şey olmadığında herhangi bir tepkiyi ölçmenin bir yolu yoktu.

O şeyin arkasından ikinci kez yaklaştı, sağlam bir sopa bulacak kadar durakladı, çünkü elleri zaten yeterince acı çekiyordu. O lanet şeyi ne yapıp edip durduracaktı, en azından Natalie'ye bu kadarını borçluydu.

Bulduğu sopa iyi ve sağlam bir meşe parçasıydı. Sopyı omzunun üzerinden geçirdi ve ileriye doğru son birkaç adımı attı. Reggie kahraman bir adam değildi; en iyi günlerinde bitkilere yüksek risk faktörü olarak bakardı. Elbette bunun onu getirdiği yere bakın.

Dalı olabildiğince sert bir şekilde aşağı indirdi ve ayının kafatasının çarpma noktasında çatladığını gördü. Meşe dalı ikiye bölündü, havada neşeyle sekti ve bu sırada yanağından sekti.

O şey darbeden irkilmedi bile. Natalie canavarın kanlı omzunun üzerinden baktı ve aniden yere düştü, vücudu bir kuklanınki kadar cansızdı.

Onun yere yığılışını izlemek Reggie'nin bedenine soğuk bir korku saldı. Kesik kesik bir nefes aldı ve dalının kalan kısmını bir balta gibi sallayarak önündeki iskeleti parçalara ayırmak için elinden geleni yaptı. Ona yardım etmeliydi, yoksa kesinlikle ölmüş sayılırdı. Eğer onun hareketsiz bedenini yerden kaldıran şeyi durduramazsa ona hiçbir şey veremeyecekti.

Kemik canavar aniden arkasını dönerek Natalie'nin bedenini toprağa bıraktı ve ona doğru uzandı. Reggie onu durduracak kadar hızlı değildi. Şey onu havaya kaldırdı ve tam boyuna yükseldi.

"Ahhh! Lemme go!"

Bu kez gözleri net bir şekilde gördü; ayının kafatasının derinliklerinden ona bakan karanlık, ışıltılı küreler. Kemikler hiçbir tepki, hiçbir duygu göstermiyordu ama derinlere gömülmüş gözler, orada saklanan her neyse onun içindeki öfkeyi açığa çıkarıyordu.

İskeletin içindeki her neyse ona bakarken, onu incelerken kafatası yüzüne yaklaştı. Reggie kurtulmaya çalıştı ama ayının kalın pençeleri omuzlarına batıyordu ve mücadele ederse işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu. Kollarından aşağı ince bir kan damlasının aktığını ve pençelerin onu keserek bir yer aradığını hissetti.

Reggie ayağıyla bir tekme atarak ayakkabısının tabanını ölü ayının geniş göğüs kafesine çarptı. Bir kez daha fark etmemiş gibi görünüyordu. O

Tekrar ve üçüncü kez tekmeledi, yürüyüş botunun kalın kaburgaları kırıdığını ve ardından kemiklerin iskeletine saplandığını hissetti.

Tekme atarken kaydı ve ayının pençeleri kollarını daha derinden kesti.

Canavarın göğsünün derinliklerinde bir yerden, hafif bir ses duydu, kızgın tıslama.

"Allah belanı versin! Bırakın onu! Bırakın beni!" Gözlerini hızla kırıştırdı ve kendisinden kaçmayı bekleyen hüsrana dolu gözyaşlarının acısıyla başa çıkmaya çalıştı. "Sadece onu buradan uzaklaştırmak ve bir doktora götürmek istiyorum! Ben sana hiçbir şey yapmadım! Ben sana hiçbir şey yapmadım, o da yapmadı! Bizi rahat bırak!"

Kafatasının içindeki şey ona baktı ve kafatasının kendisi hafifçe eğildi.

Ve sonra pençeler Reggie'nin kollarını parçalıyor, onu bir arada tutan kasları ve tendonları koparıyordu.

Reggie çığlık attı, yaşayabileceğine hiç inanmadığı kadar büyük bir acı. Kollarının gevşemesiyle bilinci yerinde kaldı ama ayı şey işini bitirmeden bayıldı.

VI

Robert Bathory kurbanının kemiklerindeki etleri temizlemeyi bitirdi. Hızlı ve etkili bir şekilde çalışıyordu, insani pişmanlık ya da suçluluk duygusundan etkilenmemişti.

Evet, insanların rüyalarını gördü. Evet, şaşırtıcı, kafa karıştırıcı ve hatta bazen harikaydılar. Ama bunlar onun rüyaları değildi, sadece ne olmadığını hatırlatıyorlardı.

O insan değildi, asla insan olmayacaktı ve en iyi gününde bile insan yerine geçemezdi.

O Robert Bathory'ydi, Bobby annesine ve geçmişte onunla karşılaşan birkaç kişiye göre sadece Yaşlı Kemikler'di.

Çığlık atan adamın iskelet kalıntılarını bir kenara bıraktı ve hâlâ kanayan ve ağlayan adama uzandı. Bir süre sonra seslerini stresli buldu. Bu yüzden durumu düzeltti. Pençelerini ölmekte olan adamın gözlerine geçirdiği sırada çığlıklar kesildi.

İkinci kurbanının giysilerini ve derisini sıyırdı ve küçük bir mutluluk dansına karşı koyamadı.

Annesi bir şekilde hayattaydı. Kardeşleri eve dönecek ve yakında aile tekrar bir araya gelecekti. Henüz değil, ama yakında.

Hazırlık için yapması gereken o kadar çok şey vardı ki. Annesi ona bir görev vermişti, başka kimseye güvenemeyeceğini düşündüğü bir görev.

"Sen sessiz olansın Bobby. Sırası gelmeden konuşmazsın ve kardeşlerinin aptal dillerini tutamadıklarını biliyorsun. Bu yüzden sen olmalısın, yapabilir misin? Beni gururlandırabilir misin?"

Evet, yapabilirdi ve yapardı.

Doğru parçaları bulmalı ve onları tam olarak bir araya getirmeliydi. Zor olan buydu. Doğru koşullara yerleştirilmesi gereken insanlar ve uygun şekilde gelişmesi gereken olaylar vardı, yoksa her şey önündeki adamın kemikleri kadar kesin bir şekilde dağılacaktı.

Her zamanki gibi sessiz ama hızlı çalışıyordu. Ne kadar istese de görevin tadını çıkarmadı, bunun yerine vücudunu daha büyük ve daha güçlü hale getirmek için kullanabileceği kemikleri toplamak için hızlıca çalıştı.

Hasadı bitirdiğinde kemikleri içine çekti, onları vücuduna ve uzuvlarına sardı ve yeni aksesuarlarıyla pratik yaptı, böylece hızlı hareket edebilecek ve gerektiğinde öldürebilecekti.

Kemikler birbirlerine sürtünerek yer değiştirdi ve onları yeni formuna soktu. Şimdilik hızlı hareket etmek istiyordu, bu yüzden kollarını bacaklarıyla aynı uzunlukta olana kadar uzattı ve yeni parçaların geri kalanını geniş sırtında bir yumru haline getirdi.

Annesi bir bulmacanın ortaya konmasını ve çözülmesini istiyordu ve şimdiye kadar tanıştığı tüm yaratıklar arasında hiçbir bulmacalarla onun kadar iyi çalışamazdı. Yürüyebilmek için kemik bulmacalarını çözdü ve bulabildiği sayısız parçadan bacaklar inşa etti. Güçlenmek için kemikten kaslar inşa etti ve bu kaslar ona ihtiyacı olan gücü verdi. Hayatı sonsuz bir bulmaca dizisiydi ve hepsinin tadını çıkardı.

Ama bu bulmaca özel olacaktı. Bu bulmaca, anlamakta hiçbir zaman çok iyi olmadığı bir gizemi içeriyordu: insanlar. Annesi ona rüyaları kafa karıştırmak ya da eziyet etmek için değil, üzerinde çalışması gereken en yeni parçalar hakkında bir fikir edinmesi için göndermişti.

Robert Bathory ayağa kalktı ve dört ayak üzerinde yürümeye başladı, kemikleri emrettiği gibi sıyrılıyor ve kayıyor, onu gitmesi gereken yere götürüyordu.

Yaşlı Bones yine Beldam Ormanı'nda yürüdü, dünyadaki yerinden memnun ve geleceğın getirecekleri için heyecanlıydı.

İhtiyaç duyulmak, seilmek güzeldi. Öldürmenin verdiği basit haz dışında, onun dünyasında önemli olan çok az şey vardı.

Hasat Tanrıları, Yeniden Ziyaret Edildi

Bazen insanlar acımasızdır. Sanırım bu ders herkese er ya da geç geliyor. Bana çok gençken geldi. Birkaç saat önce yolun aşağısındaki çocuğa da geldi.

Elbette izledim, çünkü benim işim bu. Ne de olsa insan iyi bir nedeni olmadan yargıda bulunamaz.

Onun adı Ray Larkin ve tüm çocuklar gibi o da belirli olaylar için yaşıyor. Ray, Cadılar Bayramı'nı en çok seven çocuktur.

Öyleydi. Sanırım gelecekte sezon hakkında nasıl hissettiğini zaman gösterecek ama şu anda, şu anda? Kendiniz karar verin.

Ray zorlukla dizginlenen bir sabırsızlıkla sınıf koltuğuna yerleşti. Öğle yemeği bitmişti ve özgürlüğüne kavuşmadan önce katlanması gereken iki ders daha vardı. Cadılar Bayramı'na hazırlanabilmesi için iki ders daha. Hafta içi bir günde Cadılar Bayramı. Ona göre bu yasadışı olmalıydı.

Yedi yaşındayken, Cadılar Bayramı Ray'in kalbinde özel bir yere sahipti. Her şey korkutucuydu, evet, ama eğlenceli korkutucuydu, kötü değil. Uzun zaman önce, yedi yaşındayken öğrendiği gibi, arada bir fark vardı. Babası öldüğünde Ray bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçüktü ama zamanla bunun bir anlamının da annesinin çoğu zaman üzgün olması olduğunu anladı. Annesi iyi bir kadındı ve harika bir anneydi. Ama bazen o uyuyana kadar bekler -ya da uyuduğunu düşünür- yatağına girer ve kendisi uyumadan önce uzun süre ağlardı. Belki onun yalnızlığını anladığını düşünüyordu ama

Bir gün anlayacağını düşündüğü kadar iyi değildi. Büyükannesi ve büyükbabası ona bir gün anlayacağını söylemişlerdi ama şimdilik sadece kocasını, babasını özlediğini bilmesi gerekiyordu.

Ve sonra annesi Lawrence ile tanıştı. Lawrence iri bir adamdı, yani nispeten. Çoğu erkek sadece dokuz yaşında olan Ray'in yanında büyük kalırdı, ne de olsa giymeyi sevdiği güzel bir takım elbisesi ve annesi yanında olduğu sürece sıcak ve dostça, o odadan çıktığında ise her zamanki kadar hoş olmayan bir gülümsemesi vardı. Başlarda bu sorun değildi, çünkü Lawrence annemi daha mutlu ediyordu ve o da fazla ağlamıyordu.

Sonra o kadar iyi olmadı. Sonra bu bir sorun haline geldi, çünkü Lawrence daha sık gelmeye başladı. Lawrence geldiğinde annem daha çok gülümsedi ve Ray o kadar da önemli olmamaya başladı. Annesinin onu sevdiğini biliyordu. Aslında sorun bu değildi. Daha çok, gözleriyle nasıl g l mseyeceğini bilmeyen ve Ray'le yalnız kaldığında neredeyse hiç gülümsemeyen bir adamla paylaşılmak zorunda olmasıydı. Bir keresinde bunu büyükannesine açıklamaya çalışmıştı ama büyükannesi başını sallamış ve evde başka kimse olmamasına rağmen kimsenin duyamayacağı şekilde yaklaşarak, "Annenin Lawrence'ın hayatında olmasına ihtiya ı var Raymond," demişti, "- ciddi meseleleri konuşma zamanı geldiğinde ona hep Raymond derdi -" ve senin de bunu anlamana ihtiya ı var. Lawrence annenin mutlu olmasının anahtarı ve hepimiz onun mutlu olmasını istiyoruz, değil mi?"

Bu konuda tartışacak bir şey yoktu. Bu yüzden Ray her şeyi oluruna bıraktı. S knetini korudu ve annesinin mutlu olmasını engelleyecek hiçbir şey yapmayacağına dair kendi kendine yemin etti.

Lawrence iyi bir adamdı, gerçekten, ama aynı zamanda çok ciddiye. Eğlenmeyi sevmezdi. Sonuç olarak, annesi de eğlenmeyi sevmiyordu. Ya da belki de bu, annesinin Lawrence'a neden ihtiyaç duyduğu gibi, büyüdüğünde anlayacağı şeylerden biriydi.

Haftada bir ya da iki kez akşam yemeği için Chuck E. Cheese's'e gitmek yerine, yemek için evde kalıyorlardı. Haftada bir kez Disney filmlerini DVD'den izlemek yerine, Ray ve annesi sadece Lawrence şehir dışındayken izliyorlardı. Arabalarla ilgili bir iş yapıyordu. Çoğu zaman kasabada kalır, yolun bir a  mil aşağısındaki bir ofise gider ve akşam beş buçukta eve dönerdi. Ama belki iki ayda bir bir a  günlüğüne kasabadan ayrılırdı ve onlar da yeni filmleri izlerlerdi. O zamanlar

Her zaman eğlenceliydi. Ray o zamanlar için yaşamaya başladı, çünkü Lawrence televizyonun açık olmasından hoşlanmazdı ve açık olduğunda da her zaman haber kanallarından birine ayarlardı.

Haberler sıkıcıydı ve çoğunlukla Lawrence'ın liberaller ve kanayan kalpler için dünyayı nasıl ele geçirmeye çalıştıkları hakkında konuşup durmasına neden oluyordu. Ray liberalin ne olduğundan tam olarak emin değildi ama kütüphaneye ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Kütüphaneye gitme fikrinden korkmaya başladı, çünkü görmek isteyeceği son şey, hangi kitabı okumak istediğine karar vermeye çalışırken kalbinden kan damlayan bir adamdı. Okuma konusunda çok iyi olmaya başlamıştı, çünkü Lawrence'ın ondan yapmasını istediği neredeyse tek şey buydu. Bunun tek istisnası, annesinin ona piyano çalmayı öğretmesiydi. Belki bundan nefret ederdi ama biraz eğlenceliydi ve bazen annesi şarkı söylüyordu ve Ray'e göre şarkı söylemek için mükemmel bir sesi vardı.

Mesele şu ki, Cadılar Bayramı geldiğinde Ray annesini birkaç saatliğine yalnız bırakıyordu. Lawrence da Cadılar Bayramı'ndan pek hoşlanmıyordu ama Ray'in hoşlanmasına izin veriyordu ve annem de onu dışarı çıkarması için ısrar ediyordu.

Evet, Cadılar Bayramı'na sadece saatler kalmıştı ve o bunu hemen istiyordu.

Tabii ki saatler ilerledi. Ama sonunda geçti. Bir süre sonra, Ray'in sabrına göre çok daha sonra, eve koşmasına ve şeker ya da şaka için hazırlanmasına izin verildi.

En azından plan buydu.

Ray okuldan çıktı ve ormana doğru bir rota çizerek mahallesine doğru ilerledi ve mümkün olduğunca çabuk eve dönmeyi planladı. Ne yazık ki Ray için Beldam Ormanı kestirme yol olarak kullanmak için her zaman iyi bir yer değildi.

Çok kısa bir süre içinde kayboldu.

Yarım saat içinde gözyaşlarının eşğine gelmişti, hem hava çok soğuk olduğu için hem de orman en iyi zamanlarda bile oldukça korkutucu olduğu için titriyordu. Beldam Ormanı, çoğu yapraklarını ve tüm renklerini çoktan dökmüş olan çok eski ağaçlardan oluşuyordu. Ağaçlar, küçük bedeninin üzerinde yükselen ve kuzeyden esen rüzgarlarda gıcırdayan iskelet figürleriydi. Erken gelen bir kış havası tehdidi vardı ve o da bunu biliyordu, çünkü bir gece önce haberlerde hep bundan bahsediyorlardı ve o da bunu hatırlardı

Cadılar Bayramı'nda eve dönmenin en hızlı yolunu bulmaya bu kadar kararlı olmasaydı, o da öyle olurdu.

Dokuz yaşında, tam olarak çok geç olana kadar güvenlik gibi şeyleri unutmak için doğru yaş.

Ray etrafta dolaşıp durdu, ayakları kurumuş yapraklardan oluşan kalın battaniyeyi tekmeledikçe daha da üşüyordu. Hava da kuruydu ve içecek bir şeyler istedi. Ayrıca şiddetli bir şekilde işlemek istiyordu - Lawrence'ın en sevdiği terimlerden biriydi bu, şiddetli bir şekilde - ama kuralları çiğnediğinin fark edilmesinden korkuyordu. Ya biri görürse? Ya biri annesine söylerse? Şaka ya da şekerleme elinden alınabilirdi ve sonra ne olacaktı?

Hayır. İçinde tutmak zorundaydı. Tek seçenek buydu.

Yabancı ortaya çıktığında Ray gözyaşlarının eşiğindeydi, soğuk ve perişan haldeydi ve tuvalete gitmeyi çok istiyordu. Yaşlı bir adamdı, uzun boylu, zayıf ve yıpranmıştı. Cildi neredeyse yerdeki yapraklar kadar kırışık ve saçları uzun olmasına rağmen inceydi ve başının etrafında dağınıktı.

Bir elinde küçük bir balkabağı taşıyor ve bastonuyla yürüyordu. Yaşlı adam bir an Ray'e baktı, yüzü onaylamaz bir ifadeye bürünmüştü. Ray kendini çaresizce ortadan kaybolmak isterken buldu. Eğer saklanabilirse, belki adam da ortadan kaybolabilirdi.

Bunun yerine adam ona bakmaya devam etti.

"Sen 'Raymond' olur musun?" Sesi ağaçlar kadar gıcırtılı ve neredeyse hava kadar soğuktu. Onun konuşmasını duymak bile Ray'in ürpermesi için yeterliydi. Yine de annesinin kurallarının ikilemine kapılmıştı: Yabancılarla konuşmaması gerekiyordu. Aynı zamanda her zaman kibar olması gerekiyordu. Bu iki emir birlikte iyi işlemiyordu ve Ray hangisine uyacağını seçmek zorunda kalmıştı. Sonunda, adam adını bildiğine göre tamamen yabancı biri olmaması gerektiğine karar verdi. Annesinin daha önce, çok çok küçükken tanıştığı ve pek hatırlamadığı birkaç arkadaşı vardı. Onu her zaman hatırlıyor ve bu kadar büyümüş olmasına şaşırıyor gibiydiler. Belki de yaşlı adam da o türden biriydi. Hatırlamadığı bir yabancıydı.

Çok küçük bir sesle "Evet efendim" diye cevap verdi.

Uzun bir süre daha ona baktıktan sonra adam aynı boya yaklaşıncaya kadar çömeldi ve Ray'in gözlerinin içine baktı. "Annen senin için endişeleniyor. Otobüste yoktun."

"Kestirmeden gitmeye çalıştım." Daha fazla açıklama yapmak istiyordu ama gözyaşları başladı. Bir an sonra küçük bir çocuk gibi ağlıyordu ve yaşlı adam aniden ona sarılmıştı. Gözyaşlarına engel olamayarak ona sıkıca sarıldı. Ve birkaç dakika sonra, yaşlı adam ayağa kalkarken ağlayarak ona baktı.

"Hadi o zaman, Raymond. Seni eve, annenin yanına götürelim."

"Yabancılarla konuşmamam gerekiyor." Bunu belirtmek için biraz geç kalmıştı ama konuşmak başka bir şeydi, bir yabancıyla bir yere gitmek başka bir şeydi. Annesi daha da sinirlenebilirdi ve hal böyleyken Cadılar Bayramı şakası ya da şekerlemesi elinden alınabilirdi.

"Benim adım Bay Sticks. Senin adın Raymond. Artık yabancı değiliz." Yaşlı adam balkabağını bir an için diğer eline geçirdi ve sonra fikrini değiştirdi. "Al bakalım. Bunu benim için tutarsın, değil mi? Sonra seni evine götürebilirim."

Kabak neredeyse mükemmeldi. Ray'ın elleri için tam uygun boyuttaydı ve kabuğu, pazardaki balkabaklarına baktığında her zaman aradığı renk olan parlak turuncuydu. Geçen hafta seçtiği ve daha dün gece oydukları balkabağıyla aynı renkteydi.

Balkabağını aldı ve ciddiyetle başını salladı. Bu elbette ciddi bir güven göstergesiydi. Ray o şeyi düşünebilirdi ve o zaman nerede olurlardı?

"Neden otobüse binmedin, Raymond?"

"Çünkü eve daha erken gitmek istedim. Annemi görmek istedim."

Yaşlı adam tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Annemi sık sık görmüyor musun?"

"Evet, ama bugün özel. Onu tamamen kendime alıyorum."

Yaşlı adam başını salladı. "Ben de annemi paylaşmak zorundayım."

"Öyle mi?" Hesap yapmaya çalıştı. Adam çok yaşlıydı; annesi daha da yaşlı olmalıydı. Ray söz konusu kadının kaç yaşında olabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Oh, evet." Bay Sticks başını salladı. "Kardeşlerimle birlikte."

"Annemi Lawrence ile paylaşmak zorundayım." Sesindeki acıyı tam olarak engelleyemiyordu.

"Lawrence senin kardeşin mi?"

"Hayır. Benim kardeşim yok. O annemin erkek arkadaşı."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Seni üzen Lawrence mı? Yoksa bir kardeşe sahip olmamak mı?"

Bunu düşünmek zorundaydı. Belki de her ikisinden de biraz vardı. Okuldaki Charlie'nin bir ağabeyi vardı ve sürekli onun hakkında konuşmayı severdi. Okuldaki Eric'in küçük bir kardeşi vardı ve her zaman küçük kardeşinin yaptığı komik şeylerden bahsederdi. Lawrence hiç komik değildi.

O zaman Bay Sticks gülümsedi ve bilerek başını salladı. "Lawrence yerine bir kardeşin olmasını tercih edersin."

Ray güldü. Yapmayı düşünebildiği tek şey buydu. Adam haklıydı ama tamamen değil.

"Ya da belki babanı geri almak ve küçük bir kardeşe sahip olmak istersin." Ray'i sakın sakın ormanda gezdiren Bay Sticks birden durdu ve yaşlı, mavi gözlerini dikerek Ray'e baktı. "Annen kocasıyla birlikte olabilir ve senin de küçük bir kardeşin, nasıl büyük bir çocuk olunacağını gösterecek biri olabilir. Haksız mıyım? İstedğin bu mu?"

Ray etrafına bakındı, kendisini böyle hissettirecek hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen aniden suçlu hissetti. Belki de sadece, kendisi bile nasıl söyleyeceğini bilemezken, birilerinin onun arzularını bu kadar kolay anlayabildiğini bilmektir.

Sonunda başını salladı. Suçlu olsun ya da olmasın, bu doğrudu ve annesi ona yalan söylememesi gerektiğini söylemişti.

Yaşlı adam başını salladı. "Bunun olmasını sağlayabilirim, biliyorsun. Annen için babanı geri getirebilirim ve sana küçük bir erkek kardeş, belki de küçük bir kız kardeş verebilirler. Sen de annenle daha çok vakit geçirebilirsin. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet. Evet yapardım."

"Buna sahip olmak için neleri feda ederdin, Raymond?" Bay Sticks cevabın hiçbir önemi yokmuş gibi yine başka tarafa bakıyordu ama Ray buna kanmadı. Adamın hâlâ onu dinlediğini biliyordu. Ray aptal ya da salak değildi, hatta biraz yavaştı. Tam olarak anlamak ve ifade etmek için doğru kelimelerden yoksun olsa bile, neler olduğunu tam olarak biliyordu. Bu bir anlaşılmıyordu. Bunu biliyordu, tıpkı öğle yemeğinde sosisli sandviçini Deidre'yle değiş tokuş ettiği zamanki gibi çünkü Deidre sucuğu ızgara peynirden daha çok seviyordu ve Ray'e göre ızgara peynir gelmiş geçmiş en iyi şeydi.

"Takas edecek bir şeyim yok." Ray iç çekti. Küçük bir kardeş iyi olurdu. Bir baba? Bu da çok güzel olurdu, özellikle de annesinin bir daha asla ağlayarak uyumayacağı anlamına geliyorsa.

"Değil mi?"

Yürürken çok düşündü. Orman inceliyor gibiydi, dalların arasından güneşi görebiliyordu ve kaybolduğundan beri böyle bir şey olmamıştı. Ve eve dönüp annesini görebileceği düşüncesi göğsünde bir heyecan yarattı. Yine de burada bitmemiş bir iş vardı, değil mi? Bir kardeş ve bir baba için neyi takas edebilirdi? Neyi takas etmek isterdi?

"Peki ya Lawrence?"

"Ne olmuş ona?"

Ray, Bay Sticks'e baktı ve yutkundu. İşte bu kadar. Bu pazarlık şansıydı. "Peki ya Lawrence'ı almanıza izin verirsem?"

"Annenin erkek arkadaşını almama izin mi vereceksin? Ya ondan hoşlanırsa?" "Babası var, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Ama ticaret yapmak istediğinize emin misiniz? Bir kere anlaştık mı, geri dönüşü yok."

"Evet. Anlaştık." Ray gülümseyerek elini uzattı ve Bay Sticks de onun elini tutup sıktı. Yaşlı adamın teni kuru ve sıcaktı ve neredeyse etraflarındaki ağaçlardaki odunlar kadar sertti.

Yapraklar tısladı ve rüzgâr uğuldadı ve bir an için yaşlı adamın yüzü yanıltı. Çok yıpranmış görünüyordu; gözleri, burnu ve ağzı gölgeler arasında kayboluyor, neredeyse bir balkabağına benziyordu.

Ve sonra her şey yeniden yoluna girdi.

Bay Sticks yolu gösterdi ve sadece birkaç dakika içinde ormandan kurtulup Ray'in tüm hayatı boyunca yaşadığı evin arka bahçesine doğru yürüdüler.

Ray hızla koşarak evin ön kapısına yöneldi. Evin yan tarafına doğru hızla ilerledi, çünkü çok geç kaldığı için başının belaya gireceğinden emindi. Arka kapıyı kullanabilirdi ama annesi biri içeri sızmaya çalışırsa diye orayı hep kilitli bırakırdı.

Evin köşesini döndüğünde okul servisinin yola çıktığını gördü. Annesi dışarıda olmalıydı ve ona seslenmeliydi, ama onun yerine sadece otobüs yavaşlarken gürlüyordu. Yan tarafında 83 numarası açıkça görülüyordu. Bu onun otobüsüydü, daha sonra büyük çocukları bırakmak için gelen otobüs değil.

Ray, Bay Sticks'in orada olup olmadığını görmek için arkasına baktı. Adamın annesine açıklama yapmasına yardımcı olması her zaman mümkündü ama bunu düşünürken bile Bay Sticks ile aralarında geçenlerin bir sır olarak kalması gerektiğini biliyordu.

Ray tam da annesi ön kapıyı açarken evin önüne doğru ilerledi. Annesi onu gördü ve daha fazla bakmadı. Otobüs durmuştu ve çocuklar çoktan dışarı yığılmıştı ve bu ona mantıklı gelmesi için yeterli bir denklemdi.

Yaşlı adamın annesinin onu çağırdığını söylemesine rağmen her nasılsa eve zamanında gelebilmişti. Ray bir an şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama sonra sadece iyi olduğuna ve Cadılar Bayramı'nın mahvolmadığına sevinmeye karar verdi.

Yarım saat sonra kostümünü giymişti -bu yıl Kaptan Amerika'ydı- ve şeker toplamaya gitmek için güneşin batmasını bekliyorlardı. Eve gelen diğer dört anne de aynı yaşta ve hatta Ray'den daha küçük çocuklarını getirmişti. Grup birlikte gidecekti, çünkü annesinin dediği gibi "orada kimin olduğunu asla bilemezsin", bu da anlayabildiği kadarıyla diğer arkadaşlarla yürürsen yaralanma ihtimalinin daha az olduğu anlamına geliyordu. Bunu ona kendi başına da söyleyebilirdi, çünkü annesi ona yıllar önce bunu öğretmişti.

Evden eve, maskeleri içinde uzaylı olan ve garip bir şekilde tanıdık gelen bir grup çocuk. Darth Vader maskesinin altındakinin Jay olduğunu biliyordu ama ses ve yüz birlikte kafasında baş döndürücü bir karmaşa yaratıyordu. Bu da eğlencenin bir parçasıydı. Elbette çantasını ağırlaştırmaya başlayan şekerler de gecenin güzel bir parçasıydı.

Ama bu yıl farklıydı. Bu yıl birkaç yetişkinin de kostüm giydiğini gördü. En tuhafı balkabağı kafalı adamdı. Hikâyeleri biliyordu elbette. Daha geçen hafta kütüphanede -özgürlükçülere dikkat!- Bayan Sue, yaşlı cadı Hattie ve üç oğlunun hikâyesini okumuştı.

Ray'in tüyleri diken diken oldu. Bu terimi daha önce duymuştu ama kendi başına hissedeceğini hiç ummamıştı. Derisi kayarak uzaklaşmaya ve saklanmaya çalıştı, çünkü muhatap olduğu yaşlı adamın adı Bay Sticks'ti.

Bay Sticks, yaşlı cadının en büyük oğlu. Balkabağı Adam olarak da bilinir.

Jack-o-lantern kafalı adamı aramak için bir daire çizdi.

Nefes almaya çalışırken, balkabağı kafalı ve eski giysili dev şeklin nereye gittiğini bulmaya çalışırken dünya onunla birlikte çılgınca dönüyordu. Hatta eski hikâyelerde anlatıldığı gibi geniş kenarlı eski bir hacı şapkası bile giymişti.

Ama annem tüm bu hikayelerin sadece masal olduğunu söylerdi. Cadılar Bayramı'ndaki hayaletler ve cadılar gibi.

Ray annesine baktı, annesi tanıdığı ama adını bir türlü hatırlayamadığı bir kadınla konuşuyordu. Ona göre bu kadın sadece Tory'nin annesiydi.

O sesini yükseltmeye çalıştıkça iki kadın konuşmaya devam etti. Ve arkalarında, Stack ailesinin evinin ön bahçesine hakim olan yaşlı meşe ağacının dalında, onların üzerinde duran adamı tekrar gördü.

Adam yere baktı ve bir parmağını kaldırdı. Parmağını balkabağı suratına hakim olan parlayan ağız çizgisinin üzerine yerleştirdi. Beyaz saçları henüz bir erkekken olduğu kadar inceydi ve hafif esintiye karşı hareket ediyordu.

O yüzün içinde yanan ateşler sıcak yerine soğuk görünüyordu ve Ray ürperdiğini hissetti.

Annesine uzandı, çok ama çok korkmuştu. Ve sonra yere yığıldı.

Küçük bir çocuğu öldürdüğümü duymayı mı bekliyorsun?

Ben sevmedim. Daha önce de yaptım ve muhtemelen yine yapacağım, ama Raymond'dan hoşlandım. Masumdu ve benim gençken istediğim pek çok şeyi istiyordu.

En çok annesinin ilgisini ve babasının yanında olmasını istiyordu.

Önümdeki tek engel Lawrence'dı.

Lawrence'tan kurtulmak kolay oldu. Ne kadar çok insanın korkuya duyarlı olduğunu bilseniz şaşarsınız. Ve yanımda taşıdığım ı ışık cehennemden gelen bir kor. İçiniz rahat olsun, canım istediğinde korkutucu olabilirim.

Lawrence çığlık atarak öldü.

Şimdiki isimlerime cevap vermeden çok önce Jack ve ardından Fenerin Jack'i olarak biliniyordum. Bugüne kadar Cadılar Bayramı'nda görüntüm kutlanıyor. Enkarnasyonlarım boyunca birkaç numara öğrendim.

Bu dünyadaki armağanlarımdan biri, öbür dünyada yolumu bulmam için bana Cehennem'den gelen koru verdiğinde, bizzat Şeytan'ın bana sunduğu nimet tarafından bahşedildi. Cehennem ateşi bir ruhu hissedebilir, ne kadar masum ya da yozlaşmış olursa olsun bir ruhun içindeki günahı yakabilir.

Lawrence öldü. O hatırlanacak. Kız arkadaşını bir çocukla bıraktı ve o çocuğu büyütecek, çünkü ne tesadüflere inanıyor ne de bir çocuğu evlatlık verebileceğine inanıyor. Kısacası, iyi kalpli, iyi bir kadın. Zaten bir çocuk büyütüyor. Bir an bile düşünmeden ikinci çocuğu da büyütecek. Bunu biliyorum, çünkü onun ruhundaki niyeti görebiliyorum.

Lawrence iyi bir bakıcı olabilirdi. İyi bir baba bile olabilirdi ama iyi bir adam değildi. Bunu ben de biliyorum. Ölürken gözlerinde gördüm.

Bu neden umurumda olsun ki?

Cadılar Bayramı gecesi yaşadığı derin korkuyu atlatmaya çalışan bir çocuğun gözlerinde kendimden bir şeyler görmem dışında pek bir şey görmüyorum.

Küçük bir günah bile beni korkutucu bir manzara haline getirebilir. Sanırım bu bir hediye.

Tabii ki bu beni masum yapmaz. Ben kimseyi yargılamam. Sadece gözlemlerim ve zaman zaman bir Hasat Tanrısı olduğumu hatırlarım. Bir kurban karşılığında memnuniyetle refah sunacağım.

Farkında olarak ya da olmayarak, genç Raymond bana bir kurban teklif etti. Ben de kabul ettim. Karşılığında, annesinin halihazırda taşıdığı bir erkek ya da kız kardeş alacak.

Sonra babasını geri alır.

Acaba annesi zamanın ölü kocasına ne yaptığını gördüğünde çılgın atacak mı ya da onu tanıyacak mı?

Patchwork

I

Patrick Winter duştan çıkmış ve saatin alarmı uyanması için bağırmaya başlamadan önce kurulanıyordu. Normalde öyleydi. Zaman içinde saati yenme konusunda çok başarılı olmuştu. Bunun avantajı, işe gitmeden önce günlük işlerini halletmek için fazladan zamanı olmasıydı. Günün rutinleri ona her zaman belli bir rahatlık getirmişti.

Güneşin doğmasına daha birkaç saat vardı, bu yüzden karanlıktan faydalandı ve Rimbauer Sokağı'ndaki evinin arka kapısından çıkıp ormana doğru yürüdü.

Annesini ziyaret etme vakti gelmişti. Son zamanlarda gördüğü rüyalar ona söyleyecek bir şeyleri olduğunu ve onu yeterince uzun süredir görmezden geldiğini söylüyordu.

Ormandaki patika, yıllar boyunca düzenli olarak yaptığı yürüyüşten sonra bile zar zor fark ediliyordu. Hedefine ulaşmak için nadiren aynı adımları atardı ama patikanın uygun kısımlarından çok fazla uzaklaşmaması gerektiğini de iyi bilirdi. Ormanda tuzaklar vardı, kendi koyduğu tuzaklar. Bazıları bir süredir oradaydı ve tedbirli olma fikrini bir ya da iki uzvunu kaybetme fikrine tercih ediyordu.

Beldam Ormanı karanlıktır ve en iyi koşullar altında bile biraz ürkütücüdür. Yoğun çalılık katmanları vardır ve bölge dikenler ve çalılarla doludur. Ormanın perili olduğuna yemin eden insanlar var ve Patrick Winter muhtemelen onlara katılmayacak son kişi olurdu.

Sonunda aradığı yere vardı ve her zaman konuşmak için gittiği yaşlı ve büyük ağacın önünde kalçalarının üzerinde dinlendi.

Anne. Zamanla ağacı onun için bir tür tapınak olarak görmeye başlamıştı.

"Bir süredir uzaktaydım, biliyorum. Ama meşguldüm. Düşünmem gereken bir iş var ve yeniden ahşap işleri yapmaya başladım. Ellerimi meşgul etmeyi seviyorum. Aklımı başka şeylerden uzak tutuyor."

Rüzgâr etrafını sarmış, ölü yaprakları karıştırıyor ve yaklaşan sonbaharın parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Rüzgâr onunla konuştu ve o da dinledi.

"Seçtiniz mi?" Heyecanını sesinden uzak tutamadı.

Hava vücudunda dolaşıyor, soğuk noktalar yüzüne dokunuyor ve giydiği ince kıyafetlerin arasından tenini okşuyordu.

Yakında hayatında beklemek dışında başka bir amacı olacağı bilgisiyle birleşen ürperti hoştu.

Birkaç dakika sonra, kurduğu tuzaklardan dikkatlice geçerek eve dönüyordu ve kahvaltı etmeye hazırdı.

II

Mayflower Süt Ürünleri fabrikasına giden yol kısaydı ama her zamanki heyecanını bastırmasına yetecek kadar uzundu. Denny işini çoğunlukla seviyordu. Akşamları boş kalıyor, faturaları ödüyor ve başını fazla belaya sokmadan civardaki kızların çoğuna bakma şansı buluyordu.

Altı yıldır aynı adamla, Patrick Winter adında bir duvarla çalışıyordu. Pat iyi bir insandı, biraz da kendi yöntemlerine bağlıydı. Denny seksten ya da pek çok küçük kızın ebeveyn gözetimi olmadan evlerinden dışarı çıkmasına izin verilmemesi gerektiğinden bahsetmediği sürece her şey yolundaydı.

Basit gerçek şuydu ki Denny her yaştan kadından hoşlanıyordu; normalde ilk kıvrım ipucunu geliştirmeye başladıkları zamandan itibaren. Bu hiç planladığı bir şey değildi ve bunun Tanrı'nın çocuklarının önüne koyduğu sınavlardan biri olduğunu düşündü: akıllı davranmazsa onu yoldan çıkaracak bir ayartma. Hoşlandığı şeylere göre hareket etmedi ama sürekli onları düşündü. Haftanın beş günü onları görme, şekillerine ve tatlı yüzlerine hayran olma şansı vardı, dokunacak kadar yaklaşmasa bile.

İçeri girdi ve Pat'in yine erkenden orada olduğunu gördü. Adam her şeyi yüklemeyi ve taşınacak her bir sandığın yanına siparişleri koymayı çoktan bitirmişti. Bu Denny'nin hiçbir şeyi berbat etmeyeceğini garanti ediyordu.

Mayflower Milk, işleri eski usullerle yapmaya inanıyordu. Bu, Beldam Woods çevresindeki müşterilerin ekstra bir ücret ödemediği teslimat hizmeti için arayabilecekleri anlamına geliyordu ve birçoğu bu durumdan yararlanmaktan çok memnundu. Büyük beyaz soğutuculu kamyonun içi soğutulmuş süt şişeleri, ekşi krema, süzme peynir ve süt ürünleri reyonunda bulunabilecek diğer her şeyle doluydu. Patrick tüm siparişleri eşleştirmek için en az bir saattir meşguldü. Denny iki kez kontrol etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Altı yıl boyunca ortağı hiç hata yapmamıştı. Çamura batmış bir sopa olsa bile, çocuk çok titizdi.

Tam kamyonun arkasını kapatırken, Patrick bir elinde iki büyük kahve, diğerinde her zamanki gibi üç somun ekmekle ofisten geldi. Özel okuldaki kuşlara karşı bir ilgisi vardı ve güneşin doğudan doğduğuna ve arazide büyük bir ördek göleti olduğuna emin olduğu için, teslimatlar için park eder etmez oraya giderdi. Bu Denny için sorun değildi, çünkü Patrick etrafta dolanırken küçük kızları süzmekte çok daha zorlanıyordu.

Ya Patrick Winter'ın hiç cinsel dürtüsü yoktu ya da yasak bir kuyruk elde ediyordu ya da eşcinseldi. Durum ne olursa olsun, Denny'nin pek umurunda değildi. Patrick sessiz kalmaya karar verdiği sürece Denny durumu idare edebilirdi. Bu iri maymunun çıplak halde nasıl görüneceğini hayal etmekten hoşlanmıyordu. Patrick kaslı ve tıknazdı. Normal büyüklükteki kapılardan geçebilmek için neredeyse yan dönmesi gerekiyordu ve kesilmiş saçları ve sert yüzünde, ona bulaşan herkesin çok acı çekeceğini vaat eden bir şey vardı.

Denny, birinin Patrick'le ağız dalaşına girdiği iki ayrı olayda da oradaydı. Hiçbir zaman güzel olmamıştı ama bu hikâyeleri anlatmak ona normalde kasabadaki Ugly Mug Tavern'de ayda birkaç bira kazandırıyor. Denny kas konusunda hiç de beceriksiz değildi: Günde birkaç yüz galon süt taşırken öyle olamazdınız. Bu mümkün değildi. Ama Patrick'in yanında cılız bir çocuk gibi görünüyordu. Patrick, kötü bir ruh hali içinde geldiğinde çoğu insanın biraz tereddüt etmesine neden olan türden bir adamdı. Sadece iri değil, aynı zamanda tehlikeli de görünüyordu. Daha önce de karşılaşmışlardı.

Bir keresinde Maine'den sarhoş bir salakla. Adam girmek üzere oldukları marketten çıktı ve kamyonu yandan çarptı. Her iki araç da çok hızlı gitmiyordu ve hasar çok azdı, ancak salak kaçmaya çalıştı. Motorunu çalıştırıp geri geri gitti ve ceza yememek için kaldırırma çıkmaya hazırlandı. Denny ne olduğunu anlayamadan Patrick sürücü kapısından çıkıp arabanın yanına gelmişti. Direksiyonun arkasındaki moron korkuyla ona bakarken arabaya uzandı ve motoru kapattı.

Patrick arabadan uzaklaştı ve polisi aramak için cep telefonunu çıkardı. Aramayı bitirmeden önce sarhoş arabadan indi ve arabasının anahtarlarının çalınmasını kişisel bir hakaret olarak görmeye karar verdi. Sadece endüstriyel boyutta ucuz bir tekila şişesinden geriye kalanları sıkıca kavrayacak kadar durakladı. Denny, adamın attığı her adımda cam kabın içindekilerin yuvarlanışını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Patrick telefonuyla konuşurken Maine'li ezik arkasından yaklaştı. Adam şişeyle ortağına vuramadan Denny onu uyardı.

Patrick adamın elini yakalayıp sallanmasını durdurdu ve sonra parmaklarını adamın elinin ve şişenin üzerinde sıkmaya başladı, ta ki kasabadaki yabancı bir çığlık atıp kaldırırma sertçe oturana kadar. Polisler gelene kadar adamı orada tuttu.

Sonunda adamı bıraktığında, Denny sarhoşun elinde Patrick'in onu uzun süre tuttuğu yerdeki kırmızı izleri görebiliyordu. Her şey olup bitmeden önce aptalın elinde kötü morluklar olacağını biliyordu.

Diğer sefer daha karışıktı ve o sefer aslında Denny'nin en sevdiği içki mekânı olan Çirkin Kupa'da gerçekleşmişti. Patrick'i şehirde bir gece geçirmeye ikna etmek ilk etapta zor olmuştu; adam her zaman işten sonra eve ya da doğrudan kasabadaki antikacıya giderdi; Denny ortağının tezgâhın arkasındaki kadına karşı bir şeyler hissettiğinden neredeyse emindi ama yine de sormak için biraz fazla zekiydi.

Her şey yolundaydı ve Herb Doretevsky ile Dominic Fortussi bir tartışmaya girene kadar iyi vakit geçiriyorlardı. Herb bir şeye alınmaya karar verdiğinde Dominic kendi işiyle meşguldü. Denny ne olduğunu bile hatırlayamıyordu, çünkü balık gibi içmişti. O gün doğum günüydü ve Patrick'in onunla bara gitmeye karar vermesinin tek nedeni de buydu.

Herb ve Dom yıllardır arkadaşı ama ara sıra birbirlerinin günahını çıkarma ihtiyacı hissediyorlardı. Her şey yolunda gidecekti ama Herb içki içen arkadaşını yan masaya öyle bir itti ki zavallı Dom, Denny'nin yere yığılması ve yarım sürahi biranın Patrick'i kaplamasıyla sonuçlanan kısa süreli bir domino etkisi başlattı.

Patrick Dominic'e hiç dokunmadı ama Herb'ün ağzını burnunu kırdı. Adamın özür dileme şansı bile olmadı; Pat ayağa kalktı ve sarhoşun kafasına bir roundhouse indirerek onu en yakındaki duvara fırlattı. Sonra Patrick adamın ikinci kez duvara çarpmasına yardım etti ve ardından onu yere ve başka bir masaya çarptı. Bu iş bittiğinde Mug'daki insanların yarısı Patrick Winter'ı asla kızdırmamaya karar vermiş gibi bakıyordu, diğer yarısı ise ona bir bira ısmarlamayı düşünüyordu.

Yani Denny, ortağının mümkün olduğunca neşeli olmasını tercih ediyordu.

Patrick her zaman onu bekleyen bir kahve bulundurur ve çoğu zaman da çörek getirirdi. Çörek sırası Denny'deydi ve yine unutmuştu. Pat sinirlenecekti ama her zaman yaptıkları gibi bunu da halledeceklerdi.

Denny yolcu tarafındaki koltuğa tırmandı ve gösterge panelinin üstünde duran çörek kutusuna baktı. Bu düşünceyle midesi guruladı ve kutuyu dikkatle açarak içindeki bir düzine şeker bombasını inceledi.

Patrick sürücü tarafına geçti ve küçük bir gülümseme verdi. "Ahududu dolgulularına dokunursan kolunu koparırım."

"Adil bir anlaşma. Yine de sıra bendeydi, değil mi?"

"Evet, ama hiç hatırlamıyorsun. O yüzden yarını hatırla."

Denny kalemini kaptı ve elinin arkasına DONUTLAR yazdı. "Tamamdır."

"Güzel. Hadi süt dağıtmaya gidelim." Patrick normalde aralarındaki en sessiz kişiydi. Onun yarı geveze bir ruh hali içinde olması biraz rahatsız ediciydi ama iyi anlamda.

Kamyon ileri doğru savruldu ve yavaşça sürünerek yükleme alanından uzaklaştı. Patrick sadece dikkatli bir sürücü değil, aynı zamanda zeki bir sürücüydü; cam şişelerin sayısı, engebeli noktalarda ağırdan almalarını gerektiriyordu.

Sabah gezisinin en önemli anları arasında Kimberly Montgomery'nin gazeteyi almak için şortuyla dışarı koştuğunu görmek vardı; çünkü kız on üç yaşında bile tuğladan bir ev gibi inşa edilmişti ve çimdiklemek için yapılmış bir kıcı vardı ve Bayan Williams'ı -yirmi beş yaşında ve sınırda bir teşhirci, Tanrı onu seviyor- banyo penceresinden görmek vardı.

duştan çıkıyordu. Burt ve Lacey Partridge Ford Festiva'larına biniyorlardı ve kamyon geçerken ikisi de el sallıyordu. Burt, sırtmaya olduğu kadar ters ters bakmaya da meyilli bir tip olsa da biraz iyiydi. Lacey, son birkaç yıl ona zarar vermiş olsa da iyi görünümlü bir kadındı. Tatlı bir gülümseme vardı ama normalde biri onunla konuşmaya çalıştığında tavşan olmaya hazır görünüyordu.

İkisi kalp kırıklığından başka bir şey getirmeyen dört hamilelikten sonra hala formundaydı ve karnında dokuz ay boyunca hayatta kalan ikisi şeftali kadar güzel çıkmıştı. En büyük kızı Heather zayıf ve çekiciydi. Kk kız kardeşi henüz gelişmeye başlamamıştı ama Denny onun da günün birinde çok güzel olacağını söyleyebilirdi.

Glmsemekten bu kadar korkan bir aileyi nadiren grmştı ama bunun muhtemelen dinleriyle ilgili bir şey olduğunu düşündü. Paskalya ve Noel gibi önemli günlerde bile hiçbirini kilisede görmemişti.

Yine de bir ev ve üç güzel kız, sadece bir tanesini görebilse bile, fena sayılmazdı. O evde bir düzine ya da daha fazla kez hayalini kurmadığı bir kadın yoktu.

Söz konusu kadınlardan herhangi biri hakkında Patrick'e herhangi bir yorumda bulunmama sağduyusuna sahiptir.

Sonra Watersford Akademisi'ne gidilecekti. Watersford, Denny'ye göre, yeryüzündeki herkese gösterilen bir cennet vaadiydi. Orada ülkenin ve muhtemelen dünyanın dört bir yanından gelen kızlar vardı ve her biri kısa etek giyyordu. Aralarında çekici olmayanlar varsa, burayı çekici kılmak için onları bir zindanda saklıyorlardı.

Her zamanki gibi, park eder etmez Patrick rdek havuzuna doğru yola koyuldu. Ne yazık ki yanlış zamanda oradaydılar ve normalde etrafta koşuştururken görebileceği tüm sevimli kk şeyler sınıflardaydı.

Yine de gün şu ana kadar berbat geçmemişti ve belki de gerçekten şanslı olsaydı, onlardan birkaçını görebilirdi.

"Bakmaya karşı bir yasa yok, Denny. Tek bir tane bile." İlk kasaları kamyonlardan indirip çekiciye yüklemeye başladı. Bu büyük bir siparişti çünkü hafta sonu yaklaşıyordu. Okulda ders olmasa bile, öğünlerini kafeteryada yemek zorunda kalan bir sürü ocuk vardı.

III

Patrick ekmeği çabucak dağıttı, ördeklerin sudan çıkıp haftalardır açmış gibi sunulan yiyeceklere saldırmalarını izledi. Kış gelmek üzereydi ve yakında sezonu kapatacaklardı. Taktığı Mayflower Milk beyzbol şapkası güneşin yüzüne vurmasını engelliyor, yaban rdeklerinin, pekinlerin ve onların maskaralıklarının tadını çıkararak gülümsüyordu.

İnsanlardan ördekleri beslememelerini açıkça isteyen bir tabela vardı. Patrick'in müdürden özel izni vardı. Tabela asılmadan çok önce onları besliyordu.

Az ötede bir grup ocuk orman gezisi için sıraya giriyordu. Nereye gittiklerini birkaç saniye içinde anladı. Sivil kıyafetlerini giymişlerdi; her biri uzun kollu, eldivenli, kalın pantolonlu, botlu ve oraplıydı.

Tüm ormanda standart üniformalarını çıkarmalarına izin verilen tek bir yer vardı ve o da Cadı Kovuğu'ydu. Burada sadece yirmi kadar ocuk vardı ve onları denetlemek için dört yetişkin bulunuyordu. Nedeni oldukça basitti: O bölgede yetişen bitkilerin neredeyse tamamı zehirliydi. Hepsi dikkatsiz bir yolcuyu ldrmezdi ama daha hafif olanları bile midelerini bulandırırđı.

Patrick gruba bakarken iinin sıkıştığını hissetti. Annesini ziyaret etmek için tam da o sabahı semiş olması bir tesadüf myd, yoksa işin içinde başka bir şey mi vardı? Bunu söyleyemezdi, tıpkı önündeki toplantının kader tarafından mı, annesi tarafından mı planlandığına yoksa sadece mutlu bir kaza mı olduğuna karar vermesinin kolay bir yolu olmadığı gibi.

Öğrencilerden biri annesinin seçtiği kişi olacaktı. Bu düşünce onu heyecanlandırdı.

Tahmin etmesi gerekirse hepsi daha genç öğrencilerdi, birinci sınıftan fazla değillerdi. En büyükleri on üç ya da on dört yaşından fazla değildi. Denny onları görmeyi çok isterdi.

Patrick bu düşünce karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. Eğer adamın genç kızlarla ilgili sapkın düşüncelerini hayata geçirdiğine bir an bile inansaydı, onu neşeyle hadım ederdi. Erkek ve kadınlardan oluşan eşit bir karışım vardı ve çoğu yürüyüş gezisi fikrinden pek de heyecanlanmamış görünüyordu.

Patrick hepsini inceledi ve sonunda annesinin ihtiyaçlarına uygun üç kızda karar kıldı. Bir tanesi koyu kıvıl saçları ve mükemmel duruşuyla söğüt gibi bir kıvdı. Belli ki para içinde büyümüş ve görgü kuralları konusunda sıkı bir eğitim almıştı. İkincisi ise gözlerini diğer tüm öğrencilerin üzerinde kararlı bir üstünlük havasıyla gezdiren bir sarışındı. Yetkili olmaya ve diğerlerinden hiç tepki almamaya alışkındı. Onun o kişi olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşündü. Sonuncusu sağlıklı, güler yüzlü ve biraz da çelimsizdi ama etrafı onu kesinlikle büyüleyici bulan oğlanlarla çevriliydi.

Genti, doğru, ama aynı zamanda çekiciydi ve diğer kızların hepsinden daha gelişmiş durumdaydı. Doğal olarak erkekler ona akın ediyordu; onlar için diğer kızlardan daha az tehdit oluştuyordu. Bu kız hâlâ gülümsüyor ve utangaçtı. Diğer kızlar birlikte göç ediyorlardı ve çocukların hiçbirinin bunun farkında değil gibi görünse de Patrick savaş hatlarının çizildiğinden şüpheleniyordu.

O izlerken, yetişkinler çocukları çağırđı ve yola çıkmaya hazırlandılar. Onun da gitme vakti gelmişti. Hâlâ teslimat bekleyen birkaç yer daha vardı ve sonra işleri bitecek ve ormana doğru yola çıkabilecekti. İçlerinden biri, diye hayret etti, o çocuklardan biri gün bitmeden işaretlenmiş olacak.

IV

Lacey Utica'ya olan yolculuğun büyük bir bölümünde kıpırdamadan oturdu. Hava güzeldi ve istenmeyen sesler çıkarmak yerine bunun tadını çıkardı. Başka seçeneğiyoktu, aslında yoktu. Direksiyonda Burt vardı ve onu mutlu etmek istiyorsa, o meşgulken dikkatini fazla dağıtmamak en iyisiydi. Kocası konsantre olmak istediğine karar verdikten sonra dikkatinin dağılmasından hoşlanan bir adam değildi.

Kız kardeşi Teresa'yı görmeye gidiyorlardı çünkü Teresa ikisiyle konuşması gereken bir şey olduğunu söylemişti. Bu Lacey'yi çok endişelendiriyordu çünkü normalde Teresa ve Burt pek iyi anlaşamazlardı. Bu, Lacey'nin hayatında üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmayı dilediğiypek çok şeyden biriydi. Lisedeyken, kız kardeşi ve Burt'ün çok yakın oldukları bir dönem olmuştu. Aslında Lacey gelip Burt'ün dikkatini çekmeden önce bir süre çıkmışlardı.

Oh, ve bu tüm fırtınaları sona erdirecek bir fırtınaya neden olmamış mıydı? Teresa tüm bu olanlar yüzünden çok öfkeliydi. Lacey ile takılmak için küçük kız kardeşinden ayrıldıktan sonra neredeyse üç hafta boyunca kavga etmişler, bağırıp çağırmışlar ve öfkelenmişlerdi. Bu konuda iyi olan şey, onların et ve kan bağı olmasıydı ve et her zaman er ya da geç eti affederdi. Yine de tekrar yakınlaşmaları için yıllar geçmesi gerekmişti.

Uzun boylu, iri yapılı ve tanıştığı erkeklerin çoğundan iki kat daha yakışıklıydı. Neredeyse beyaz atlı prens gibiydi.

Lacey başını yolcu tarafındaki cama yasladı ve önlerindeki yola bakarak, onun kurbağamsı eğilimlerinin evlendikten sonra ortaya çıktığını düşündü. Oh, o iyi bir bakıcıydı ve ruh hali onu zorladığında harika olabilirdi, ama evlilik mutluluğu içinde bir hayata yerleştikten sonra, onun kusurlarını, birlikte oldukları ve nişanlı oldukları zamankinden daha fazla fark etmeye başladı.

Birdenbire Acme'den bir şey almayı unutması sevimli bir şey olmaktan çıktı; bu onun sinirlenmesi için bir sebep oldu. İlk başta onu sadece azarlamıştı. Ancak daha sonra, onun değişmeyeceğini anladığında vurmaya başladı.

Başlangıçta bu bile o kadar kötü değildi. Arada bir koluna kelepçe vuruyordu ama birkaç dakika sonra özür diliyor ve günlerce bunu telafi etmek için elinden geleni yapıyordu. Değişmeye çalıştı ama bazı şeyler bir gecede olmuyor.

Ve sonra Thomas dünyaya geldi. İlk bebekleri için seçtikleri isim buydu; Thomas, babasının kalbini çalan genç ve güzel bir çocuk. Burt hamilelik boyunca bir aziz gibi davranmıştı. Ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa, Burt onun için oradaydı, yardım etmeye hazırdı, onu korumaya hazırdı, her zaman bir kocanın olması gerektiğini düşündüğü gibi. Oğlunun üzerine titriyor, karısının üzerine titriyordu ve çok kısa bir süre için her şey mükemmeldi.

Sonra Burt'ün Thomas'ı beşiğinde soğuk ve cansız bulduğu sabah geldi. Dehşete düşmüştü, Lacey de öyle. İkisinin de tek tesellisi Thomas'ın uykusunda ölmüş olması ve doktorların söyleyebildiği kadarıyla acı çekmemiş olmasıydı. Karar, Ani Bebek Ölümü Sendromu'ydu. Lacey bunun, küçük meleşinin neden nefes almayı bıraktığına dair ellerinde iyi bir neden olmadığı anlamına geldiğinden emindi.

Burt'ün toplum içinde olmadıkları zamanlarda ona bakması bile aylar almıştı. Onu suçladığını söylemesine gerek yoktu; bunu biliyordu. Kocasına göre Lacey oğlunun ölmesine izin vermişti.

Bu ilişkileri için yıkıcı bir darbeydi. Lacey hâlâ boşanma konusunu nasıl açacağını düşünüyordu ki Burt yeniden kendisi olmaya başladı ya da bir süredir olmadığı kadar yakınlaştı.

Heather'ın başka bir çocuğa hamile olduğunu öğrendiklerinde tamamen kendine geldi. Heather yeniden mutlu görünen bir aileye doğdu ve Lacey her gece Tanrı'ya şükretmeyi ihmal etmedi. Heather açık tenli, soluk sarı saçlı ve annesinin güzelliğine sahipti. Mutlu ve sağlıklıydı ve öyle de kaldı. Burt bu pazarlıktan bir oğul çıkmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradıysa da bunu saklamak için elinden geleni yaptı.

Bundan bir yıl sonra, Lacey'den çok Burt'e benzeyen Melissa'ya hamile kaldılar. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve sessiz bir tavrı vardı. Burt ona küçük bilginim diyordu. Ve bir kez daha, bir oğlu olmadığı için hayal kırıklığına uğradıysa da bunu iyi sakladı.

İki güzel çocukları vardı ve Lacey, Burt'ün eskisi kadar aşk dolu olmadığını fark ettiğinde kız gibi vücudunu geri kazanmak için elinden geleni yaptı. Egzersiz yapıyor, diyet yapıyor ve evdeki işlerini yaparken küçük çocuklarını büyütüyordu. Para her zaman biraz sıkıntılıydı ama Burt onun çalışmasına izin vermiyordu. Burt'e göre onun diğerlerinden daha önemli bir işi vardı: Çocuklara bakmak.

Lacey hiçbir zaman evde oturan bir tip olmamıştı ama onun nereden geldiğini anlıyordu ve çoğunlukla uslu durduğu sürece yeterince mutluydu. Sigorta eksperisi olarak çalıştığı için zaman zaman kongreler için ya da hiçliğin ortasındaki hasarlarla ilgilenmek için şehirden ayrılması gerekiyordu ve Lacey evde çocuklarla sıkışıp kalmıştı. İnternette, çeşitli haber gruplarına vs. bakarak biraz teselli buluyordu ve çocukları Beldam Woods'un merkezindeki parka götürmeye başladığında her hafta diğer annelerle vakit geçirmeyi başarıyordu. Orada bir oyun alanı ve küçük çocuklarının oynayabileceği çok sayıda çocuk vardı. Oradaki diğer ebeveynlerden bazıları, sanki kasabanın varlıklı kesiminden olmamak bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi, çekingen davranıyordu ama bu çok sık olmuyordu. Burası küçük bir kasabaydı ve herkesi tanımamak neredeyse imkansızdı.

Yaptığı diyet ve egzersizler işe yaradı ve Burt ona yeniden ilgi göstermeye başladı. Sevilmek harika bir duyguydu, neredeyse

Sonunda tekrar gelene kadar unutuldu.

Sevgi dolu ve şefkatliydi ve ikinci düşük zamanına kadar onun üzerine titriyordu.

Ondan sonra da suratı asıldı. Lacey on yılı aşkın bir süredir onun düşünceli haliyle uğraşıyordu ve artık buna alışmıştı. Lacey hâlâ formunu koruyor, hâlâ evle ve çocuklarla ilgileniyor ve hâlâ Burt'ü seviyordu. Ama biri ona Burt'e aşık olup olmadığını sorsaydı, evet derse yalan söylemiş olurdu. Onu seviyordu ama bu pek de aynı şey sayılmazdı. Artık romantizm yoktu ve uzunca bir süredir de olmamıştı. Onun tutkuları işine adanmıştı ve onunkiler başıboş bırakılmıştı. Yılda iki, belki de üç kez aşık oluyordu ve o da bunu yapıyordu çünkü bu ondan bekleniyordu ve hayır demekten daha kolaydı.

Hayatı mükemmel miydi? Hayır, ama bu onun hayatıydı ve sahip olduğu tek şeydi.

Burt araba kullanırken birdenbire uzanıp onun elini tuttu, sert yüz hatları biraz sakinleşirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. O da gülümsedi ve Burt'ün parmaklarını sıktı.

Belki de aşkın her zaman tutkuyla ilgili olması gerekmiyordu. Araba sürerlerken bunu düşündü. Belki de önemli olan küçük jestlerdi.

V

İkişerli sıralar halinde hareket ediyorlardı ve bir şekilde Tim Bueford'un yanında yürüyecek kadar şanslı olmayı başarmıştı. Tim sevimliydi, hoş biriydi ve Shannon Whitechapel'in onun çok özel biri olduğunu düşündüğünü biliyordu. Shannon'ın hayatını zindan etmek için yapabileceği her şey ona göre sadece ödeşmektir.

Ve onunla birlikte duruyordu. Bunun nasıl olduğundan bile emin değildi ama bundan kesinlikle mutluydu.

Çoğu zaman konuşmuyor olsalar bile, sadece birbirlerine bakıyorlardı.

Erika okulda yeniydi. Eski okulu iflas ettiğinde, üç aylık dönemin başında transfer edilmişti. Tüm detayları bilmiyordu, sadece kendini birdenbire yeni bir yerde, yeni çocuklarla birlikte bulmuştu. Çoğu ona oldukça iyi alışmıştı. Birkaç tane vardı

Shannon gibi istisnalar. Shannon'ın yaptığı her işte sınıf birincisi olması gerekiyordu: onun için okul bir yarıştı ve bilinmeyen nedenlerden dolayı Erika diğer kızı rahatsız ediyordu. Bu bir sorun teşkil etmezdi ama Shannon'ı rahatsız eden şey sınıftaki arkadaşlarının çoğunu rahatsız ediyordu.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu, hem de çok yakında, yoksa sorun çıkacaktı. Erika çatışmadan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu ama hiçbir şey işe yaramıyordu ve Erika hiçbir zaman diğer çocuklardan acı çekecek şekilde yetiştirilmemişti. Şimdiye kadar ciddi bir çatışmaya girmemişlerdi ama diğer kızın bir şeyler yapmaya hazırlandığını hissedebiliyordu.

Bay Humphries Cadı Kovuğu'ndaki bitkiler hakkında durmadan konuşuyordu. Son iki haftayı adaptasyon ve evrimi öğrenerek geçirmişlerdi ve bu sürenin en az yarısı Kovuk'taki her bitkinin ayrıntılı bir incelemesi olmuştu. Bölgede yetişen hiçbir şey ülkenin diğer bölgelerinde bilinmiyordu ve bir kural olarak bitkiler ve mantarlar evrensel olarak çirkin ve zehirli görünüyordu. Burayı ilk kez görene kadar bu konuda fazla hevesli olamamıştı.

İnanılmazdı, hiç beklemediği bir manzaraydı. Bitkilerin pek çok resmini incelemişlerdi ama hepsini bir arada görmek farklıydı; bir yapıtın parçalarına bakmak ve sonra farklı ekleri bir arada görmek gibiydi.

Zemin karanlıktı ve üzerinde çeşitli mantarlar ve garip liken parçaları vardı. Bölgede yetişen az miktardaki ot ya hastalıklı ya da çoktan ölmüş görünüyordu. Bu derin çukurdaki ağaçların çoğu hayatta kalma mücadelesi veriyordu ve üzerleri ağır sarmaşık ve yosun tabakalarıyla kaplıydı. Her şey ona çok küçükken, babası yeniden evlenmeden önce onun dizinin dibinde izlediği eski siyah beyaz canavar filmlerini hatırlattı. Geleneksel anlamda güzel değildi ama görsel çağrışım nedeniyle kendini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Bay Humphries bir kez daha herkesi eldivenlerini çıkarmamaları ve izin almadan hiçbir şeye dokunmamaları konusunda uyardı ve ardından bölgeye doğru ilerlediler.

Yirmi öğrenci ve dört öğretmen vardı. Beşe bir oran. Bir şeylerin ters gitmesi kaçınılmazdı.

Doğal olarak, bir şey oldu.

VI

Patrick'in Beldam Ormanı'na dönerken dolambaçlı bir yoldan gitmesi gerekiyordu. Siparişlerden biri yanlış bir şekilde bir araya getirilmişti ve bunu mümkün olduğunca çabuk düzeltmek istiyordu. Mayflower Süt mükemmelliğiyle ün yapmıştı ve ertesi günü beklemektense fazladan bir galon çikolatalı süt ve iki pint süzme peyniri yolda Partridge'lerin evine götürdü. Zaten çok da önemli değildi, Partridge'ler kendi evinden sadece bir buçuk blok ötede oturuyorlardı ve arabayı bırakması gerekiyordu. Gecenin geri kalanında ona ihtiyacı olmayacaktı.

Düzenli eve doğru yürüdü ve zili çalarak sabırla bekledi. Anne babayı günün erken saatlerinde evden çıkarken görmüştü ama tek bildiği alışverişe gittikleriydi.

Melissa Partridge kapıyı açtı, yüz ifadesi biraz gergindi. Kim olduğunu görünce rahatladı. Mahallenin en iyi çocuklarından biriydi ve daha önce de birkaç kez onun araba yıkama ve çim biçme hizmetlerinden yararlanmıştı. Arabasının yıkanmasına ihtiyacı yoktu ve kendi çimlerini biçebilecek durumdaydı ama kız her zaman kibarca rica ediyordu ve sevimli bir çocuktu. Ablası para kazanma konusunda onun kadar istekli değildi. Melissa özel bir şey için para biriktirmek istiyordu. Bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama uzun vadede onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti.

"Merhaba Patrick." Ona bakmak için başını eğdi.

"Selam, Mel. Görünüşe göre daha önce bazı şeyleri unutmuşuz, o yüzden uğrayayım dedim." Ona süt ve peynir uzattı ve Mel alırken gülümsedi.

"Ailem burada değil ama ihtiyacınız olursa size para bulabilirim."

"Hayır. Haftalık faturaya yansır. Endişelenecek bir şey yok." Onun yanından evin içine baktı. "Burada tek başına mısın?"

"Sadece Heather eve gelene kadar. Grup çalışması var."

"Herkese selamımı söyle, tamam mı?"

Kadın başını salladı ve teşekkür etti. Kolundaki ve bacağındaki morlukları ve bunların taze görüldüğünü fark etti. Küçüktüler ama bir gün önce orada değillerdi ve gezegende çürüklerin doğasını bilen biri varsa o da Patrick Winter'dı.

"Tamam, getirdiğin için teşekkürler."

"Melissa? Yine merdivenlerden mi düştün?" Dikkatle kızın çürüklerine baktı.

Kızardı ve gözlerini indirdi. "Hayır, dün okuldan sonra bir kavgaya karıştım." Bir yalandı ve bunu biliyordu. Yine de peşini bıraktı. Şimdilik.

"Kazandın mı?"

"Tabii ki!" Gülümsedi. Mücadeleci küçük bir şeydi ve yetenekleriyle çok gurur duyuyordu. En azından o böyle davranıyordu.

O da gülümsedi ve başını salladı. "İyi gidiyorsun, kaplan."

Bir süre sonra ayrıldı, izleri bir çocuğun yapmadığını biliyordu. Çürükler çok derindi.

Patrick arabasını bıraktıktan sonra acele etmedi. Aceleye benzer bir şey bile yapmıyordu, çünkü nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Denny onu bira içmeye götürmeyi teklif etmişti, adam haftada en az bir kez bu teklifi yapardı. Bildiği kadarıyla Denny yalnız bir adam değildi ama Patrick'in öyle olduğunu düşünüyor gibiydi.

Bazı açılardan bu muhtemelen doğruydı ama kendine dayattığı yalnızlığı telafî etmek için yaptığı şeyler de vardı. Hobileri, kasabadaki antika dükkânına yaptığı düzenli ziyaretler ve dükkânın sahibi Allyson Winston'la yaptığı canlı sohbetler vardı. Allyson'ın zaman zaman ondan hoşlanacağından endişe ettiğinden şüpheleniyordu ama Allyson tam olarak onun tipi değildi. Ne olursa olsun bir tipi olup olmadığını bilmiyordu.

Güzel bir kızdı, doğruydı ve onu gördüğüne her zaman sevinirdi ama hissettiği hafif çekimin onda daha güçlü olmadığını ve romantik ilgisinin başka birinde olduğunu hissediyordu. Sahip oldukları şey hoşuna gitmişti, bir arkadaşlık. Bu onun hayatında yeterince nadirdi.

Denny muhtemelen bu tür şeyleri anlamayı umamazdı. Karşı cinsten birine karşı bu şekilde düşünmek ya da hissetmek için tasarlanmamıştı. Onunki ilkel bir dürtü, üremek için bir zorunluluktı.

Patrick Hollow'a yaklaşırken düşüncelerini bir kenara bıraktı. Aşağıdakileri duyabiliyordu ve seslerinden ve tonlarından birinin öğrencilerden birine acı çektirmeyi planladığını anladı.

Elli yılı aşkın bir süre boyunca mümkün olduğunca insan kılığına bürünmek için elinden geleni yapmıştı. Onlardan biri olduğuna kendini neredeyse inandırabildiği zaman, onların arasında yaşamak daha kolaydı. Şimdi, annesinin emriyle

Aşağıdaki ormanda yaşayan insanların çoğunun ömrü boyunca ilk kez değişmesine izin verdi.

Patrick giysilerini olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardı, düzgünce katladı ve bir huş ağacının dibindeki dar deliğe sıkıştırdı. Saatinden başka hiçbir takı takmamıştı ve onu da her şeyin üzerine koymuştu.

Hayvanların ve bitkilerin önünde çırılçıplak kaldığında, Patrick Winter kendi bedeni üzerindeki hakimiyetini gevşetti ve etinin bir dalga gibi dışa doğru katlanıp genişlediğini hissetti.

Denny sık sık Patrick'in nereli olduğunu merak ederdi ve o da normalde bu soruya cevap vermezdi. Gerçek şu ki Patrick çok uzun zamandır bu bölgedeydi. Kardeşi Jack'in aksine başka yerlere gitmek için bir neden görmüyordu ve kardeşi Robert'in aksine birkaç yüzyıl boyunca hiç uyuma ihtiyacı hissetmemişti.

Sadece göz önünde saklanmayı öğrenmiş, böylece onu ilk kez öldüren serserilerin torunlarıyla çatışmaktan kaçınmıştı.

İyi bir amaç uğruna ölmüştü.

VII

Onları çağırdığında dışarıdaydılar. Kardeşler her zaman yaptıkları gibi annelerinin emirlerini yerine getiriyorlardı. Jack, tarifleri ve büyüleri için ihtiyaç duyduğu nadir bitkileri toplamaya gitmişti. Bazılarını bulmak oldukça kolaydı, bazıları ise büyük çaba gerektiriyordu. Anneleri için en çok işi kendisinin yaptığıyla övünmeyi severdi ama birkaç saat farkla en küçükleriydi ve kendisini annelerinin gözdesi olarak görürdü.

Robert ormanda odun topluyor, Alvina Bathory'nin çocuklarının her birinin kendine ait bir odaya sahip olmasını sağlayacak küçük evine eklemeler yapmayı planlıyordu. Kış çok yakında gelecekti ve Alvina onları sadece bir yıl önce doğurduğundan beri hepsi çok büyümüştü.

Patrick bir çarşaftan başka şekiller almaya çalışıyordu. Kemiksiz doğmanın getirdiği sorunlar vardı ve bunlardan biri de dik durmayı başarmak ve hatta muhtemelen Beldam Ormanı'ndaki insanları taklit etmektir. Onlara benzeyebilirse ondan korkmaları için daha az sebepleri olacaktır.

Ailesiyle paylaştığı küçük kulübeyi basmadan önce alıştırma seansını bitirmeye fırsat bulamamıştı. İnsanların annesinden ve genel olarak ailesinden nefret ettiğini biliyordu. O sadece bir yaşındaki normal bir çocuk değildi; o bir cadının oğluydu, ona hizmet etmek ve onu kötülüklerden korumak için doğmuştu.

Tüm kardeşleri gibi o da ilk sorun işaretinde ona geri döndü. O geldiğinde, küçük kulübeleri yanan bir harabeye dönmüş, sazdan çatı yanmış ve duvarlar çoktan kendi üzerlerine yıkılmıştı. Köylülerden dördü ölmüş, birkaçı da annesinin öfkesiyle bedenleri parçalanmış ve bükülmüş bir halde değişiyordu.

Alvina Bathory ne kadar yaşlı ve yıpranmış görünse de güçlü bir cadıydı. Yine de köydeki erkeklerin çoğu, ona babalık eden sefil de dahil olmak üzere kendilerini ormana atmıştı. Patrick'in içinde annesine karşı sevgi varsa, babasına karşı sadece öfke ve tiksinti vardı. Öfkesinden yapabildiği her büyüü yaptı, göklerden şimşekler yağdırdı ve aptalların üzerine aşılmaz acılar yağdırdı. Patrick babasının çılgılık attığını gördü ve vücudundaki etlerin birkaç saniye içinde çürüyüp gitmesini sapkın bir neşeyle izledi. Adam kaderinden kaçmaya çalışırken derisi kararmış, şişmiş ve ardından toprağa parlak bir kan yağmuru bırakmıştı. Ölümü hiç de nazik değildi ve Patrick'e göre çok daha kötüsünü hak etmişti.

Patrick domuzlardan dördünü öldürdü, vücutlarına sarıldı ve içlerinde saklı kemikler gıcırdayana ve sonra basınç altında paramparça olana kadar ezdi. İlki çabucak öldü ama ondan sonra dövüş bir mücadeleye dönüştü. Vücudu asla bu tür bir güç üretmek için yaratılmamıştı ve hâlâ öğreniyordu. Zavallı insanların dördüncüsü öldüğünde o da bitkin düşmüştü.

O zayıftı. Annesini hayal kırıklığına uğrattı. Onlar onu öldürürken bile annesini ağaçlardaki tüneğinden sürüklediler. Sonunda dirgenleri etine sapladılar ve onu bildiği tek evin yanan yıkıntılarına attılar. Etrafındaki dünyaya acısını haykırarak, solup yanarken öfkeyle çılgılık atarak öldü.

Kardeşi Jack gizlice yaklaşıp onu ateşlerin arasından almasaydı kesinlikle tamamen ölmüş olacaktı.

VIII

Patrick düşüncelerinden sıyrılıp yere uzandı ve etinin sıvılaşmasına izin vererek toprağı sürünerek geçip ağaçların gölgelerine saklandı. Özenle koruduğı kafatasını diğer eşyalarıyla birlikte ağacın kovuğuna yerleştirmek için zaman ayırdı. Diğer her şeyin sahtesini yapabilirdi ama kafatası işini kolaylaştırıyordu. Etten diş yapmak ve bunların olması gerektiğı gibi görünmesini sağlamak çok zordu.

Sonra daha da yaklaştı, aşağıdaki kızlardan hangisine dokunması ve annesinin hayır duasını alması gerektiğini söyleyecek işaretleri dinledi.

Bölgeye yayılmışlardı ve şimdiden yarısı etraflarındaki tehlikelerin farkında olmadan hayatlarını riske atıyordu. Gözetmenlik yapması gereken yetişkinlerden ikisi küçük ağaçların arkasına saklanmıştı, elleri birbirlerini pençeliyor ve vücutları kızışmaya hevesliydi.

Onları görmezden geldi; onu ilgilendirmiyorlardı.

Az ötede yaşlı bir adam, kendisini gerçekten dinleyen yedi öğrenciye ders veriyor, bitkilerin tehlikelerinden bahsediyor ve eldivenli elleriyle ya işaret ediyor ya da nadiren yapraklara dokunuyordu. Etrafındaki ormanın gücüne saygı duyuyordu ve bu saygıyı çocuklara öğretmek için elinden geleni yapıyordu.

Birkaç öğrenci daha eğitimcilerinin etrafında yarım daire şeklinde toplanmıştı; o sırada içlerinden birini azarlıyor ve bir avuç beyaz yosunu havada sallıyordu. Görünüşe göre çocuk, arkadaşlarından birini bu şeyi yemeye zorlamanın eğlenceli olacağını düşünmüştü. Yaşlı kadın, durum ölümcül bir hal almadan önce onu yakalamıştı.

Ve yan tarafta, Kurban Ağaçları'nın yanında, annesi tarafından onu evinden sürükleyen köylülerin sonsuz acısını garanti altına almak için yaratılan bitkilerin yanında, dört kız bir arada durmuş, tehditler fısıldıyor ve aralarında kimin hüküm sürmesine izin verileceğı savaşında taraf seçiyorlardı.

Daha önce gördüğü sarışın çocuk elinde bir mantar tutuyordu. Sarışın kız mantarı, şişman mantara kuşkuyla bakan siyah saçlı kıza uzatırken kızıl saçlı kız da onun yanındaydı ve başıyla onaylıyordu. Herhangi bir mantar değil, koyu renkli derisi ve kırmızı sızıntılı yaralarıyla özellikle ölümcül bir kütle olan Cadı Dili seçilmişti.

Dördüncü çocuk, gergin yüz hatları ve hızlı nabızı olan genç bir kız, oyunlarını durdurabilecek yetişkinleri gözetlerken, o daha da yaklaştı ve dikkatle dinledi.

"Zaten tehlikeli olduklarını söyledi."

"Yani? Bunu yiyip buraya, bize ait olduğunu kanıtlayabilirsin ya da her şeyin daha iyiye gitmesini ummaya devam edebilirsin, Erika."

"Neden yemiyorsun Shannon?"

"Hepimiz onları daha önce yedik, değil mi?" Patrick kızın yüzündeki yalanı görebiliyordu. Kurnaz bir kızdı ama sandığı kadar kurnaz değildi.

Şaşkınlıkla diğer ikisi başlarını sallayarak Cadı'nın Dilini yediklerini, sırlarını tattıklarını ve bunu anlatmak için yaşadıklarını iddia ettiler.

Kızıl saçlı kadın konuştu, sesi sakın ve soğuktu. "Yemene bile gerek yok, Erika. Sadece yala."

Daha önce etrafı erkeklerle çevrili olan kız, mantarı yemeden gitmeye hazır görünüyordu. Şimdi tereddüt ediyor, diğer kızların yüzlerindeki ifadeyi ölçüyor ve karar vermeye çalışıyordu.

Patrick gerekirse onu durdurmayı planlıyordu. Mantarın ölümcül ve hiçbirinin anlayamayacağı kadar zehirli olduğunu bildiği herhangi bir parçasını tüketmediğinden emin olmak istiyordu.

Yeni bir şekle girerken yavaşça ve sessizce hareket ederek kendini onlara yaklaştırdı. Acı çekmesi gerekirdi; uzun zamandır gerçek şeklini dünyadan saklıyordu. Bunun yerine süreç kolaydı.

Tek yapması gereken hızlı bir vuruştı ve görünmeden bu işi bitirebilirdi.

"Tanrım, bu pis koku da ne?" Shannon adındaki sarışın kız tiksintiyle burnunu kırıştırdı ve etrafına bakındı. "Burada bir şey ölmüş gibi kokuyor."

Patrick kıpırdamadan durdu, yanından esen rüzgârın farkındaydı. Rahatsız edici kokuların kaynağı elbette kendisiydi. Tek bir şeklin sağlamlığı olmadan vücudu çürümeye meyilliydi ve bu küçük gerçeği unutmuştu.

Sanki ikinci kez hatırlatmak istercesine, vücudunun birkaç küçük bölgesinde yanma hissinin başladığını hissetti; bu, etinin düşünmek istediğinden daha zayıf olduğunun ve çoktan ölmeye başladığının işaretiydi.

"Siz çocuklar neyin peşindesiniz?" Kadının sesi tizdi ve yüzü onaylamaz bir ifadeyle çatılmıştı. Sarışın kız adak olarak tuttuğu mantarı hızla bir kenara fırlattı, teni hafifçe kızarmıştı.

"Hiçbir şey, Bayan Watkins." Şaşkınlığını çabuk atlattı ve kendisiyle aynı fikirde olduklarından emin olmak için diğer kızların her birine bir bakış attı... ya da başka bir şey.

Patrick dışlanmış kızın, diğerlerinin ona zehirli bir bitki yedirme planlarını açıklamasını beklediye de hayal kırıklığına uğradı. Kız ağzını sıkı sıkıya kapalı tuttu.

Tam o sırada kızların yanındaki öğretmen diğer iki yetişkini fark etti. Muhtemelen iki çocuğu kucak kucağa bulmayı bekliyordu. Muhtemelen tepkisi daha korkutucu olmazdı.

O gidip iki genç gözetmene saldırırken, kızlar küçük yerlerinden uzaklaşmaya ve bir kez daha toplanmakta olan ana öğrenci grubuna doğru ilerlemeye başladılar. Gezilerinin sonuna gelmişlerdi. Shannon adındaki kız kollarını göğsünde kavuşturdu ve saçlarını yüzüne doğru savurdu.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Hala bize uyum sağlamak için gerekenlere sahip olduğunu göstermen gerekiyor."

Koyu saçlı kız gözlerini devirdi ve sabır için dua eder gibi gökyüzüne baktı.

"Peki. Ne yapmam gerekiyor?"

"Bu gece buraya gel ve burada olduğuna dair kanıt getir."

"Şimdi buradayım, bu neyi kanıtlar?"

"Göründüğün kadar aptal olmadığını kanıtlıyor."

"Biliyor musun, Shannon? Bana bir kez daha aptal dersin kışına tekme yi basarım."

"Sen ve hangi ordu?" Shannon gülüyordu.

"Öyleyse neden bu gece benimle buraya gelmiyorsun ve bunu çözebiliriz."

"Kanıtlayacak bir şeyim yok." Hızlı konuşuyordu ama sarışın kız biraz gergin görünmeye başlamıştı.

"Korkak tavuk." Erika iğrenerek başını salladı.

Shannon omzunun üzerinden geriye baktı, gözleri kısılmıştı. "Tamam. Bu gece sana katılacağım."

Ve kayarak ilerlerken, yamalı çimenlerden onları izleyen Patrick, seçilenin bu ikisinden biri olacağını biliyordu. Aralarındaki çatışma yoğun ve kişiseldi ve ruh halleri tam da annesinin dikkatini çekecek türdendi.

IX

Gün Lacey'nin beklediğinden daha sakın geçmişti ve Burt ile Teresa iyi anlaşıyorlardı. Kız kardeşi gece bitmeden önce bir sürpriz yapacağına söz vermişti ve ikisi de sabırla duyuruyu bekliyorlardı.

Bu arada dinlenmek de güzeldi.

Burt oldukça iyi bir ruh halindeydi ve bu günlerde bu bir mucizeye yakındı. Daha bir gece önce eve uzun zamandır görmediği kadar kötü bir ruh haliyle, beklediğinden erken ve evinde yangın çıkan ya da en azından çıktığını iddia eden zavallı bir serseriye kızgın bir şekilde gelmişti. Onun saat dokuzu geçmeden eve gelmesini beklemiyordu ama akşam yemeğine yetişmiş ve bu konuda iyi davranmak için elinden geleni yapmıştı.

Bu yüzden Melissa sınıfta konuştuğu için okuldan disiplin raporu getirdiğinde ona sadece üç kez vurdu.

Lacey gözlerini kapadı ve düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Haftalardır ilk kez dışarıdayken ve herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünürken Melissa'nın odasında ağlamasını düşünmek istemiyordu.

Çocuklarını severdi. Kocasını seviyordu. Bazen kızları disipline etmesi gerekiyordu, belki de bir oğlu olsaydı daha fazla, doğru, ama bazen oluyordu.

Lacey kızlarının birileriyle çıkmasına izin verildiğinde ne olacağını düşündü ve midesinde bir titreme hissetti. Yeter. Daha mutlu şeyler düşün. Bu günü mahvetme, lanet olsun. Sonunda keyfi yerindeyken duygusal davranmaya cüret etme.

Yine de tırnaklarını yemek zorunda kaldı, adamın hiç bu kadar ileri gidip gitmeyeceğini merak etti, neden bazen kızları mahzene götürdüğünü ve ceza vermeden önce kapıyı kilitletiğini merak etti. Ve bu düşünce, aman Tanrım, bu düşünce midesini asitle kaynatmaya yetiyordu.

Ama her şeye rağmen keyfi yerindeydi. Ve onu mutlu ve gülümserken ve sadece daha fazla kötü haber beklemezken görmek çok nadirdi. Yaptığı bir şey olmalıydı, onda yanlış olan bir şey. Lacey'nin onun bu kadar (soğuk kalpli, sadist, küçük hıyar!) sert bir adam olması için düşünebildiği tek neden buydu. Bu onun yaptığı bir şey olmalıydı ve bazen bunu ona söylemesini ve böylece onun da bunu düzeltmesini diliyordu. Evde ne yapmasını isterse onu yapıyordu - dalgınlığa kapılıp akşam yemeğinde istediği şeyi yapmayı unuttuğu birkaç sefer dışında - yatakta onun için bir dişi kaplan ya da ne istediğine bağlı olarak itaatkârdı ve çocuklarına bakıyor, ona elinden geldiğince iyi bakıyordu.

Ve fark etmediğiniz ya da umursamadığınız için Allah belanızı versin!

Ve bunu yaptı çünkü yapılacak doğru şey buydu, onun dünyasını daha iyi bir yer haline getirmenin tek yoluydu. Burt bunu hak ediyordu. Onu iyi bir evde tutmak, ona ve kızlara bakmak için çok fedakârlık yapmıştı.

Yanında oturan adamı izledi ve gülümsedi; temiz ve ütülü gömleğinden güzel pantolonuna, Teresa'nın şöminesinin üzerindeki deniz manzarası resmine bakarken sol ayağının dizinin üzerine oturup aşağı yukarı sallanmasına kadar her ayrıntıyı fark etti.

Adam saatine baktı, koyu renk gözleri saniye ibresini ve onun hareketini izliyordu ve Lacey onun sabrını yitirmeden önce sürprizle meşgul olmasını umuyordu.

Lütfen, Tanrım, kendini kaybetmesine izin verme. Olay çıkarmasına izin verme, çünkü daha kaç tanesine katlanabileceğimi bilmiyorum. Teresa'nın önünde patlarsa ne olur bilmiyorum.

Teresa biliyordu elbette. Böyle şeyleri uzun süre saklayamazsınız. Bu mümkün değil. Onun öfkesini, ara sıra çocuklara vurduğunu ve hatta Lacey'e vurduğunu biliyordu.

Bunların hiçbirini kanıtlayamazdı, çünkü Lacey bu tür şeylerin herkes tarafından bilinmesine izin verecek kadar aptal değildi, ama biliyordu.

Ve bazen Lacey bu bilgi yüzünden kız kardeşinden nefret ediyordu.

Watersford Akademisi için sokağa çıkma yasağı basit bir olaydı: onaylanmış ders dışı aktiviteleriniz yoksa akşam yemeğinden sonra yatakhanelerinize gidiyordunuz. Okul akademik mükemmellikle övünürdü ve bu da öğrencilerin canla başla çalışması anlamına geliyordu.

Akademideki güvenlik normalde özel kuruluşu çevreleyen büyük bir taş duvar ve Beldam Woods polislerinin kampüs içinde yaptığı birkaç turdan ibaretti.

Bu yüzden kampüsten gizlice kaçmak yeterince kolaydı ve bu nedenle okul arazisine gizlice girmek de öyle.

Denny kesinlikle bundan daha ileri gitmeyi planlamıyordu, özellikle de sadece birkaç saat içinde işe gitmesi gerektiğinden. Ancak bu sefer akıllı davranmış ve çörekleri önceden almıştı. Patrick'i iki gün üst üste hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Kampüsten ayrılan kızları gördüğünde kimse Denny kadar şaşırmamıştı. Bir değil, iki değil, toplam beş kişiydiler. Kafasında dans eden genç kızların görüntüleriyle onları takip etti.

Hepsi birden gitmedi. İlk giden, ölüm maçına gidiyormuş gibi yürüyen siyah saçlı bir kızdı. Kısa bir süre sonra onu diğer dördü takip etti; hepsi de gözlerini ilk gidenden ayırmadan olabildiğince sessiz olmaya niyetli görünüyordu.

Denny dürbününü dikkatle eşofmanının içine sakladı ve onları takip etti. Kendilerini neyin içine sokuyorlarsa, duşlara giden bir kız görme umuduyla arazide dolaşmaktan daha eğlenceli olmalıydı.

Çocuklar gibi hareket ediyorlardı, ki bu neredeyse utanç vericiydi. Yeterince sessizlerdi ama neredeyse kadın gibi hareket etmelerini bekliyordu. Bunun yerine etrafta dolanıyor ve kendilerini bir şeylere hazırlıyorlardı. Esmer kız için planları vardı ama bu planların ne olduğunu tahmin edemiyordu, hedefledikleri kızın muhtemelen onlardan pek hoşlanmayacağı dışında.

Yarı yarıya onu uyarmak istiyordu. Bir yanı bunun yapılması gereken en doğru şey olduğunu düşünüyordu. Ne yazık ki onun için pek de iyi hissetmiyordu. Denny kartlarını doğru oynarsa, biraz ten görebileceğini düşündü. Bu çok hoş olurdu.

İlk kızın Cadı Kovuğu'na varması neredeyse otuz dakika sürdü. Denny Kovuk'tan nefret ederdi ve hep de etmişti. Küçükken onun

Kardeşi onu olay yerine götürmüş ve kasabadaki adamların yaşlı bir kadını Yahudi olduğu için oraya sürükleyip nasıl parçalara ayırdıklarını anlatmıştı. Kadının cadı olduğunu söylemişlerdi ama aklı olan herkes bunun yalan olduğunu biliyordu.

Cadılar gerçek değildi, kendilerini cadı sanan yeni ağcılar hariç.

Öte yandan hayaletler konusunda o kadar emin değildi.

Yine de, izlenmesi gereken kızlar vardı ve eğer bir hayalet birisinin peşinden gidecekse, bunun onlardan biri olacağını düşündü.

Denny çömeldi ve neler olacağını görmek için yerleşti. Drbnn de çıkardı çünkü her şeyi iyi görmek istiyordu.

XI

Erika sakın olmak için elinden geleni yaparak on dakika bekledi. Elbette onları görmeden önce duymıştı. Sessiz olmaya çalışıyorlardı ama Shannon ve arkadaşlarının hayatları buna bağlı olsa bile sessiz kalmayı başarabileceklerini sanmıyordu.

Kızlardan biri kıkırdıyordu. Tahmin etmesi gerekirse, muhtemelen Karen Natchez olduğunu düşündü. Kız güzeldi ve bir kütük kadar aptaldı. Çoğunlukla zararsızdı ama aslında pek de zeki sayılmazdı. Ayrıca kimin popüler olup kimin olmadığı konusunda akıntıya kapılıp gitme eğilimindeydi. Erika kızı alıp almayacağına çoktan karar vermişti.

Okulların açıldığı Eylül ayının başından beri buradaydı ve şu ana kadar kendisini evinde hissettirdiğini söyleyebileceği tek kişi Beth Chambers'tı. Ne yazık ki Beth buralı bir kızdı. Derslere katılıyordu ama aynı zamanda ailesiyle birlikte yaşıyordu. Kendini bu konuda düşünmeye bıraktığında oldukça i karartıcıydı. Ayrıca Beth son birkaç gündür okula gitmemişti. Pazartesi günü gelmişti ve Erika ona çıkma teklif etmesini umduğu çocukla randevusunun nasıl geçtiğini sorduğunda arkadaşı gözyaşlarına boğulmuştı. Yani Beth normalde ona arka çıkacak olsa da, arkadaşının şu anda uğraşması gereken başka şeyler vardı. Erika kesin olarak bilmiyordu ama Barry Foster'ın kendisini mutlu etmek istemeyen kızlardan istediğini alma konusundaki şöhretinin hakkını verdiğine dair şüpheleri vardı.

Barry'yi tanımıyordu bile ama bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Kovuk karanlıktı, aşağıya süzölmeyi başaran küçük bir yıldız ışığı dışında. Erika tüm parkuru yürümüş, bir kez bile yanlış bir adım atmaktan endişe etmemişti.

Erika'nın kimseye, hatta Beth'e bile söylemediği bir sırrı vardı. Erika koruyucu bir meleği olduğundan neredeyse emindi ve eğer haklıysa, o melek bu gece ona yardım edecekti.

Haklı olduğunu gerçekten ama gerçekten umuyordu, yoksa duyduğu bu kadar çok sesle çok kötü bir gece olabilirdi.

Dört farklı yönden geliyorlardı ama hepsini duydu. Shannon vardı, Monica vardı - Shannon'ın neredeyse gölgesi olan kızıl saçlı kaltak soldan geliyordu. Sağdan Tracy geliyordu, kıvrıkcık saçları ve *sporcu* vücuduyla başını belaya sokabilirdi ve son olarak da Karen. Erika kalbinin göğsünde biraz daha sert çarptığını hissetti. Bu hiç hoş olmayacaktı.

Anlamadılar. Erika mantarlardan birini yemekten korktuğu için değil, onu yerken görmelerini istemediği için korkuyordu. Mantarlar özel bir şeydi, kimsenin bilmemesi gereken bir şeydi ve okuldaki ilk haftasında Kovuk'a geldiğinde meleği ona bu kadarını söylemişti.

Rüyasında yaşlı kadının sesini takip ediyor, birkaç basit kurala uyması ve kendisinden istenileni yapması halinde hayatının daha iyi olacağına dair vaatleri dinliyordu. Kadim ses kendinden emindi, söylediklerinden emindi ama rüya sesi de zayıftı ve yaşlandıkça zayıflıyordu.

Bunun üzerinden tam bir ay geçmişti ve artık biraz inançlı olma zamanı gelmişti.

Dört kız yaklaştı, her biri Erika'ya bakıyordu, her biri onun yerini bildiğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Shannon oraya ilk varan oldu, yüzünde bir gülümseme vardı. Kendini iyi hissediyordu ve muhtemelen tatmin olmak için her türlü nedene sahip olduğunu düşünüyordu.

Erika kollarını kavuşturdu ve hançer gibi kıza baktı. "Peki bunu nasıl halledeceğiz Shannon?" Sesi kimsenin fark edebileceği kadar titremiyordu. Bu onu çok mutlu etmişti.

Shannon ona baktı ve gülümsedi. "Bunu kolay yoldan yapmamız gerektiğini düşündüm. Bir mantar yersin ve her şey yoluna girer. Bir tane yemek istemezsen, başka bir şey üzerinde çalışırız."

"Öyle mi? Ne gibi?" Sakin kalmak için elinden geleni yapıyordu ama bu kolay değildi. Kızların geri kalanı da ortaya çıkmıştı ve hepsi de onunla eğlenmeye hazır görünüyordu.

"Ya mantarı yersin ve kendini kanıtlarsın ya da kıyafetlerini alırsın ve okula bu şekilde dönmek zorunda kalırsın."

"Ya da kışına tekme basarım, sonra da hiçbir şey olmamış gibi her şeye yeniden başlarız." Üç seçenek arasında Erika en çok kendi seçeneğini beğendi.

Shannon başını salladı. "Hayır, sonuncusunun sayılacağını sanmıyorum."

Tracy başını sallayarak onaylıyordu. Tracy'den başka biri olsaydı işe yarayabilirdi. Kızın hiç terlemeden onu dövüp macun haline getirebileceğinden emindi.

"Ne olacak? Mantarı yiyebilir ya da kıyafetlerini verebilirsin."

"Sen bir lezbiyensin, değil mi Shannon? Sadece birkaç çıplak beden görmeme fikrine dayanamıyorum." Bundan bir çıkış yolu bulmak için çok çabalıyordu ama iyi görünmüyordu.

"Lütfen, çıplak bir kız görmek istiyorum, aynaya bakabilirim. Çıplak bir inek görmek istiyorum, gidip Dover'ın tarlasındakilere bakabilirim, seni soyunurken görmeme gerek yok."

Erika iki adım öne çıktı ve Shannon'ın çenesine şiddetli bir sağ kroşe indirdi. Bunu düşünmedi bile, sadece savurdu. Shannon bir çığlık attı ve yere düştü.

Erika ona baktı ve başını salladı. "Evet, bak, bunu düşündüm. Ben üç numaralı kapıya gidiyorum."

Shannon tam ayağa kalkmıştı ki diğer üç kız içeri girip Erika'yı yakaladı.

XII

Erika haklıydı. Tracy bir sorundu. Diğer ikisini durdurmayı başarabilirdi, çünkü ikisi de dövüşçü değildi. Tracy diğerlerinin yaptığı gibi çalım atmakla ya da Erika'nın aklını çelmeye çalışmakla uğraşmadı; sadece buldozer gibi ilerledi ve Erika'yı saçlarından yakalayıp ayaklarından çekerek yüzünü Cadı Kovuğu'nun çamuruna ve pisliğine çarptı.

Erika tüm gücüyle karşı koydu, küfredip tükürürken diğer kız onu yerinde sabitlemek için vücut gücünü kullandı. Sonra tamamen şaşırarak ayakkabılarının ayağından çekildiğini hissetti. Önce sol ayakkabısı, ardından da sağ ayakkabısı çıktı.

Erika daha sert mücadele etti, elleriyle Tracy'ye pençe atmak için uzandı, ancak kız baskıyı sürdürdü, yüzünü çamurun içine itti ve Erika derisinin birkaç katmanını çıkardığında öfkeyle tısladı.

"Aptal sürtük!" Tracy'nin sesi gergindi ama tartışmayı hâlâ o kazanıyordu.

Erika vücudunu döndürmeye çalıştı ve Shannon sol bacağını yakalayıp havaya kaldırmadan önce neredeyse yana doğru kaymayı başardı.

"Bacağını yakaladım! Unh.. . ! Kıvranmayı kes! Ben bacağını aldım, şimdi siz de pantolonunu alın!"

Erika çılgına döndü, elinden geldiğince çabaladı, ama başı hala sıkışmıştı ve şimdi bacağı yakalandı ve her denemesine rağmen Monica ve Karen'in pantolonunu kalçalarından aşağı çekmesini ve sonra tamamen çıkarmasını engelleyemedi. Bu aşağılayıcı ve öfkelenendiriciydi.

Erika serbest bacağını geriye savurdu ve topuğuyla Karen'in suratına vurdu, tam o sırada kız mavi kot pantolonunu bir zafer bayrağı gibi sallamaya başladı. Karen ayağı kaydı, ödülünü düşürdü ve çamurun içine düştü, ciyaklayarak çenesini ve ağzını tuttu.

Shannon kendi ayağıyla Erika'nın karnına tekme attı. O ana kadar "nefesini kesmek" terimini hiç anlamamıştı. Nefes alamıyor, mücadele edemiyor, bunun yerine zayıf bir şekilde geriye düşerek nefes almaya çalışıyordu.

Tracy geçmiş hayatında güreşçi falan olmalıydı. Vücudunu Erika'nınkinin etrafına sardı, kollarını Erika'nın omuzlarına doladı ve ellerini boynunun arkasında kenetledi. Ardından, amacına ulaştığından emin olmak için bacaklarını Erika'nın beline doladı ve sertçe sıkarak nefes almanın fiziksel olarak imkânsız olduğunu garanti etti.

Erika tamamen etkisiz hale geldiğinde, Monica gömleğini ve sütyenini çıkardı ve onu çamur lekeli külottan başka bir şey bırakmadı.

Erika gözlerinden yaşlar geldiğini hissetti ve onları durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Aşağılanmıştı. Karşısındaki kızlardan, hepsinden nefret ediyordu,

ve ölmüş olmayı dilediler.

Sonra Shannon durumu daha da kötüleştirdi. Kız uzanıp siyah, kan lekeli mantarlardan birini aldı ve kırmızıyı Erika'nın yüzüne sürdü.

Erika tükürmeye ve iğrenç maddeyi dudaklarından uzaklaştırmaya çalıştığında, Shannon büyük boy mantarı ağzına soktu, lifli kütleyi parçaladı ve sonra Erika'nın ağzını kapattı.

Yarım saniye sonra bir erkek sesi "HEY! Çocuklar hemen kesin şunu!" diye bağırdı.

Tracy bir anda kendini bıraktı ve geri geri giderek kaçış yolunu aramaya başladı. Shannon da etrafta durma zahmetine katlanmadı ama yüksek bir sestten sonra bir geyik gibi kaçtı. Hâlâ kışının üzerinde oturan Karen ağlamaya başladı ve dört suçlu arasında belki de en soğukkanlı olan Monica, yüzünde sakin bir ifadeyle adamın sesinin geldiği yöne doğru ilerledi.

Erika yüzüstü çamura düştü, kasları titriyordu ama tepki vermiyordu. Cadı Dili'nin içindeki güçlü toksinler onun üzerinde etkisini göstermeye başladığında zihni parçalara ayrıldı.

Ormandaydı ve ağlıyordu, çıplaktı ve kaybolmuştu, daha önce hiç olmadığı kadar korkmuş ve kafası karışmıştı. Korkunç bir Deja vu hissi ve daha güçlü bir yakın tehlike duygusu vardı. Erika, annesini soğuk Ekim toprağına gömdükleri günden beri hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti.

"İşte buradasın çocuğum, seni kaybettigimi sanmıştım." Ses yaşlı bir kadına aitti, zayıf ve çelimsizdi ama yine de güven ve kararlılıkla doluydu.

"Ben buradayım! Lütfen bana yardım edin!" Çılgına dönmüştü, sesin ona yardım etmek için orada olduğunu biliyordu ama kaynağını bulamıyordu.

"Rahatla şimdi, sakinleş." Görececek kimse yoktu ama alnında serin ve yumuşak bir dokunuş hissetti.

"Ben kayboldum ve o kızlar . "

"Shhhh ... Biliyorum, çocuğum. Biliyorum. Bunun bir daha asla olmayacağından emin olmak ister misin?" Güç oradaydı ve rahatlatıcıydı da, ama seste güvenip güvenmemesi gerektiğini merak etmesine neden olan başka bir nitelik vardı. Tonlarda karanlık ve tehditkâr bir şey vardı.

"Evet, bunun bitmesini istiyorum. Artık bir yabancı olmak istemiyorum."

"Tek istediğin bu mu çocuğum? Kendine arkadaş mı arıyorsun? Onlardan öç almak istemiyor musun?"

Nefret etmek yanlıştı ama evet, onlara acı çektirmek istiyordu. İntikam almak istiyordu, sadece tatmin olmak değil.

"Evet. Acı çekmelerini istiyorum." Bu düşünce ona beklediğinden daha büyük bir zevk verdi. "Benim hissettiğim gibi hissetmelerini istiyorum."

"Peki, bana güveniyor musun?" Yine o ses tonu vardı, karanlık ve tehditkâr, evet, ama aynı zamanda dürüstlüğüyle rahatlatıcı.

Erika bir an düşündü ve sonunda başını salladı. "Kalbine girmeme izin verecek misin, Erika?"

"Evet. Seni içeri alacağım."

"O halde dileklerine kavuşacaksın, ama sabırlı olmalısın. Bazı şeyler zaman alır." Kadının sesi azalıyor, rüzgâra kapılmış bir tüy gibi sürüklenip gidiyordu. "Diğerlerinin üstesinden gelmek daha kolaydır."

Erika bilincini kaybederken yüzü çamurun derinliklerine gömüldü, zar zor nefes alabiliyordu, gözleri açıldı ama hiçbir şey görmüyordu.

XIII

Lacey heyecandan çılgılık atıyordu! Küçük kız kardeşi evleniyordu! Kötü bir haber alacağından çok endişelenmişti ama Teresa'nın onlara haber vermek için doğru anı beklediği ortaya çıktı.

Müstakbel kocası bir doktordu ve o gece izinli olması gerekiyordu, ancak tıp alanında her zaman zevkten önce iş gelirdi ve hastanede yeterli personel yoktu.

Kollarını kız kardeşinin boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı, mutluydu, Teresa'nın sonunda Bay Doğru'yu bulmuş olmasından dolayı çok mutluydu. Uzun zamandır mükemmel erkeği bulmaya çalışıyordu.

Burt'ün nutku tutulmuştu! Oturmuş, yüzünde şok olmuş bir ifadeyle ikisine bakıyordu. Keşke bir kamerası olsaydı, çünkü kocasını daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemişti.

Teresa durmadan konuşuyor, baş nedime olup olamayacağını soruyor - sanki bu isteğe hayır demesinin bir yolu varmış gibi- ve Daniel'in iyi bir adam, güçlü bir adam ve kendi tarzında bir bebek kadar nazik olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Lacey kız kardeşinin gözlerinde Daniel'a duyduğu sevgiyi görebiliyordu ve bu onun içini ısıttı. Elbette onunla tanışmak zorundaydılar ve Teresa hâlâ Daniel'ın

orada olamazdı, ama o bir doktordu ve bazen her saatte çağrılmalarını beklemek zorundaydınız.

Adamın fotoğrafı var mıydı? Tabii ki vardı! Teresa adeta uçarak çalışma odasından çıktı ve bir tane almak için yatak odasına doğru ilerledi.

Lacey etrafına bakındı, bu mutluluk anını Burt'le paylaşmayı her şeyden çok istiyordu, onun her zaman çok şeyine katlanmıştı ve yüzlerce kez Teresa'nın hayatında bir erkeğe ihtiyacı olduğunu yoksa asla mutlu olamayacağını söylemişti. O da haklıydı. Burt neredeyse her zaman haklıydı.

Burt odada değildi. Bunun onu rahatsız etmesine izin vermedi. Muhtemelen doğanın çağrısına cevap vermek için sıvışıp gitmişti. Hiçbir zaman çok büyük bir mesanesi olmamıştı.

Teresa ya da Burt'ü görmeden beş dakika geçtiğinde, kız kardeşinin duyurusunun coşkusu biraz azalmaya başlamıştı. Bir fotoğraf bulmak ne kadar sürebilirdi ki? Şimdiye kadar düzinelerce fotoğraf çekmiş olmalıydı.

Lacey çalışma odasından çıkıp kız kardeşinin yatak odasına doğru ilerlerken, evliliği boyunca edindiği aynı dikkatli adımlarla yürüyordu. Yumuşak bir adım mevcut baş ağrılarını artırmaz.

Bu yüzden homurdanma seslerini çok net duydu.

Lacey sesi kafasından zorla atmış, bunun hayal gücünden başka bir şey olduğunu kabul etmeyi reddetmişti. Kendini bu konuda çok fazla düşünmeye bırakırsa, arkasını dönüp Teresa'yı kontrol etmeyecekti. Ve kız kardeşini kontrol etmek zorundaydı, bundan emin olmak için

Tanrım, kör müsün sen? Son on sekiz ayda Utica'ya kaç seyahat yaptı? İş görüşmeleri için şehir dışındayken Teresa'yı kaç kez arayıp telesekreterine ulaşmaya çalıştınız? Yıllar önce erkeğini çaldığı için intikam almasının daha iyi bir yolu var mı? Her zaman küçük bir sürtüktü ve şimdi de yan odada kocanı beceriyor.

Her şey yolundaydı. Teresa'nın bu kadar uzun sürmesi hiç hoş değildi ve o sesler yüzünden yaralanmış olma ihtimali de vardı.

Kız kardeşinin yatak odasının kapısını açtı ve kocasını Teresa'nın üstünde gördü. İşin içinde tutku var mıydı? Evet, gerçekten de vardı.

Teresa sırtüstü yatmış, nefes nefese kalmıştı, bacakları iki yana açılmış, elleri Burt'ün kalın kollarını pençeliyordu. Burt bacaklarının arasındaydı, dişlerini hırıldayarak açmış, çabayla homurdanıyordu. İlk başta en kötü gizli korkularının gerçekleştiğini düşündü. Görmezden gelmeye çalıştığı o iğrenç ses bir süredir iki kere ikiyi bir araya getirip dört ediyordu ve

Bunu düşünmekten bile nefret ediyordu, Teresa'nın yatağında seviştiklerini sanıyordu.

Bunu ancak adamın ellerini fark ettiğinde anladı. İlk bakışta adamın ellerini yatağa dayadığını, domuz gibi tepinirken kendini desteklediğini düşündü. Ama daha fazlası vardı. Elleri omuzlarının hemen üzerindeydi ve Teresa'nın boynunun her iki yanında kalın bir tahta sap tutuyordu. Teresa'nın yüzü tutkudan değil, adam onu ölümüne boğduğu için kıpkırmızıydı.

"Burt! Ne yapıyorsun?" diye sordu, zaten biliyordu ve odaya daldı, kocasının çılgınlığını sonsuza dek durdurmaya giderken hiç tanımadığı bir adamın fotoğraflarını kaydırdı.

Teresa'nın gözleri sulanmış ve Lacey'ye doğru bakarken kafatasının içinde yuvarlanmıştı. Burt'ün gözleri sadece Teresa'ya odaklanmıştı ve Lacey'nin attığı çığlık onu duymayı reddeden kulaklara çarptı.

Onu yakalamaya çalıştı, küçük kız kardeşinden uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı. Burt çok büyüktü, bir prens değil, bir devdi ve kız pençeli tırnaklarını yüzünde gezdirene kadar onu görmezden gelmeye devam etti.

Bu onun dikkatini hiç istemediği kadar iyi çekti. Burt bir çığlık attı ve ellerini tahta sapından çekerek kadının çenesine bir sağ kroşe indirdi.

Lacey sendeledi, ani saldırıya hiç hazırlıklı değildi ama geri çekilmedi. Yıllar sonra ilk kez karşılık verdi. Elleri havada uçuşarak adamın yüzüne, kollarına ve göğsüne saldırdı.

"Seni kaltak! Bunların hepsi senin suçun!" Burt öfkeyle kaşlarını çatarak kadının ilk birkaç darbesini savuşturdu ve sonra uzanıp Teresa'yı boğmak için kullandığı tahta sapı yakaladı.

Sap, bir balta bıçağıyla birlikte geldi.

Erika'nın yattığı ve Karen'ın oturup ağladığı tepenin yukarısında Monica birkaç kez gördüğü bir adamla buluştu. Adam okula süt dağıtıyordu. Çok uzakta olmayan bir yerde Karen, Erika'nın giysilerini topluyor, bir yığın ayakkabı ve sutyenle koleksiyonunu tamamlarken hâlâ kendi kendine ağlıyordu.

Denny Halloran kendisine doğru gelen kıza baktı ve en ciddi kaşlarını çattı. "Siz kızlar aklınızı mı kaçırdınız? O mantarlar zehirli! Herkes onların sizi öldürebileceğini bilir."

"Bu sadece bir numara bayım. Onu biraz korkutmak istedik, hepsi bu."

Denny çukurun içine baktı ve koyu renk saçlı kızın doğduğu günkü gibi çırılçıplak yattığını, yüzünün yarısının çamura gömülmüş olduğunu gördü. Açıklama konusunda şüpheleri vardı.

"Buradan o kadar da sahte görünmüyordu."

Kızıl saçlı kız ona baktı ve usulca gülümsedi. Çok güzeldi, bir gençlik dergisinin kapağında görmeyi beklediği türden bir kızdı. Gözleri zayıf ışıktan neredeyse ısıldıyor gibiydi ve mükemmel bir gülümsemesi vardı.

"Hayır, biz deli değiliz." Hatta kültürlü bir kahkahası bile vardı. "Sadece yeni kızla şakalaşıyorduk. Ona mantar yemesini ya da eve çıplak gitmesini söyledik. İki seçeneği de beğenmedi, biz de onu kandırmaya karar verdik. Eve yürüyecek ama gerçek zehirli mantar yediğini sanacak. Birkaç saat önce buraya ektik."

Hâlâ şüpheleri vardı ve önündeki kıza bakmak ne kadar güzel olsa da, aşağıda, çamurun içinde yatan kızı merak ediyordu. Yıldız ışığında kızın vücudunu bir kez daha görebilmek umuduyla tekrar baktı. Dürbünüyle bile karanlıkta ancak bu kadarını görebiliyordu.

Kız gitmişti. Önündeki alana bakarak iki kez kontrol etti ve evet, kız kesinlikle artık aynı yerde değildi. Çamurdaki izini hâlâ görebiliyordu.

"Görünüşe göre arkadaşınız en azından ayağa kalkmış ve hareket ediyor."

Karşısındaki kız usulca kıkırdadı ve ellerini göğsüne koydu. "Hayal kırıklığına uğramış gibi görünme, ben hâlâ buradayım."

"Ha?" En zekice cevabı bu değildi ama karşısındaki gibi tatlı, küçük bir kızın ona yaklaşıyor olabileceği fikri kafasında birkaç bin voltluk bir gerilim yaratmaya yetmişti.

"Düşünüyordum da, madem buradasın, belki benimle eve kadar yürüyebilirsin?"

Kalbinin hızla attığını hissetti ve dudağındaki ve bıyığındaki gergin teri yaladı. Çok güzel bir kızdı.

Aklın sesi ona, kim seni on yıl hapse attırabilir, diye hatırlattı.

Yine de hava kararmıştı ve kızı eve yalnız yürümesi için bırakma fikri hoşuna gitmemişti.

"Tamam, hadi seni yola çıkaralım." Etrafına bakındı. "Söylesene, arkadaşına yardım edelim mi?"

Kız cevap vermeden önce birkaç saniye etrafına ve bulunduğu yere baktı. Sesi biraz tereddütlü geliyor olabilirdi. Belki de o bunu görmezden gelmiş, sahip olduğu kızı sağ salim eve götürmekten daha çok endişelenmişti. Dikkate alınması gereken pek çok değişken vardı.

"Hayır, sanırım o iyi. Belki de diğer kızlardan biri onun için geri gelmiştir."

Sonunda kendine bunun sadece birlikte olduğu kızın eve sağ salim döndüğünden emin olmak için olduğunu söyledi. Gerçekten ihtiyacı olan tek bahane buydu.

Döndüler ve Hollow'dan ve yollarına çıkabilecek her şeyden uzaklaşarak özel okula doğru ilerlediler. Kız parmaklarını onunkilere doladığında Denny hiçbir şey söylemedi.

XV

Neredeyse yarım mil ötede Shannon ve Tracy yan yana koşuyorlardı ve sonunda beklenmedik koşularından yorulmuş bir şekilde yavaşladılar. Arkalarında bir yerde, zaman zaman beklemeleri için ağlayan Karen, yeni kızın çamurlu giysileri ve ayakkabılarıyla aynı yöne doğru ilerliyordu. Kirli giysileri bırakmak aklının ucundan bile geçmemişti. Başkalarına ait olan şeylerin alınmaması gerektiğine inanarak yetiştirilmişti. Böyle bir şey yapılmazdı.

Bazı dersler zamanla kaybolur; bazıları ise kökleşir.

Karen hâlâ dudağından akan kanı sildi. Hasar büyük ölçüde tamamlanmıştı; geriye sadece sabah derse gitmeden önce şişliğin inmesini sağlamak kalmıştı. Her konuda mantıklı olmaya çalışıyordu ama bu her zaman kolay olmuyordu.

Shannon konuşursa onu vuracaktı ama o konuşmak istiyordu, Shannon'ın neredeyse cinayet işlediğini birilerine anlatmak istiyordu. Bunun için tek kelime buydu, gerçekten. Yeni kıza mantarlardan birini yedirmişti ve herkes o çirkin şeylerin en kötüsü olduğunu bilirdi.

En kötüsü. Hatta bazı yerel çocuklardan, daha önce insanların bitkilerle kasten öldürüldüğünü bile duymuştu.

Bu onu suç ortağı mı yapıyordu? Bu düşünce kafasına yerleşti ve bir termitin balsa ağacını ele geçirmesi gibi zihnini kurcalamaya başladı. Cinayetten hapse giremezdi! Babası onu öldürürdü! Ama işte oradaydı, gün gibi ortadaydı, Shannon'ı bir cinayet işlerken izlemişti ve kanıtları elinde taşıyordu.

Karen giysilerini kenara fırlattı ve gecenin soğuk havasında titredi. Etrafında bir şey kokuyordu, ölü bir kokarca ya da belki bir keseli sıçan. Her neyse, öğürmesine neden olacak kadar kötü kokuyordu.

Bir saniye sonra güçlü bir elin yüzüne doğru kaydığını, ağzını ve burnunu tamamen kapattığını hissetti.

"Yaramaz küçük bir kız oldun, değil mi?" Ses derin ve hırıltılıydı ve kulağa çok ama çok kızgın geliyordu. Çığlık atmak için nefes almaya çalıştı ve onu boğan yoğun çürük kokusuyla tekrar öğürdü.

Elleri yüzünü kaplayan etli uzvu dövüyor, tırnakları canlı olamayacak kadar yumuşak olan ete çukurlar açıyor ama yine de ellerinin üzerinde siyahlık kanıyordu.

"Yaramaz kızlar cezalandırılır. Size göz kulak olacak bir ebeveyniniz olmadan asla evden ayrılmamalısınız."

Başının büyük bir belada olduğunu anlaması için duyması gereken tek şey buydu. Karen ikinci kez yüzünü onu tutan elden çekmeye çalıştı ve çok sıkı tutulduğunu fark etti.

Ağzını kapatan eliyle eşleşen eli etrafına uzandı ve Watersford Academy kazağını yırttı, koyu gri kumaşı yırttı ve karnını ve göğsünü dünyaya açtı.

Karen kısa bir an için tecavüze uğrayacağını düşündü ve hareketleri korkusunu ve çaresizliğini yansıttı. Fiziksel olarak tecavüze uğrama fikri paniğini körüklemeye yetmiş, yeni kızın öldürülmesine istemeden de olsa yardım etmiş olması gibi muhakemesini gölgeleyen tüm önemsiz düşünceleri unutmasını sağlamıştı. Kendini içine soktuğu aptallık her neyse, pis kokulu bir domuzun kendisine zorla sahip olması kabusundan kurtulmak için kesinlikle ikincil önemdeydi.

Endişelenmesine gerek yoktu. Seks, adamın niyetlerinden en uzak şey gibi görünüyordu.

Aynı anda, adamın parmaklarının genişçe açıldığını ve ardından atılacak başka bir giysi katmanını gibi derisini soymaya başladığını fark etti. Yüzünü tutan elin arkasından aşağı baktı, gözleri acı ve çaresizlikle açılmıştı, tıpkı diğer elin çıplak kasları ve ihlal edilmiş sinir uçlarını ortaya çıkardığı gibi.

Cinayetle suçlanmaktan daha kötü şeyler de vardı. Çok daha kötüsü. Yeterince uzun yaşasaydı tecavüzden daha kötü şeyler olduğuna bile karar verebilirdi.

XVI

Karanlıkta birlikte oturuyorlardı ve yılın bu zamanında böcek ısırıklarından bir ay öncesine göre daha az endişe ediyorlardı. Orman bu mevsimde ürkütücüydü ve ikisi de kampüs dışında yakalanırlarsa sağlıklı bir disiplin cezası alacaklarını biliyorlardı.

Ve ikisi de Erika'ya yaptıklarının birileri tarafından öğrenilmesi halinde birkaç günlük gözaltı süresinin h i ç b i r şey ifade etmeyeceğini biliyordu. Bu cinayetti, açık ve basit. Shannon da bunu biliyordu, Tracy de. Tracy ona tuzak kurmuş, Shannon da onu yere sermişti. Ve en kötüsü de, olay bittikten beş dakika sonra bunu neden yaptıklarını söyleyememeleriydi.

Erika ikisine de hiçbir şey yapmamıştı ama kıza karşı otomatik bir düşmanlık hissetmişlerdi. Elbette her zaman sürdürülmesi gereken bir sıralama vardı ama bunu daha önce hiç bu kadar ileri götürmek zorunda hissetmemişlerdi. Normalde bu en kötü ihtimalle hızlı bir itiş kakışa dönüşürdü. Bu farklıydı.

Bu bir cinayetti. Kızlardan hiçbiri bu konuda konuşmak istemiyordu ama ikisi de aynı şeyleri düşünüyor, aynı şeyleri hissediyordu. Suçluluk duygusu vardı elbette, ama aynı zamanda siki tuttuklarının basit bilgisi de vardı.

"Fena çuvalladık, Shannon."

Shannon ağlamamaya çalışarak başıyla onayladı. Bunu yapmak istememişti. Nedense bir yargıç ya da jürinin bunu umursayacağını sanmıyordu.

Ama Shannon'ın kendine hizmet etmediği bir şey yoktu. Doğru, Erika için üzülmüyordu ama aynı zamanda kendini hayatının geri kalanında kilit altında tutmanın ne gibi bir yararı olabilirdi ki?

"Geri dönüp hâlâ orada olup olmadığına bakmalıyız." "Ne diyeceğiz?"

"Geri dönmeliyiz, Tracy. Erika'nın hâlâ orada olup olmadığını görmeliyiz ve eğer oradaysa cesediyle bir şeyler yapmalıyız."

"Sen kafayı yemişsin." Shannon'a deli diyebilecek çok fazla insan yoktu. Tracy'ye izin vardı çünkü arkadaşları ve Tracy muhtemelen onun dişlerini boğazından aşağı dökebilirdi. Tracy iri bir kızdı, Shannon'dan birkaç santim daha uzun ve bir öküz kadar güçlüydü. Bu gece daha önce de kanıtladığı gibi, cüssesini ve gücünü kendi avantajına kullanmayı biliyordu. Shannon'ın kendisi için belirlediği ilk kurallardan biri kızın iyi tarafında kalmaktı. Sırf bu nedenle, kıza gerçekleri sakince açıkladı.

"Tamam, her yerde bir mücadele izi var, değil mi?" Kızın başını sallamasını bekledi. "Yani hiçbir şey yapmazsak ve onu o noktada bulurlarsa, bunun bir kaza olmadığını anlayacaklar."

"Bunu zaten bilecekler! Onun kıyafetlerini aldık!"

Shannon bunu hiç düşünmemişti. Karen'in hangi cehennemde olduğunu merak etti ama bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye karar verdi. "Tamam. Ormandaki sürüngenı gördün. Monica gidip onu sakinleştirecekti. Belki bunu kullanabiliriz." Ve yine kafasının arkasında küçük bir sorun vardı: Monica neredeydi? Sıradan bir ezikten kurtulmak o kadar uzun sürmezdi. Tabii ortalamadan biraz daha kötü bir şey değilse.

"Nasıl kullanacaksın?"

"Hey, olmaması gereken bir yerdeydi ve muhtemelen bizi gözetliyordu. Biri onu takip ediyormuş gibi gösterirsek tüm bu sorunları atlatabiliriz."

"Tanrım, bu iğrenç."

"O zaman sen daha iyi bir şey düşün!" Shannon'ın sinirleri oldukça gerilmişti. Sabrı hızla tükeniyordu.

"Bilmiyorum!" Tracy bağırarak karşılık veriyordu ve bu iyiye işaret olamazdı. Shannon ellerini uzattı ve içini çekerek başını salladı.

"Tamam, unut gitsin. Gidip bakalım ve bunu düzeltmek için yapabileceğimiz bir şey var mı, tamam mı?"

Tracy kollarını kavuşturdu ve birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onayladı. Kontrol etmemekten daha iyiydi, gerçekten, ve orada

İçinde bulundukları berbat durumu bir şekilde düzeltme şansları her zaman vardı. Eğer bu mümkünse, denemek zorundaydılar.

İkisi de yürümeye başladı, onları daha önce Kovuk'a götüren patikayı arıyorlardı.

On dakika sonra, ormanda gerçekten, derinden kaybolmuşlardı.

XVII

Patrick seçtiği kızıdan geriye kalanlara baktı ve pişmanlığını yuttu. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmıştı. Annesinin bu doğrultuda ondan istediklerini yapmıştı ve şimdi mantarı yiyen kızı bulmak zorundaydı. Eğer kız gerçekten annesi tarafından seçilmişse hâlâ hayatta olabilirdi ama muhtemelen ormanda kaybolmuştu ve her ne kadar kış onlara uğramamış olsa da soğuk ona en az etraflarındaki orman kadar zarar verebilirdi.

Onun ruh hali tamamen farklı bir konuydu. Mantarlar yerel halk tarafından pek bilinmese bile Patrick onların insanlar üzerindeki daha sıra dışı etkilerini bilirdi. Vücudu mahvedebilen zehirler, zihni değiştirebilen toksinlerin yanında hiçbir şeydi. Aslında insanların Cadı Dili'ni tükettikleri ve kısa sürede pişman oldukları birkaç vaka olmuştu. Bunu biliyordu, çünkü doğasının gerçekliğinden şüphelenmeye başlayan birkaç kişi üzerinde bu mantarı kendisi de kullanmıştı.

Ayağını kullanarak leşi yana ve kısmen bir ağacın arkasına itti. Sonra diğerinin giysilerini düşürdüğü yere geri döndü.

Çok uzak olmayan bir mesafeden iki kızın birbirlerine bağırdıklarını duydu, Erika denen kişiyi öldürdükleri için öfkeliydiler. Onların iyiliği için öyle olmamasını umuyordu. Aksi takdirde acı ve ıstırabın ne demek olduğunu yakında öğreneceklerdi.

Doğuya, Denny'nin genç bir kızı ormanda gezdirdiğini bildiği yere baktı ve sessiz bir öfkeyle başını salladı. Başka bir zaman olsa bu konuda bir şeyler yapabilirdi ama şu anda her şeyden önce annesinin isteklerini dinlemesi gerekiyordu.

Ormanın derinliklerinde başka bir ses daha duydu, hafif bir kahkaha. Aradığı kız yakınlardaydı, onu bulmasını kolaylaştıracak kadar yakındı.

Buradaki önemli kelime "olmalı". Kahkahalar hareket ediyor, ormanda farklı yerlere gidiyor ve koşma hızıyla oralara gidiyordu.

XVIIİ

İlk başta her şey yolunda gitti ve sonra, tam da böyle, fantezisi ve gerçekliği yüzünde patladı.

Kısa süre sonra adının Monica olduğunu öğrendiği kızıl saçlı kadın, etrafta dolaşma fikrini kabul etmiş görünüyordu. Denny'ye göre bu, fantezilerin gerçeğe dönüşmesinin mükemmel bir örneğiydi.

Yürürken bir şekilde birbirlerinden uzaklaşmışlardı ve o daha ne olduğunu anlamadan lanet olası büyük bir meşe ağacına yaslanıp sevişmeye başlamışlardı. Hatalı olduğunu ve kızın yasal olmaktan yıllarca uzak olduğunu bilmesine rağmen kendini onun vücuduna dokunmaktan, yüzünü öpmekten ve bundan çok daha fazlasını istemekten alıkoymıyordu.

Ve sonra aniden ondan uzaklaştı, gözleri kocaman açılmıştı ve güzel yüzünde tiksinti ve şaşkınlıktan başka bir şey yoktu. Her şeyi o başlatmıştı ama şimdi sanki adam onu zorluyormuş gibi davranıyordu.

Mantık bunun neresindeydi?

"Bayım? Benden uzak dur yoksa seni hapiste görürüm! Seni tanıyorum, sen lanet olası sütçüsün." Geri çekildi, kıyafetlerini yeniden ayarladı ve adama zehirli bir şekilde baktı.

"Hey, Monica, hadi ama. Bütün bunlar da ne?" Vücudu harekete geçmeye hazırdı ve küçük kaltak birdenbire alaycı birine dönüşmüştü. Denny sataşmalardan hoşlanmazdı; bir yere varırsa sataşmak iyi ve eğlenceliydi ama Monica'nın başladığı işi bitirmeyeceğini kesinlikle hissediyordu.

Kız, onunla olan tüm temasını silebildiğinden emin olmak istercesine yüzünü, ağzını sildi. Kızın ifadesi onu kızdırmaya yetmişti ama bir şekilde kızın kendini kirli hissetmesine neden olduğu düşüncesi aşırı derecede rahatsız ediciydi. Konuyu zorlamamıştı; ona asılan o olmuştu.

"Biliyor musun? Sen sadece küçük bir horoz alayısın. Neden evine, lanet olası hazırlık okuluna gitmiyorsun?"

Ondan uzaklaşmaya başladı ve eğer kız gerçekten ağlamaya başlamasaydı devam edecekti. Yaklaşık on adım atmıştı ki kızın hızlı hızlı nefes alıp inleyerek verdiği yumuşak sesi duydu.

Denny arkasını döndüğünde kadın aynı yerde durmuş, yere bakıyordu; yüzü sefalet içinde iki büklüm olmuş, kolları ısınmak istercesine dar gövdesine sarılmıştı.

Onu o halde görünce, hastalıklı küçük fetişine kapıldığından beri ilk kez bir çocukla uğraştığını fark etti. Elbette olgunlaşıyordu ama aslında bir çocuktı ve bu da ona kendini tam bir pislik gibi hissettiriyordu.

Vicdan sahibi olmak gecesini daha tatlı hale getirmiyordu.

"Şimdi ne var, Monica?"

Ona doğru baktı, yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum. "

Lanet olsun. Bu onu zihinsel bir döngüye soktu. Beldam Ormanı'ndaydılar ve kural olarak orman tehlikeliydi.

"Hadi o zaman. Seni eve bırakayım." Kadın ona kuşkuyla baktı. Denny ellerini kaldırdı. "Dokunmak falan yok, tamam mı? Sadece seni eve bırakacağım."

Birkaç saniye öylece baktıktan sonra başını salladı ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Eğer Denny iş ortağını sandığı kadar iyi tanıyor olsaydı, Beldam Ormanı'ndaki tehlikelerin tahmin ettiğinden çok daha büyük olduğunu bilirdi. Aslında ormana hiç gitmemek için her şeyi yapardı.

Denny hayatın pek çok gerçeğinden habersizdi. Monica'yla birlikte yasal tecavüzün kuyısından döndükleri meşe ağacına ulaşabildiği için ne kadar şanslı olduğunun da farkında değildi.

Monica ayağını tam olarak yanlış noktaya bastı ve Denny'nin bilmesi gereken her şey onun için çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Patrick Winter'ın yıllardır kurduğu ve sürdürdüğü tuzaklar tamamen sıradan tuzaklar değildi. Bir canavarla uğraşırken bekleneceği gibi, yaratılışlarında bazı doğaüstü unsurlar vardı. Monica bir saniye önce perişan ve darmadağınık görünürken, bir saniye sonra ölü gibi görünüyordu.

Sertleşmiş, kurumuş tendon kordonları yerden kalktı ve kıza doğru uzandı. Tam olarak nereden geldikleri, nasıl bağlandıkları ve tuzağın diğer tüm mekanik yönleri Denny'nin dikkatinden kaçmıştı. Tek bildiği, tek gördüğü, on dakika önce seks yapmaya çok yaklaştığı bir kızın aniden ve şiddetle parçalanmasıydı. Lifli tuzak yerden uçarak kızın alt yüzünü, boynunu, sol kolunu, orta kısmını ve her iki bacağını sardı ve sonra inanılmaz bir güçle çekti. Tel inceliğindeki tendon bıçakları bir anda vücudunu kesip geçerek vücudunu farklı boyut ve şekillerde pek çok kanlı parçaya ayırdı.

Denny onun kelimenin tam anlamıyla parçalanışını izledi ve sonra çığlık atmaya başladı.

XIx

İkisi de kahkahaları duyana kadar Cadı Kovuğu'na giden yolun çoğunu kat etmişlerdi. Ses tiz ve gergindi ve mizahtan tamamen yoksundu.

Hem Shannon hem de Tracy, Erika'yı görmeden önce neredeyse bir dakika boyunca sesi takip ettiler. Kızın üzerinde hâlâ sadece iç çamaşırı vardı ama çamur içindeydi ve vücudunda dalları ve bölgedeki yoğun dikenli sarmaşıkları fark etmediği anlaşılan birkaç derin kesik vardı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yanlarından koşarak geçerken gülümsüyor ve kıkırdıyordu.

"Vay anasını," diye konuştu Tracy sesinde şokun yumuşak tonlarıyla. "Hâlâ hayatta."

"Onu yakalamalıyız ve hemen şimdi."

Uzaklardan bir adamın çığlık attığını duydular ama ona dikkat edecek zamanları yoktu. Çılgın çıplak kız onların önceliği idi.

Erika onlara doğru baktı ve sanki orada değillermiş gibi içlerinden geçti. Sonra tekrar koşmaya başladı, ormanın derinliklerine ve geceye doğru ilerledi.

Tracy onun peşine düşen ilk kişiydi ve yaşadıkları onca şey düşünüldüğünde gülünç bir rahatlıkla hareket ediyordu. Shannon hızlıca peşine düştü ama Tracy avlarıyla aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı.

Shannon Erika'ya kızmak istedi, çünkü gerçekten de bu kaçma olayı çok uygunsuzdu. Onun yerine sevindi. Erika hayattaydı... biraz mantar yemişti ama hayattaydı. Bunun da bir anlamı olmalıydı. Kızı sessizce yatakhaneye geri götürebilirlerse, yarın özür dileyip yalvarabilir ve tüm bu çirkin karmaşa geride kalabilirdi.

Ormanın zemininde hızla ilerleyen bir şey gördü, karanlık ve hızlı bir şeydi ve doğrudan Erika'ya doğru ilerliyordu.

Shannon donakaldı, her neyse onu takip etmeye çalışırken tüyleri diken diken oldu. O şey bir yılan gibi hareket ediyor, yerde dalgalanıyor, bazen engellerin etrafından dolaşıyor, bazen de üstlerinden geçiyordu.

Her neyse, Tracy'den daha hızlı hareket ediyordu ve neredeyse Erika'ya varmıştı bile.

Erika tek topuğunun üzerinde hızla döndü ve geldiği yoldan geri dönmeye başladı, ayakları havaya kalkmış, çıplak vücudu neredeyse dans ederek geri dönüyordu, yüzünde mutlulukla ya da Shannon'ın kolayca anlayabileceği başka bir duyguyla ilgisi olmayan bir ifade vardı.

Tracy'nin yanından hızla geçti ve büyük kız ona doğru bir hamle yaptı ama Erika'nın terleyen vücudundan kayan çamur ve döküntüleri yakaladı.

Erika Shannon'a ulaştığında yavaşladı, nefes nefese kalmıştı ve doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Erika'nın yüz ifadesi yavaşça gülümsemeye dönüştü ve yumuşak bir sesle konuştu. "Sen değil. Senden hoşlanıyorum."

"Ummm. . . Ben de senden hoşlanıyorum?" Başka ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Erika başını yavaşça salladı ve sonra yere düştü, bilinci yerinde değildi ve zorlukla nefes alıyordu.

Shannon hâlâ yere düşen kızı izliyor ve ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu ki karanlık vücudunu sarıp sıkmaya başladı.

Solunacak hava yoktu ve bu hava derinlemesine kokmuş değildi. Etrafında çürüyen ve kanayan, gergin, kırmızı ve siyah etlerden başka görececek bir şey yoktu. İtti, tekmeledi ve çığlık atmaya çalıştı ama nafile. Çok geçmeden karanlık daha da derinleşti ve dünyanın yok olduğunu hissetti.

Kız bayıldı ve bu iyi bir şeydi. Onun tarafından görülmemek, diğer her şeyin üstesinden gelmeyi çok daha kolay hale getirecekti.

Shannon denen kişi ona baktı ve paniklemeye hazır görünüyordu. Durum ne olursa olsun, Erika'ya zarar vermesine izin verilemezdi. Patrick ona sarıldı ve bayılana kadar elinden geldiğince nazıkçe sıktı.

Sonra ondan uzaklaştı ve yerdeki çamurlu forma baktı. Erika'nın nefes alış veriş hızı ve sığı ve ateşli görünüyordu. Ona belli belirsiz dokundu ve Erika gözlerini hafifçe açtı.

"Patrick, oğlum." Ses küçük bir kız çocuğuna aitti; söylenen sözler annesinden geliyordu. "Fazla zamanımız yok ve istediğim kişi bu. Eğer bunu doğru yapmazsan ölecek. Onu benim için kurtar, Patrick. Onu bütünleştir ve ait olduğu yere götür."

"Anne... Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

"Dilimi ondan al, ölmek üzere olan bir adamın nefesini çeker gibi çek ve sana gelecektir. Sonra onu bir başkasına ver, zehri diğer kızlardan birine aktar. Buna değil, tüm bunları başlatan küçük orospuya da değil. Onun için planlarım var."

"Anne, eve ne zaman geliyorsun? Bize ne zaman döneceksin?"

Kızın mavi gözleri birkaç kez dalgalandı ve sesi bulanıklaştı. "Henüz değil, benim tatlı oğlum. Yakında, ama henüz değil. Henüz zamanı değil."

"Anne, çok uzun zamandır bekliyorum. "

Annesi cevap vermedi ve kız soğuktan titredi. Patrick onun üzerine doğru ilerledi ve dolgun dudaklarının üzerine yerleştirmek için bir ağız oluşturdu. Kız nefesini verirken nefesini içine çekti ve zehirlerin vücudunu terk ettiğini hissetti, nefesini çalmasından çok annesinin isteğiyle dışarı çekilmişti. Onunki bir cadının yöntemlerini sorgulamak değil, sadece itaat etmekte.

Adam kızdan uzaklaştığında kızın rengi solmuş ve ölmek üzereydi. Yine de bir ciğer dolusu havayı içine çekti ve nefesi kesildi, tekrar titredi ve normal nefes almaya başladı.

Arkasındaki sarışın kız nefes almak dışında kıpırdamadı ama az ötede Erika'yı yakalamaya çalışan diğer kız çocuğu onu gördü ve gördüğü manzara karşısında dehşete kapılarak başını salladı.

Patrick şekil değiştirdi ve insana daha yakın bir form aldı. Eti çığ ve yaralıydı ve daha fazla onarıma ihtiyacı olacaktı.

Uzun boylu kız, adamın bedeninde yaptığı değişikliklerden büyülenmiş bir halde ona bakıyordu. Kız kendini toparlayamadan, adam atılıp onu yakaladı ve kendine doğru çekti. Küçük bir kıza göre güçlüydü ama ona meydan okuyamazdı. Patrick annesini yüzüstü bıraktığında henüz bir çocuktı, bebek denecek yaşıydı. O günlerde bundan çok ama çok daha fazlasıydı.

Kız kurtulmaya çalışarak mücadele etti ama adam onu daha da yaklaştırarak ağzını kızın ağzına dayadı ve Erika'dan aldığı zehirleri boşalttı. Kız hâlâ kaçmaya çalışarak daha fazla mücadele ediyordu ve adam onu sıkıca tuttu, bir öpücüğün çekiciliğini merak ediyordu. Bu birkaç dakika içinde ikinci öpüşüydü ve ona hiçbir şey yapmamıştı.

Kız için öpücük yıkıcıydı. Kızın teninin ısındığını ve ateşinin yükseldiğini, toksinler bedenine ve ruhuna akarken kaslarının gevşediğini hissetti.

Onu huzur içinde ölmeye bırakabilirdi ama bu bir seçenek değildi. Ormandan zarar görmüştü, yüzlerce küçük yeri kesilmiş ve kanıyordu ve en az bunun kadar önemlisi, Erika'nın onarılması gerekiyordu.

Eti mahvolmadan önce Patrick ölmekte olan kızın derisini yüzdü, epidermisini bedenine aldı ve onu dünyaya karşı çıplak bıraktı. Kızın bozulmamış genç tenini içine çekti ve hızla Erika adlı kıza doğru ilerleyerek çamur ve pisliği bir kenara itti ve onu kaplayan kesik ve yaraların üzerine özenle yeni bir deri döşedi.

İnsan standartlarına göre genç ve güzeldi. Onu, dağıtmak zorunda kaldığı ölümden uzaklaştırırken pislikten ve pislikten temizledi. Shannon ölü kızın yanından ayrılırken, ona zarar vermemek dışında bir kaygısı yoktu.

Nerede uyandığı önemsizdi. Nasıl yaşadığı onu ilgilendirmiyordu.

Patrick Erika'yı yere yatırdı ve çamurlu kıyafetlerini elinden geldiğince giydirdi. Sonra onu omzuna attı ve Akademi'ye doğru ilerledi.

Daha önce Denny'nin çılgınlıklarını duymuştu ve adamın nerede olduğunu biliyordu. Gerekirse onu daha sonra kontrol edebilirdi ama şimdilik tek endişesi kızdı.

Görevlerini bitirdiğinde neredeyse güneş doğmak üzereydi.

Denny, tüm bu kargaşadan kurtulduğunu düşündüğü diğer kızın kalıntılarını bulduğunda orada değildi. Kız onun birçok tuzağından birini tetiklemiş ve aptallığı yüzünden ölmüştü.

Eti yeterince tazeydi ve tekrar insan kılığına girmeden önce kendini bir kez daha onarmak için kullandı. Uzun süre insan olarak kaldıktan sonra bu form rahattı. Yeniden dişlere sahip olmayı sevdiğini fark etti ve onca yıl kullandığı kafatasında bile rahatlık vardı.

Patrick o gece ölen çocuklar için üzüldü. Aptallıklarından dolayı onlara acıdı, tıpkı her zaman aptallara acıdığı gibi. Ama onları özlemedi ve içinde derin bir pişmanlık duymadı.

İnsanların arasında saklanabilirdi ve bu çok iyi bir şeydi ama bir insan olamazdı: Her ne kadar onların arasında yaşamak istese ve varlıklarında rahatlık bulsa da, yine de her birinin kendine özgü parmak izleri kadar farklıydılar ondan.

Denny gelene kadar Patrick kamyonu taze süt yüklemişti. Annesiyle temas kurduğu için duyduğu heyecanı bastırdı, bir gün yine ona ihtiyacı olacağını ve onun çağrısına cevap vereceğini biliyordu: Nasıl vermesin ki? O onun annesiydi ve o da her zaman için onun hizmetkârıydı.

Denny bu sefer çörekleri hatırladı ve bu iyiydi.

İkisi de ormanda geçirdikleri gece hakkında bir şey söylemedi ve eğer Denny günlük ritüeller yüzünden bastırılmışsa, Patrick için sorun yoktu.

Partridge'lerin evinde bir fırtına kopuyordu. Her iki kız da dışarıda durmuş birbirlerine tutunmuş ağlıyorlardı, Emniyet Müdürü de onlara bakıyordu, yüzü endişe ve keder içindeydi.

Denny daha kamyonundan inmeden Patrick ayağa kalkmış ve teslimatı ön kapıya götürüyordu. Kızlardan herhangi biri için isteyeceği son şey Denny ve onun bakışlarıyla uğraşmaktı.

Teslimatı bırakırken Melissa ona doğru yürüdü, gözleri şişmiş ve yüzü yaşlarla dolmuştu. "Bunu ödeyebileceğimizi sanmıyorum."

Patrick ona dikkatle baktı ve başını salladı. Kadın şoktaydı, başına gelen trajediyi tam olarak algılayamıyordu. Hayatında ilk kez kederin bir insanı altından çekip aldığını görüyordu.

"Ne oldu, Melissa?"

"Babam... Annemle kavga etti." Gözyaşları dökülmeye başlayınca yüzü biraz buruştu. Patrick kollarını uzattı ve o da kollarına kapandı, ağladı, kederini Patrick'in geniş göğsüne haykırdı, bedeni kederle sarsıldı.

Patrick ona sarıldı ve onu sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Çok az konuştu ama elleriyle saçlarını okşadı ve o ağlarken onu usulca salladı. Bu

Onun acısının derinliğini anlamak için çok az çaba harcaması gerekti. Bir zamanlar onun annesi de öldürülmüştü.

Kız hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra Patrick onu, en azından şimdilik durumu biraz daha iyi idare ediyor gibi görünen kız kardeşinin yanına götürdü. "Siz ikiniz birbirinize dikkat edin, tamam mı?"

Her iki kız da başlarını salladı.

"Sütün ne olacak?" Sesi de kendisi kadar küçüktü.

"Ben hallederim. Senindir. İç ve sağlıklı kal." Sütün, ikisi de hatırlamadan önce evlerinin önünde durup kesileceğine inanmak için her türlü nedeni vardı. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ama kimsenin onlara birkaç litre süt parasını çok görmeyeceğini de biliyordu. Kızları yalnız bıraktı ama onları işaretledi. Bir süre onlara göz kulak olacaktı, çünkü başı dertte olan insanlara rastladığınızda yaptığınız şey buydu ve Melissa söz konusu olduğunda onun acısını anlıyordu.

Günün geri kalanı olaysız geçti ve bu da Patrick'in arzularına uygundu. Günün basit rutinleri ona dünyada çok az şeyin verdiği rahatlığı veriyordu.

Gece Gözleri

Charles R. Rutledge ile

Cadılar Bayramı, 1973

Wellman, Georgia büyük bir kasaba değildi. Kuzey Georgia dağlarında yer alan, tepeler, vadiler, ara sıra nehir veya dere ve birkaç iyi hasat festivalini garanti edecek kadar tarım arazisiyle çevrili kasabanın olduğundan çok daha büyük olmasına gerek yoktu ve orada yaşıayan insanların hiçbiri fazladan trafik veya suç olmamasına aldırılmıyor gibiydi.

1973'te zamanın daha basit olduğunu söylemek çok kolay olurdu, ancak bu aynı zamanda bir yalan olurdu. Hem sosyal hem de siyasi açıdan hala ilgilenilmesi gereken sorunlar vardı ve her ikisinden de bolca vardı. Asya bazı sorunlara neden oluyordu ve pek çok insan statükonun olduğu gibi iyi olduğuna inanırken, hayattaki paylarından memnun olmayan beyaz olmayan insanlar ve aynı insanların "k stahlaştığını" d şı nen Kafkasyalıları vardı. Hayır, hayat daha basit değildi ama Wellman'da oğlanlara ve yalnız kadın arkadaşlarına kesinlikle öyle görünüyordu.

Cadılar Bayramı zamanıydı ve sonbahar olabildiğince mükemmeldi. Hava soğuk ve berraktı, esintide odun dumanının kokusu alınabiliyordu ve Wellman'ın etrafındaki tepelere bakarsanız, uzakta birden fazla ateş görülebiliyordu, bunlardan birkaçı kamp alanlarına çıkıyordu, ancak kasabadaki yaşılılardan birkaçı, dünyanın nasıl işlemesi gerektiğine dair garip fikirleri ve delicesine uzun saçlarıyla her yerdeki Amerikalıların haklarını yok etmeye çalışan hippilere çıktıklarına yemin edebilirdi. Bazen değişim zaman alır ve neredeyse her zaman yol boyunca biraz direniş olur.

Tüm bunlar, o gece şeker koleksiyonlarını karşılaştırmak için kasaba meydanında bir araya gelen çocuklar için ay kadar uzaktı. Meydan, Cadılar Bayramı düşünülerek dekore edilmişti; meydanı çevreleyen tüm dükkanların vitrinlerinde süslemeler vardı ve kasabanın merkezindeki küçük çimenli parkın çimlerine strafor mezar taşları serpiştirilmişti. Mezar taşları çoğunlukla M.T. GRAVES ve FRANKENSTEIN gibi isimler taşıyordu ve çoğunlukla oldukça basit tasarımlıydılar, ancak güneş battığında Wellman'ı yutan karanlıkta uygun ürpertici etkiye sahipti. O gece birkaç yetişkin dışarıdaydı, çoğunlukla gece geç saatlerde eğlenmek için açık olan çeşitli dükkanların önündeydiler. Ve tabii ki canavarlar da vardı. Jaycees'in yerel bölümü Cadılar Bayramı ve süslemelerle her zaman eğlenirdi. Ayrıca giyinip kuşanarak ve meydanda kasaba büyüklüğünde bir parti vererek de eğlenirlerdi. Müzik vardı - o yıl sadece kaydedilmiş müzik vardı çünkü orada olması gereken grup üyelerinin yarısı şu anda Fort Bragg'de temel eğitimdeydi - ve süslemeler vardı ve yaşlı adam Harper - muhtemelen tüm Brennert County'de herhangi bir yaştaki bir mağaza hırsızını kovuşturacak tek adam - Harper's Rexall eczanesinin yan tarafına bir çarşaf germişti ve liseden kurtarmak için ayarladığı projektörle birkaç korku filmi oynatılacaktı. Gerçekten korkunç filmler için henüz çok erkendi, bu yüzden şu anda "Hayalet ve Bay Tavuk" oynatılıyordu. Akşamın ilerleyen saatlerinde biraz daha dişli bir şeyler oynayacaklardı.

Kasabaya büyükbabasının adının verildiğine dair yanlış bir şekilde yemin eden Todd Wellman bir korkuluk gibi giyinmişti. Yeterince etkileyici görünüyordu, ancak oluşan kızarıklık neredeyse bir hafta boyunca geçmeyecekti. Seçtiği çuval bezinden yapılmış çuval biraz iğrençti ve önce o aptal şeyi yıkamasını söyleyen annesini dinlememişti. On bir yaşındaki Todd grubun en yaşlılarından biriydi ve sorumluluğun kendisinde olduğundan oldukça emindi. Bazı günler haklıydı. Diğer günlerde ise fena halde yanılıyordu.

Josh Larkin o yıl dokuz yaşındaydı ve hayatında ilk kez ailesi, güvende olduğundan emin olmak için yanlarında biri olmadan şeker toplamasına izin veriyordu. Bu ayrıcalık için yalvarmak zorunda kalmıştı. Sadece grubun en küçüğü değil, aynı zamanda birkaç santimle en kısasıydı. Bu durum bazı çocuklara engel olabilirdi ama Josh birkaç ay önce sınıfın kabadayısı Blake Kincaid'e açıkça belirttiği gibi, kavgaya girmekten zerre kadar korkmuyordu. Blake onu fena pataklamıştı ama bu

Büyük çocuk için kolay bir dövüş olmuştı ve iş bittiğinde, her zaman "İnç Solucanı" dediği çocuktan daha kolay hedefler olabileceğine karar vermişti. Josh annesinin onun için diktiği ev yapımı Süpermen kıyafetini giymişti. Süslü botları olmayabilirdi ama oradaki her çocuk göğsünde kusursuzca dikilmiş S kalkanı olan tişörtü kıskanıyordu. Josh kıskanç bakışları hiç fark etmedi. CeeCee'ye her baktığında gerçek bir x-ray görüşüne sahip olmayı dilemekle meşguldü.

CeeCee Taylor o yıl erkeklerle birlikte koşmasına izin verilen tek kızdı. Ona izin verilmesinin nedeni daha iyi beyzbol oynaması, en iyileriyle bile bile başını belaya sokması ve açıkçası kavgada diğerlerinden biraz daha acımasız olmasıydı. O bir erkek fatmaydı elbette, çünkü başka türden hiçbir kız grupta birlikte ölüme yakalanmazdı. CeeCee Cadılar Bayramı'nda kız olmayı kabul etmişti çünkü bu konuda başka seçeneği yoktu. Annesi bir önceki yıl onun için bir cadı kıyafeti dikmişti ve henüz büyümediği için onu tekrar giymesi gerekiyordu. Buna hiç aldırmış etmedi. CeeCee cadı olmaktan oldukça hoşlanıyordu. Ayrıca süpürge, canı sıkıldığında insanların kafasına vurmak için doğru uzunlukta idi. Bütün çocukların öğrendiği gibi CeeCee'nin canı kolayca sıkılıyordu.

Bodey Harper -neredeyse efsaneleşmiş yaşlı adam Harper'ın torunu- vücudunun üzerine beyaz bir çarşaf örtmüştü ve yüzü, ağabeyinin yüzünün şeklini vurgulamak için göz çukurlarının üzerine çizdiği kafatasına benzer gölgeler dışında beyaza boyanmıştı. Sonuçta ortaya oldukça rahatsız edici görünen bir hayalet şekli çıkmıştı. Bodey iriydi, tombuldu ve hiç alçakgönüllülüğü yoktu. Muhtemelen Mikey Foster'dan biraz daha iriydi ama kimse Bodey'e şişman demezdi ve neredeyse herkes Mikey'e şişman derdi. Biraz özgüvenin yaratabileceği fark çoğu zaman şaşırtıcıdır.

Mikey o yıl orada değildi. Olabilirdi ama ailesinin ona verdiği arazi bisikletinden kötü bir şekilde düşmesi sonucu bacağı ve kalçası çok kötü bir şekilde kırılmıştı. Şeker ya da şaka yapmak yerine hastanede yatıyordu. Ailesi tarafından zorlandığı için Josh da hastanedeki arkadaşı için şeker topluyordu. Tamamen fedakâr olmayan Josh, Mikey'nin çantasındaki şekerlerden birkaçını kendi çantasına sokmayı başarmıştı, ancak onları sakızla değiştirmişti, çünkü o bir dolandırıcı değildi.

Paul Griffin, yeşil saçları ve berduş tarzı yüzüyle bir palyaço gibi giyinmişti. Kıyafetleri amcasına aitti ve hepsi de pantolonun uzunluğuna ya da ayağına takılmadan giymesine izin verecek kadar değiştirilmişti.

kollu. Paul ergenliğe diğerlerinden biraz daha hızlı girmişti. Daha on yaşındayken büyüme ataklarıyla uğraşmaya başlamıştı ve herkesten uzun boyluydu.

Gruptaki son çocuk Walt Raley'di; herkes ona Raley derdi, ilk adıyla değil, son adıyla, çünkü kendini hep böyle tanıtır. Okuldaki öğretmenler bile onu soyadıyla çağırırdı. Raley muhtemelen ağzı yüzünden herkesin başını belaya sokma olasılığı en yüksek olan kişiydi. Hakaretler savurduğu için değil -ki savururdu, ama her zaman doğru koşullar altında- durum ne olursa olsun, ne kadar çılgınca ya da potansiyel olarak tehlikeli olursa olsun, "Sana meydan okuyorum" deme ya da, Tanrı korusun, bir adım daha ileri giderek "Sana iki kat meydan okuyorum" deme olasılığı en yüksek olan Raley'di, ki herkes bunun tam bir korkak gibi görünmeden geri çevrilemeyeceğini biliyordu.

Kimse Raley'nin ne giydiğinden tam olarak emin değildi ama bir pelerin vardı ve gömleği ile pantolonunun üzerinde kemik resimleri vardı. Kimsenin onun ne olduğunu anlamamasından rahatsız olmuş görünüyordu ve bu konuda daha fazla konuşmayı reddetti. Diğerlerinin hiçbirisi konuyu zorlayacak kadar önemsemedi. Düşünülmesi gereken bir şeker vardı.

O gece de grup için pek farklı değildi, tabii Mikey hariç. Cadılar Bayramı'ydı ve şeker avını bitirmişlerdi, ama şimdi şekerle doluydular ve eğlenmek istiyorlardı. Ve ne yazık ki grup için, meydandaki diğer herkesle birlikte eğlenemeyeceklermiş gibi görünüyordu. Bunun nedeni basitti: Blackbourne Çocukları Meydan'a doğru ilerliyordu ve o anda hepsinin Blackbourne'lar tarafından görülmemeye ihtiyacı vardı.

Dört gün önce Raley'nin ölümcül ağzı, Todd'a Jonah Blackbourne'la alay etmesi için iki kez meydan okuyarak sorunları başlatmıştı. Ne yazık ki Todd dinlemişti.

Blackbourne'lar kibar olmak gerekirse büyük bir gruptu. Kasabadaki çoğu insan onlardan aile olarak değil, klan olarak bahsederdi çünkü kardeşler, kız kardeşler, kuzenler ve ikinci dereceden kuzenler o kadar çoktu ki, çok az insan aile üyelerini ayırmak için bir çizelge olmadan onları ayrı tutabilirdi. Klanın büyük bir kısmı Crawford's Hollow'da yaşıyordu ve Hollow'da yaşayan çocukların hepsinin doğru düzgün eğitim almadığına dair pek çok söylenti vardı, ancak zamanla yetkililer bunu denemekten vazgeçmişti

ve görünüşe göre bazılarının hiçbir zaman düzenli bir şekilde okula gitmeyi başaramayacağını kabul etmişti.

Jonah, Blackbournluların çoğunun neden hiçbir zaman düzgün bir eğitim alamayacağını mükemmel bir örneği olarak görülüyordu. Jonah yeterince sağlıklıydı ama aynı zamanda son derece iticiydi ve yavaştı. En azından okula göre geri zekalı değildi ama yavaştı. Çocuk derslere neredeyse hiç katılmıyor, kendisine bir soru sorulmadıkça nadiren konuşuyor ve içine kapanma eğilimindeydi. Başka bir deyişle, nişan alınmayı bekleyen bir hedefti.

Raley de o hedefi bulacak kişiydi. Todd da nişan alacak silahtı. Cadılar Bayramı'ndan önceki Pazartesi günü öğle yemeğindeyken, çocukların hepsi kafeteryada aynı masada oturuyordu -pizza günüydü, bu yüzden herkesin keyfi yerindeydi- ve yemeklerini yerlerken, Raley yapacak bir şeyler aramaya başladı. Jonah'ın burnunu karıştırdığını gördüğünde, mükemmel bir hedef bulduğunu anladı.

"Şuna bak." Başını salladı. "Çocuk herkesin gözü önünde altın arıyor." Raley'i tanıyanlar, kafasındaki dişlilerin nasıl bir yanıt vermesi gerektiğini düşündüğünü neredeyse görebiliyordu.

CeeCee gözlerini devirdi. O da erkeklerden biriydi, doğruydı ama Jonah'ı rahat bırakacak kadar sağduyuluydu. O üzücü bir vakaydı ve acınmayı hak ediyordu, alay edilmeyi değil. "Onu rahat bırak, Walter Raley."

Raley kıza, sanki kendisini yerel sokak köpeğini taciz etmekle suçlamış gibi baktı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yapacaktın."

"Değildi." CeeCee sonunda gözlerini kaçırana kadar sertçe baktı. Ona göre bu adam kavga etmeye değmezdi. Onun yerine Josh'a döndü ve elmasını brownie'siyle takas etmek isteyip istemediğini sordu, çünkü son zamanlarda brownie'lerin onu şişmanlatacağına karar vermişti. Josh -eğer onu gülümsetecekse böbreğini seve seve elmasıyla takas edebilirdi- evet dedi ve bir dakika sonra iki çikolatalı kekin gururlu sahibiydi. Elbette, kız ona en büyük iyiliği yapıyormuş gibi gülümsedi ve o da hayatının en büyük arzusuna kavuşmuş gibi gülümsedi.

Raley Todd'a bakıp Jonah'ı işaret edince CeeCee'nin dikkati dağıldı. "Oraya gidip pizzasını almalısın." Todd'u büyük bir dikkatle seçti. Todd, okul pizzasının dikdörtgen diliminin diğerlerininkinden daha küçük olmasından yakınmaya başlamıştı bile.

acıyıp onunla yer değiştirebileceğini dūřündü. Bu amaçla, tabağındaki pizza hariç her řeyi yemiş ve etrafındakilerin daha büyük ve şüphesiz çok daha lezzetli dilimlerini sunmamalarını izlemişti.

"Asla olmaz."

Raley hayal kırıklığıyla arkadaşına baktı. "Sadece yap. Daha dilimine bile dokunmadı. Hırsızlık yapmıyorsun, sadece takas ediyorsun ve eğer bir şey söylerse ona hendek kazar gibi burnunu kazdığını söyleyebilirsin."

Muhtemelen mahvolmasına neden olan şey pizzaydı. Raley'nin de çok iyi bildiği gibi, Todd'un hayatındaki bir numaralı yiyecek pizzaydı.

"Yapamam. O bir Blackbourne." Bunu her şeyi aıklarmış gibi söylemişti ve çoğu insan için de öyle olurdu ama Raley çoğu insan gibi değildi. Raley baştan aşağı bir d zenbazdı.

"Sana meydan okuyorum."

Todd biraz sonra ne olacağını bildiğinden ona iri gözlerle baktı. "Hayır efendim."

"Bu pizza, Todd." Raley baştan çıkarıcı bir şekilde konuşurken gözleri arkadaşının önündeki yeşil tepside duran soluk, başarısız peynir ve domates sosuna bakıyordu. Çok yetersiz, çok küçüktü. "Sana iki kat meydan okuyorum."

Ve hepsi buydu, gerçekten. Hepsi bu kadardı. O andan itibaren Todd'un başka seçeneği yoktu. Jonah Blackbourne ile pizza dilimlerini değiş tokuş etmek zorundaydı. Midesi neredeyse pizza dilimi kadar zayıf bir gümbürtüyle onay verdi.

Masanın  zerindeki teneke peetelikten bir peçete aldı ve kendi öğle yemeği dilimini kaldırmak için kullandı. Todd düşünmesine izin vermeden Jonah'ın hâlâ sol burun deliğini şiddetle eēeledięi yere doğru yürüdü ve çocuğun pizza dilimini kaptı. Aslında kendisine verilen dilimin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Haklıydı. ocuk bir şey yeme zahmetine bile katlanmamıştı ve öğle tatilinin yarısı bitmişti.

Birkaç kişi Todd'un oraya gittiğini gördü. Daha fazlası onun pizza dilimlerini değiştirdiğini gördü. CeeCee ona doğru baktı ve ağzı çoktan bir karış açık, sertçe baktı. Todd kaba bir şey yaptığı için değil, bunu bir Blackbourne'a yaptığı için.

Todd geri döndü ve yolda pizzasını yedi, insanlar ona baktığı için yüzü kızarmıştı. Gerçekten de, ona göre bu bir

korkunç bir şey yapmıştı. Sormamıştı, sadece istediğini almıştı ama bu bir meydan okumaydı ve başka seçeneği yoktu.

Öte yandan Jonah kesinlikle umursamaz görünüyordu. Görünüşe göre kazdığı şey hâlâ burnunun içindeydi ama parmağını çekip çıkardı ve dikkatle inceledi.

Raley de gözlerini her ayrıntıya dikerek baktı.

"İyi iş çıkardın. Artık karnını doyuracak kadar yiyeceğin de var." Bu Raley için yeterince iyiydi. Bir cesaret gösterilmişti, cesaret gösterilmişti ve bu süreçte kimsenin canı yanmamıştı -gerçekte, Raley cesaretten kaynaklansaydı, tekmeyi yiyen kış onun olmadığı sürece hızlı bir kış tekmesiyle yaşayabilirdi.

Lament ortaya çıkmasaydı her şey yolunda gidecekmiş gibi görünüyordu. Lament Blackbourne, Jonah'ın ya ablası ya da kuzeniydi. Kimse tam olarak emin değildi. Her iki durumda da, her gün okula giden ve iyi notlar almayı başaran Blackbourne'lerden biriydi. Birçok yönden Jonah'ın tam tersiydi. Jonah'ın koyu renk saçları ve benekli, nahoş bir teni vardı. Lament'in ise porselen gibi bir teni, mükemmel bir cildi ve beyaz denecek kadar soluk sarı saçları vardı. Tek ortak özellikleri şok edici mavilikteki gözleriydi. Jonah çirkin, beceriksiz ve pek zeki değilken, Lament çoğu erkeğin kekelemesine neden olacak kadar güzel, yapmak istediği şeyin bu olduğuna karar verirse dansçı olabilecek kadar zarif ve başarılı bir öğrenciydi. Ne yazık ki Raley için, o da erkek meslektaşından çok daha az bağışlayıcıydı.

Son manipölasyonlarından çok memnun olduğunu hissederken, büyük kız arkasından yaklaştı ve saçlarından bir tutam yakaladı. Adam kendisine dokunulduğunu fark edemedi saçını sertçe çekti ve dudakları kulağının yanına gelene kadar eğildi. "Komik olduğunu sanıyorsun. Jonah'a sataşmanın iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

Raley dondu kaldı. Bağırmak istedi. Çığlık atmak istedi. Büyük olasılıkla koşmak ya da dönüp sallanmak bile istiyordu ama bununla ilgili çok fazla sorun vardı. Bir kızdan kaçamazdı. Hanım evladı gibi görünmeden çığlık da atamazdı. Bir kıza vuramazdı ve bunu yapmaya meyilli olsa bile Lament'e vurmaya cesaret edemezdi. Çünkü Lament belki Jonah'ın kız kardeşiydi ama Lorne Blackbourne'un kesinlikle kız kardeşiydi.

Lorne Blackbourne okuldaki neredeyse her çocuk tarafından kolaylıkla öcü olarak adlandırılabilirdi. Hatta, Lorne Blackbourne'un

Bir sürü kabus ve okuldaki çocukların işler çok karışmadan uyanmak için dua ettikleri birkaç durum.

Lorne küçük kız kardeşi Lament'e çok benziyordu. Zayıf ve solgundu, kot pantolon giyiyor ve siyah gömlekler giyiyordu. Saçları çok uzundu - gerçeği söylemek gerekirse neredeyse hippy uzunluğundaydı- ve saçları çok uzun olduğu için birkaç kez eve gönderilmiş olmasına rağmen henüz kestirmemişti. Görünüşe göre ailesi bazı torpillerde bulunmuştu. Ya da en azından annesi. Kimse babasının kim olduğunu kesin olarak bilmiyordu. Parçalanmış bir aileden geliyordu ve herkes bunun her türlü bela anlamına geldiğini biliyordu.

"Sadece şaka yapıyorduk, hepsi bu!" Raley'nin sözleri aceleyle söylenmişti ve bir öğretmenle ilgili bir şey yapabilecek kadar yakında olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Görünürde hiç öğretmen yoktu.

"O çirkin suratını kestiğinde Lorne da dalga geçiyor olacak." Lament saçını bıraktı ve arkasına bakma zahmetine bile girmeden hışımına uzaklaştı.

Bu olay beş gün önce olmuştu ve haftanın geri kalanında Blackbourne'lerden hiçbirini okulda gören olmamıştı. Lament ve Lorne, herhangi birinin standartlarına göre devasa denebilecek kuzenleri Frank'in iri cüssesiyle birlikte Meydan'ın diğer ucunda görünene kadar, olayı neredeyse unutabilecekleri kadar uzun bir süre geçmişti. Frank yetişkin biriydi. Herhangi bir soruna karşı olası bir koruma kaynağı olarak görülmeliydi ama aynı zamanda öfkesiyle de tanınıyordu ve bir şeylerin olmasını engellemektense yardım etmeye çalışan herhangi bir yetişkini dövmesi daha muhtemeldi.

Onları ilk gören CeeCee oldu. "Gitmemiz gerek. Şimdi." Bunu önermedi; emretti. Gösterdiği yere bir kez bakınca hepsi aynı fikirde oldu. Kostümlerinin izin verdiği kadar hızlı hareket ettiler ve durum daha da kötüye gitmeden meydandan sıvıştılar.

Eğer yüksek şeker yüklü ortalama on yaşındaki bir çocuğun enerjisi şişelenebilseydi, şehirler muazzam elektrik faturalarından kurtulabilirdi. Grup sonraki on beş dakika boyunca bu gerçeği kanıtladı, yarı koşarak yarı hızlı yürüyerek şehrin kenarına doğru ilerlerken tekrar tekrar omuzlarının üzerinden baktılar.

Elbette oyalanmadılar, aksi takdirde görmezden gelebilecekleri kapıları çalma fırsatını değerlendirdiler. Eğer meydanda film ve müzikle eğlenemezlerse, o zaman kesinlikle fazladan şeker alacaklardı.

Ve nihayet tekrar yavaşladıklarında, eski Gramling Place'e giden uzun, dolambaçlı yola baktılar ve korkmak için başka bir neden daha olduğunu anladılar.

Yaşlı Whit Gramling, herkesin bildiği gibi, korkutucu bir ihtiyardı. Cadılar Bayramı'nda kimse onun evine gitmeye cesaret edemezdi. Başınıza ne tür bir bela geleceğini asla bilemezsiniz.

Doğal olarak Walt Raley yola şöyle bir baktı ve zayıf yüzünde bir gülümseme belirdiğini hissetti.

"Hey çocuklar, bir fikrim var."

"Eğer geçen yılki gibiyse, unut gitsin Raley," dedi Todd. "Bay Cantrell muhtemelen orada oturmuş insanların bu yıl bahçesini yuvarlamasını bekliyordur."

Raley sanki protestoyu savuşturuyormuş gibi elini havada salladı. "O kaya tuzu sana isabet etmedi."

CeeCee, "Sana da isabet etmedi çünkü o tüfeği boşalttığında koca bir bebek gibi ağlayarak kaçıyordun, Raley," dedi.

"Ağlamıyordum," dedi Raley.

"Senin fikrin ne?" dedi Bodey, bir tartışmayı önlemeye çalışarak. Bir şekilde arabuluculuk yapmak her zaman Bodey'e düşüyor gibiydi.

"Hadi Gramling'lerin evine şeker ya da şaka yapmaya gidelim."

Beş boş yüz Raley'ye bakıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk konuşan CeeCee oldu. "Sen o küçük aklını kaçırmışsın, Raley. Oraya kimse gitmiyor."

Raley sıırttı. "İşte bu yüzden harika bir fikir. İlk biz olacağız. Yarın okula gittiğimizde Whit Gramling'in kapısına kadar gidip şeker istediğimizi söyleyebiliriz."

Todd dedi ki, "Bilmiyorum, Raley. Büyükanmem her zaman Cadılar Bayramı'nda ormanda olmaman gerektiğini söyler."

Baş sallayanlar ve homurdananlar oldu. Wellman, Georgia'da herkes Cadılar Bayramı'nda ormana gidilmeyeceğini bilirdi. Bundan daha kötü olan tek şey Mooney's Bluff'a çıkmak olurdu. Çoğu insan ormanın neden tehlikeli olması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Bu gelenek yüz yıl öncesine, Wellman'ın ancak bir kasaba olarak anılabildiği zamanlara kadar uzanıyordu. Ancak dağ insanların halk hikâyeleri ve Cherokee efsaneleri, ormanın Cadılar Bayramı arifesinde kötü bir yer olduğu konusunda hemfikir di.

"Şimdi kim bebek oldu?" Raley alay etti. "Gitmekten korkmuyorum. Şimdi kim benimle?"

"Ben giderim," dedi Paul Griffin. Paul pek konuşmazdı, bu yüzden o konuştuğunda grup onu dinleme eğilimindeydi.

Bodey Harper dedi ki, "Beni sayma. Babam Whit Gramling'in su büyüü yapabildiğini, arıları hizaya sokabildiğini ve daha bir sürü şey yapabildiğini söylüyor. Karanlıkta onun evine gitmeyeceğim."

Bu Walter Raley'i bile bir an için duraksattı. O da Gramling hakkında hikâyeler duymuştu. Cadı olan bir adama her ne deniyorsa, onun bir cadı olduğu söyleniyordu. Bir büyücü, hepsi bu. İnsanlar onun normal insanların bilmediği ya da bilmek istemediği her türlü şeyi bildiğini söylüyordu. Ama bu fikir ona aitti ve Raley artık geri adım atamazdı.

"O sadece çılgın bir ihtiyar," dedi Raley. "Peki ya sen, CeeCee? Yaşlı bir adamdan korkmuyorsun, değil mi?"

CeeCee'nin laneti, her zaman erkeklerle eşit olma ihtiyacı hissetmesiydi. Belki de babası bir erkek çocuk istediği ve CeeCee üç kız kardeşin en küçüğü olduğu için her zaman babasının dikkatini çekmeye çalışmıştı. Sebep her ne olursa olsun, Walter Raley'nin Cadılar Bayramı'nda Gramling'lerin evini ziyaret ederek övünmesine izin verecek değildi.

"Tabii ki korkmuyorum, kemik kafa," dedi CeeCee. Josh'a döndü. "Peki ya sen, Süpermen?"

O ana kadar Josh'un Raley'i karanlık ormana kadar takip etmeye hiç niyeti yoktu. Eğer babası onun kasaba meydanından bu kadar uzakta olduğunu öğrenirse, Josh hayatının geri kalanında cezalı olacaktı. Ama bir şekilde hayır diyemiyordu. CeeCee onun korktuğunu düşünebilirdi ve bunun olmasına dayanamazdı.

Josh, "Ben giderim," dedi.

"Sıra sende Todd," dedi Raley. "Cesaretini gösterecek misin yoksa korkak Bodey'le birlikte partiye geri mi döneceksin?"

"Ben korkak bir kedi değilim!" Bodey, dedi ve şehrin kenarındaki ışıklara doğru yürüdü. "Sadece bazı insanlar kadar aptal değilim!"

"Kendi başına gitmesine izin vermeli miyiz?" CeeCee söyledi. "Blackbourne'lar arkada bir yerdeler."

"Bodey onlardan uzak duracak," dedi Raley, diğer çocuğun kendine zarar verme ihtimalini göz ardı ederek. "Şimdi ne dersin Todd?"

Todd gitmek istemedi. Hem de hiç. Ama Raley'nin 'kendi' grubunun başına geçmesi fikrinden de hoşlanmıyordu, bu yüzden, "Evet, geleceğim. Ama el feneri gibi bir şeye ihtiyacımız olmayacak mı? O yolda hiç ışık yok."

Raley dedi ki, "Hayır, ay yeterince parlak. Hadi gidelim."

Cadı, palyaço, korkuluk, süper kahraman ve Raley olması gereken her neyse Wellman'ın kenarındaki son birkaç evden ayrıldı ve Whit Gramling'in evinin önünden geçen dolambaçlı toprak yoldan aşağı inmeye başladı.

Raley ağaçların arasına girer girmez bu düşüncesinden pişmanlık duydu. Ayın parlak olduğu konusunda haklıydı ama ormanın ne kadar sık olduğunu hesaba katmamıştı. Dallar neredeyse dantel gibi örülerek ışığın çoğunu engelliyor, gümüşü ay ışığının sızdığı her yerde de yapraksız dalların yere düşen gölgeleri dalgalanıyor, sanki kavrayan pençeler ve solmuş, iskelet gibi eller varmış gibi görünüyordu.

Ekim ayının sert rüzgârı hızlanmış gibiydi ve ölü yapraklar grubun yanından dönerek geçiyordu. Yolun her iki tarafındaki orman o kadar karanlıktı ki, Paul Griffin'in Hobbit'te cücelerin geçtiği gibi derin bir ormanda yürüdüklerini hayal etmesi kolaydı. O kitabı geçen yaz ve o zamandan beri birkaç kez okumuştı.

"Tanrım!" Todd hiç uyarmadan söyledi.

"Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma," dedi CeeCee. "Ne oldu?" "Özür dilerim, özür dilerim," dedi Todd. "Maskemi düzeltmek için durdum ve bir şey gördüğümü sandım.

arkamızda bir şey hareket ediyor."

CeeCee "Herkesi korkutmaya çalışıyorsun" dedi.

"Hayır, yemin ederim bir şey gördüm. Bir an için birinin yolun karşısına geçip ağaçlara doğru koştuğunu gördüm sandım."

"Belki de Blackbourne'ler bizi takip etmiştir," dedi Paul.

Raley, "Hayır, biz ayrıldığımızda hepsi Meydan'a gidiyordu. Bizi görmediler. Sen sadece hayal görüyorsun Todd."

"Ben değilim," diye ısrar etti çocuk. "Sanırım bir adamdı, ama biraz kambur duruyordu. Quasimodo gibi!"

"Sen delisin," dedi Raley, elini şakağına götürüp bir parmağını döndürerek.

Paul, "Belki de geri dönmeliyiz," dedi.

Raley dedi ki, "Hadi. Arkada kimse yok. Ayrıca, muhtemelen Gramling'in evine giden yolu yarılamışsızdır. Haydi gidelim."

Raley keşke görünmeye çalıştığı kadar kendinden emin olsaydı. Todd gerçekten ürkmüş görünüyordu. Belki de bir şey görmüştü. Sonra yine

Cadılar Bayramı'ydı ve ormanın ortasındaydılar. Muhtemelen bir geyik gördü ve gerisini hayal gücü halletti.

Grup sessizlik içinde yürümeye devam etti. Birkaç gündür yağmur yağmamıştı ve ayakları eski toprak yolda kuru, çıtırdayan sesler çıkarıyordu. Todd'un hikâyesini reddetmesine rağmen Raley yolun her iki tarafındaki karanlığa bakıp duruyordu. Raley gözleri gördüğünde belki iki yüz metre daha gitmişlerdi.

Onların göz olduğunu asla sorgulamadı. İnsan gözü olamayacak kadar büyük ve yuvarlaştılar ve içten gelen, uğursuz bir ışıkla parlıyor gibiydiler ama onlar gözdü. Raley olduğu yerde durdu.

"Ne oldu?" dedi CeeCee. "Korkmuyorsun değil mi?" Raley,

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Ne düşündün?" dedi Todd.

Raley, Todd'un beklenti dolu yüzüne baktı. "Bir şey yok. Sadece bir baykuş."

Raley tekrar yürümeye başladı ama artık yolun kenarlarına bakmıyordu. Gözlerini dosdoğru ileriye odakladı. Gramling kulübesi bir ya da iki sonraki virajda olmalıydı. Raley, Whit Gramling hakkında ne kadar korkunç hikâye duymuş olursa olsun, birdenbire evin ışıklarını görmeyi çok istedi. Herhangi bir evin.

"Çocuklar," dedi Paul Griffin. "Çocuklar, bizi takip eden biri var."

Grup tekrar durdu ve Raley dönüp Paul'e baktı. "Ah dostum, sen de mi?"

Paul dedi ki, "Onları duyabiliyorum. Biz yürüdüğümüzde yürüyorlar ve durduğumuzda duruyorlar ama ormanda hareket eden birileri var. Sessizler ama yaprakların çıtırdadığını duyabiliyorum."

Raley bir korku hissetti. Belki de Blackbourn'lar onları takip etmişti. Eğer öyleyse başları büyük, çok büyük bir belaya girebilirdi. Lorne Blackbourne delinin tekiydi ve büyük çocuklar onun bir sustalı taşıdığını söylemişlerdi. Ya kuzenleri Frank de onlarla birlikteyse? Bir dağ kadar büyüktü ve herkes onun bir yılan kadar kötü olduğunu söylerdi.

"İyy," dedi CeeCee. "Bu koku da ne?"

Raley havayı kokladı ve öksürdü. Koku çürümüş balık ve kanalizasyon arıtma tesisine benziyordu, buna bir de bir haftalık yol leşi eklenmişti. Raley'nin öğürmemek için yapabileceği tek şey buydu.

Josh sağ taraflarındaki ormanı işaret ederek, "Bak," dedi.

Raley genç çocuğun işaret ettiği yere baktı. Yine gözler. Ama bu kez üç set vardı.

"Onlar sadece geyik," dedi CeeCee inanmadan. "Ben de geyik avına çıktım," dedi Paul. "Onlar geyik değil."

"Daha fazlası var," dedi Todd, yolun karşı tarafını işaret ederek, ormanın içinden onlara bakan iki çift gözün daha parladığını söyledi.

Ve sonra koşmaya başladılar. Herhangi bir emir ya da işaret yoktu. Sadece hemen şimdi koşmaları gerektiğine dair sessiz bir anlayış vardı. CeeCee cadı kostümünün eteğini topladı ve havalandı. Josh hemen yanındaydı, kırmızı pelerini arkasında dalgalanıyordu. Todd çuvaldan maskesini çıkarıp attı ve Paul babasının önerdiği büyük boy palyaço ayakkabılarını giymemeye daha önce karar verdiği için çok memnundu.

Peki ya Raley? Raley beden eğitimi dersinde başarısızdı. Her yarışta hep sonuncu olurdu. Her zaman yorgun olduğundan ya da bacaklarının ağrıdığından şikayet ederdi. Bu gece değil. Karanlıkta, eski toprak yolda değil. Hayır, bu gece Raley hız kralıydı, tüm gücüyle koşarken diğer çocukları geride bırakıyordu.

İleride, ağaç dallarının oluşturduğu sık ağın arasından Raley titrek sarı bir ışık gördü. Bu Whit Gramling'in kulübesi olmalıydı. Elektrik şirketi henüz bu kadar uzağa hat çekmemişti ve bu yüzden Gramling gibi insanlar hâlâ ateş ve lamba kullanmak zorundaydı. Tek yapmaları gereken eve ulaşmaktı.

"Dikkat et!" Josh bağırdı. Sesi tizdi ve içinde bir titreme vardı.

Raley tekrar önündeki yola baktı. Ağaçların arasında bir aralık vardı ve ay ışığının aydınlattığı düzensiz yol parçasında bir şey çömelmişti. Raley iyi bakamadı. İyi bakmak da *istemiyordu*. Her neyse, solgun ve belli belirsiz insan şeklindeydi ama şişmiş bir örümcek gibi çömelirken uzuvlarının yayılma biçiminde bir terslik vardı.

"Bu taraftan!" Raley yoldan ayrılıp ağaçlara doğru koşarken bağırdı ve ormanın içinden kulübeye doğru gitmeye çalıştı. Diğer dördü de onu takip etti, başka bir şey yapamayacak kadar korkmuşlardı. Ortamda, çocukların ağaçların karanlık formlarına çarpmalarını önleyecek kadar ışık vardı ama koşarken çalılara takıldılar ve ince dallar onları tokatladı ve tırmaladı. Raley düştü, ayağa kalkmaya çalıştı ve tökezleyerek yoluna devam etti. İzlediği korku filmlerinde canavarlardan kaçmaya çalışan birinin düşüp bileğini burktuğunu düşünmeden edemiyordu. Eğer düşerse diğerleri onu terk eder miydi? Herhangi biri düşerse o da onları terk eder miydi?

Raley tiz bir çığlık duydu ve ardından Todd Wellman'ın çığlık attığını duyabildi, "Beni yakaladılar! Tanrım, beni bırakma! Beni almalarına izin verme!"

Raley dondu kaldı. Todd'u net olarak göremiyordu ama çocuğun mücadele ettiğini ve bir şeyin onu tuttuğunu görebiliyordu. Todd'un arkasındaki karanlıkta iki soluk göz parlıyordu. Raley'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Todd gidiciydi ve diğerleri de yakında onu takip edecekti.

Sonra Raley sert, etli bir darbe duydu ve soluk gözlerden biri kayboldu. Bir darbe daha ve Todd'u tutan şey homurdandı.

"Onun gözünü aldın, CeeCee!" Josh Larkin bağırdı. "Bir taş daha at!"

"Sonuncusu!" CeeCee seslendi ve Raley onun ince kolunun karanlık forma doğru savrulduğunu seçebildi. İçlerinde en iyi beyzbol atıcısı hep o olmuştı. Taş boşa gitti ama o şey üçüncü bir vuruş bekleyerek kenara çekildi. O anda Paul Griffin araya girdi ve Todd'un kolundan tutarak çocuğu kurtardı ve ikisi birlikte sendeleyerek Raley'nin yoluna ıktılar.

"Hadi! Hadi!" CeeCee bağırdı.

Raley kaçmak için döndü ama bir şeyin gömleğinin arkasından tuttuğunu hissetti. Dönerek kendisini tutan şeye doğru hamle yaptı ve parlayan bir çift gözün tam ortasına baktı. O şey yüzüne üflerken sıcak, korkunç bir koku üzerine çöktü ve Raley ığlık attı.

Tüfek patladığında ve parlak bir ışık parladığında hâlâ çığlık atıyordu. Raley o aydınlık anda gördüklerini asla unutmadı. Hayatının geri kalanı boyunca peşini bırakmayacaktı. Etrafında arpık, biçimsiz figürler vardı. Bazıları paçavralar içinde, bazıları çıplaktı. Bazıları neredeyse insan, bazıları ise bir şekilde yaşıyan ve hareket eden iğrenç et yığınlarıydı.

Tüfek tekrar ateş aldı ve solgun yaratıklar öfke ve hüsrân içinde uluyarak kaçmaya başladılar. Anlaşılan bazıları tetikinin kullandığı mermiden etkilenmişti çünkü topallayarak diğerlerinin peşinden koşuyorlardı. Bir sonraki an tetikçi büyük bir el feneri yaktı ve Raley onu görebildi.

Uzun boylu, iri yarı, mavi tulumlu ve ıtıtlı şapkalı yaşlı bir adamdı. Tüfeği bir kolunun altına soktu ve Raley'nin yanına giderek çocuğun ayağa kalkmasına yardım etti. Raley yere düştüğünü hatırlamıyordu ama o kocaman nasırlı eldeki gücü her zaman hatırlayacaktı.

"Yukarı çık evlat," dedi adam. Sesi derindi ve Raley'nin büyükbabasının hayattayken konuştuğu Güneyli tınısına benziyordu. "Geri döneceklerini sanmıyorum, ama asla bilemezsin. Cadılar Bayramı'ndayız. Hadi sizi içeri alalım çocuklar."

"Siz Bay Gramling misiniz?" Paul söyledi.

"Ben Whit Gramling. Bayım denmesinden pek hoşlanmam ama sanırım benim gibi bir morukla ilk isim bazında konuşmak için biraz gençsiniz. Haydi bakalım. Herkes yürüyebilir mi?"

Hepsi görebiliyordu. Büyükanne, nereye gittiklerini görebilmeleri için el fenerini ileride yere tuttu. Onu kulübenin büyük ön verandasına kadar takip ettiler. Verandada birkaç sallanan sandalye ve birkaç düz arkalıklı tahta iskemle vardı. Raley'nin aklına Whit Gramling'in evine girmek üzere olduğu geldi ve verandanın alt basamağında durdu.

Gramling ona baktı ve Raley yaşlı adamın gülümsediğini gördü. Gramling, "Marsha! Buraya gel ve kendini göster ki bu çocuklar onları yemeyeceğimi bilsinler!"

Ön kapı içeri doğru sallandı ve kısa gri saçlı, uzun boylu bir kadın paravan kapıdan dışarı baktı. "Onu çocuk yemekten vazgeçirdim, çocuklar. Karnı ağrıyordu."

Raley kendine rağmen gülümsedi. Kadın etrafa sıcaklık saçıyor gibiydi. Gramling kapıyı açtı ve beş genç içeri girdi. Raley yakınlarda bir yerde pişen elmalı turtanın kokusunu alabiliyordu.

"Turta için tam zamanında geldiniz," dedi Marsha Gramling. "Korkarım hiç şekerimiz yok."

Gramling, "Git bir bak, lütfen, canım," dedi. "Bu gençlerle bir dakika konuşmak istiyorum." Marsha gülümsedi ve muhtemelen mutfağa açılan bir kapıdan içeri girdi. Marşa'yı duyan olmayınca Gramling eğilip, "Gördüklerin hakkında tek kelime etme. Biraz turta yiyelim ve sonra seni kasabaya geri götüreyim."

"Ama Bay Gramling," diye başladı CeeCee.

Gramling bir parmağını kaldırdı. "Karımın orada neredeyse ne olduğunu bilmesine gerek yok. O şeylerin her zamanki uğrak yerlerinden bu kadar uzakta ne yaptıklarını bilmiyorum ama bunu daha sonra tartışırız."

Böylece pasta yediler ve parlayan gözleri olan soluk canavarlar hakkında konuşmadılar. İşleri bittiğinde, Whit Gramling karısına

aileleri endişelenmeden önce çocukları kasabaya geri götürecekti. Marsha hepsiyle vedalaştı ve gündüz tekrar ziyarete geleceklerine dair söz verdirdi.

Dışarı çıktıklarında, Gramling grubu özenle kullandığı yeşil Ford'una götürdü. Evden uzaklaştıklarında şöyle dedi. "Taksiye hepimiz sığamayız ama koltuklar bank şeklinde ve Süpermen de mecbur kalırsa taban döşemesine oturabilir. Olanları göz önüne alırsak, kimsenin yatağa binmesinin daha iyi olacağını sanmıyorum."

Kendine olan güvenini biraz olsun geri kazanmış olan Raley, "Neydi o şeyler Bay Gramling?" diye sordu.

Gramling, "Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar evlat. Bu tepelerde ve dağların gölgelerinde eski şeyler var. Yalnız bırakılması en iyisi olan şeyler. Bundan böyle büyüklerin sana Cadılar Bayramı arifesinde ormana gitmemeni söylediğinde onları dinle."

"Evet efendim," dedi Paul Griffin. Diğerleri onaylar gibi sesler çıkardılar ama Raley hâlâ soru sormak istiyordu. Kasabaya dönüş yolunda Gramling daha açık sözlü davranmadı ve grup düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

Gramling şehir merkezinin ışıkları görüldüğünde kamyonu durdurdu. Meydandaki parti hâlâ devam ediyor gibi görünüyordu. Çocuklar kamyonundan indi. Josh, açık pencereden dışarı eğilmiş olan Gramling'e dönerek, "Bizi kurtardığınız için teşekkürler efendim," dedi.

"Evet, teşekkürler," diye yankılandı CeeCee.

Gramling gülümsedi. "O şeytanlara nasıl taş attığınızı gördüm CeeCee, Paul ve Josh'un Todd'u nasıl savunduğunu da. Fazla kurtarılmaya ihtiyacınız yoktu. Hepinizin geri gelip beni ziyaret etmenizi istiyorum. Sen de, Raley. Bu hem karımı hem de beni mutlu eder. Ama gündüz gelin, tamam mı?"

"Tamam!" dedi Josh.

"Sadece bir şey daha var. Gördüğünüz o şeyler hakkında size fazla bir şey söylemedim çünkü onları rahat bırakmanız en iyisi. Hayatınıza devam edin ve onları kendi hallerine bırakın. Ama bu önemli, siz büyüdükçe insanlar sizi canavar diye bir şey olmadığına ikna etmeye çalışacaklar. Bunu yaptıklarında sadece gülümseyecek ve başınızı sallayacaksınız. Ama içinizde daha iyi biliyorsunuz. Şimdi evine git."

Bununla birlikte Gramling uzaklaştı. Raley karanlıkta iki kırmızı göz gibi parlayan arka lambaları görene kadar kamyonu izledi.

Kan Gelgiti

I

Black Stone Körfezi'ndeki Uçurum Kenarı Yürüyüşü, kasabanın sunduğu en popüler cazibe merkezlerinden biriydi, ancak bu gündüz vakti, güneş dalgaların arasından fırlayan sivri siyah dişlerin üzerinde parladığında ve bir insan her bir ayağın nereye yerleştiğini kolayca görebildiğindeydi.

Şu anda saat sabahın ikisini biraz geçiyordu ve birçok insan o saatte özel mülkün uzun koşusunda oldukları için polis tarafından rahatsız edilebilirken, polisin çok iyi tanıdığı mülk sahipleriyle bu konu hiç gündeme gelmedi.

Ayrıca, iki adam da alçak sesle konuşmak dışında pek ses çıkarmıyordu.

"İstedığınız mülkün bu olduğuna emin misiniz?" Albert Miles gerçek bir üzüntüyle konuştu. "Yıllar geçtikçe eski evimi çok sevmeye başladım."

Jason Soulis gülümsedi ve başını salladı. "Oh, evet, Albert. Eminim." Koyu renk gözlerini körfezin sularına dikti ve temiz tuzlu havayı içine çekerken yavaşça tekrar başını salladı. "Burası benim için gördüğüm en mükemmel yer, sence de öyle değil mi?"

Miles sırttı, multi-milyonerden çok tıknaz, yaşlı bir kamyoncuya benziyordu. Muhtemelen 1960'ların herhangi bir sitcom'unda yaşlı bir dedeyi canlandırmak için biçilmiş kaftandı. Flanel ve kot pantolon giymişti, çünkü tercihi buydu.

Jason Soulis ise gri ince çizgili bir takım elbise giymiş ve üzerine kalın bir palto geçirmişti. Hava okyanustan geldiği için çok soğuktu.

"Sanırım anlaşma anlaşmadır. Yine de burayı özleyeceğim." Arkasındaki araziye baktı ve iç geçirdi. "Bir sürü güzel anı."

"Elbette ziyaret edebilirsin Albert." Tek kaşını kaldırdı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Zaman zaman geri gelip benimle yağ çiğneyemeyeceğini söyleyecek bir şey yok."

Albert Miles uzun süredir birlikte çalıştığı iş arkadaşına baktı ve kıkırdadı. "Hâlâ her şeyi yapmayı planlıyorsun, değil mi?"

Gülümseme Soulis'in dudaklarında kaldı ama gözlerini terk etti. "Sen bu konuda ne bilirsin ki?"

"Aslında oldukça az. Yaptığın şey beni çok az ilgilendiriyor Jason. Bunu biliyorsun."

"Bu şekilde devam etmeye çalışalım. Uzun zamandır arkadaşız ve ben buna değer veriyorum."

"Sakin ol, Jason." Albert Miles piposunu çıkardı ve sonunda yakmadan önce birkaç saniye boyunca bir kibritle uğraştı. Soulis onu izledi ama başka bir harekette bulunmadı. "Ohio'da seni kim uyardı?"

"Bu çok doğru." Adam başını salladı ve yüzündeki gerginliği azalttı. "Eğer gitmemi istiyorsan beni rahat bırakabilir ve ortadan kaldırabilirdin."

Miles açık açık güldü. Bu dostça bir sestti, neşeli bir ses ve Soulis'in daha da rahatlamasına yardımcı oldu. "Jason, iyi adamım, sana zarar vermek için hiçbir nedenim yok. Senin dünyadan istediğin şeyle benim istediğim şey hiçbir zaman birbirine zıt olmadı." Elini Soulis'in omzuna koydu, adamın kendine has özellikleri göz önüne alındığında, bu birkaç dakika sonra birçok insanın ölmesine neden olabilirdi. "Biz arkadaşız Jason. Bunu kabullenmenin kolay olmadığını biliyorum. Ben de seninle aynı durumdayım ama biz arkadaşız."

Soulis ikisini aşağıdaki kayalıklardan ayıran dar parmaklığa yaslandı. Bu noktada su neredeyse yüz fit aşağıdaydı ve dalgalardan yükselen sivri kayalar da en az kendileri kadar ölümcül görünüyordu. Birden fazla insan kara taşlara çarparak parçalanmış, kıyı şeridini döven denizler tarafından paramparça edilmişti.

"Beni affet, Albert. Birine güvenmek her zaman kolay değildir."

"Ah, cehennem ateşi, Jason, benden aldığın o eski evi fırlatabileceğim kadar uzağa bile güvenmezdim." Hâlâ gülüyordu ama sesi kıkırdamaya dönüşmüştü. "Çoğu insanın öldürdüğünden daha fazla arkadaş öldürdüm."

"Yeterince doğru." Soulis tekrar gülümsedi. "İkimizin de öyle olduğundan şüpheleniyorum."

"Yaşamanın yan etkisi, dostum." Omuz silkti. "Yeterince uzun yaşarsan, dost edindiğinden daha sık düşman edinirsin. Ben az sayıdaki

Mümkün olduğunca."

"Doğru." Soulis dudaklarını büzdü ve tekrar başını salladı, gözleri kayalara körü körüne çarpan dalgalara takılmıştı. Dalgaların hareketini ve yüzeyin altında bir şeyler sakladıklarını fark ettiğinde gülümsedi.

"Senden bir iyilik daha isteyeceğim Albert."

"Bu gece kendini oynak hissediyorsun, değil mi?" Miles'ın keyfi yerindeydi. Yeni bir iyilik için tek bir ödeme talebinde bulunmamıştı. En azından henüz. Ama edebilirdi. Soulis adamı çok iyi tanıyordu.

"Şehirde bir bağlantıya ihtiyacım var. Tercihen genç bir bayan."

"Tanıdığım bir üniversiteli kız var." Albert Miles cevap vermeden önce uzun süre sessiz kaldı. Bu tür konuşmaları her zaman yaparlardı ve bir yanıt almadan önce geçen bu uzun süre Jason Soulis'i hiç rahatsız etmemişti. "Nadir bulunan bir güzelliği var ve aradığınız bazı yeteneklere sahip olabilir. Ama ben de ondan oldukça hoşlanıyorum."

"Yeteneklerini denedin o zaman?" Soulis'in sesi hafifçe alaycıydı. "Ne?

Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil. Uzun zamandır seks yapmadım. sonsuza dek." Albert Miles'ın sesi gücenmiş gibiydi. "Özür dilerim, Albert. Kendimi unutuyorum."

"Hiç de değil." Arkadaşı sağındaki korkuluğa yaslandı ve fısıltılı bir iniltiyle geri çekilen dalgalara baktı. "Karımla hiç tanışmadın. Onun ne kadar harika biri olduğunu bilemezsin."

"Uzun zaman oldu, Albert. Hâlâ bir kadınla birlikte olma ihtiyacı hissetmiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Kıkırdadı ve sonra bir süre piposunu üfledi. "Sadece bu ihtiyacı çok sık dinlemiyorum."

"Yapıyorum. Çoğunlukla alışkanlıktan kaynaklanıyor."

"O zaman Maggie senin için mükemmel olacak. O harika bir kız." Soulis'e baktı ve göz kırptı. "Ayrıca çok yaratıcı ve oldukça uyumlu olduğunu duydum."

"O zaman sizden onunla iletişime geçmek için uygun bir yol isteyeceğim. Düzgün bir şekilde yerleşmeden önce halletmem gereken birkaç ihtiyacım var."

"Bunu zaten düşünmüştüm. Çalışma odasındaki masanın sağ üst çekmecesinde onun resmini ve güncel adresini bulacaksın. Ayrıca onu senin için temin edecek adamın adını da bulacaksın." Miles üfledi

Bir süre piposunu keyifle içtikten sonra göz kırptı. "Merak etme Jason. Seni kasabaya yerleştireceğiz."

"Nereye gideceksin Albert?"

"Şöminede birkaç ütü var." Omuz silkti. "Avrupa'da halletmem gereken işler var. Bir süreliğine oraya gidebilirim. Henüz karar vermedim."

"Sanırım buranın havasını sevdim. Sanırım Ohio'dan çok daha fazla seveceğim."

"Ohio'da yapacak ne var ki zaten?"

"Şaşırsan da olur." Jason küpeştenin kenarından eğildi ve dalgaların çarpışını izledi. Bu dalgaların altında sırlar vardı ve yakında onları keşfedeceğini biliyordu.

Albert Miles elini pantolonunun cebine soktu ve bir anahtarlık çıkardı. Anahtarları havaya fırlatıp birkaç kez yakaladığında anahtarlar usulca birbirine vuruyordu. Oyundan sıkıldığında anahtarları Jason Soulis'e doğru fırlattı, o da zahmetsizce yakaladı.

"Al bakalım, ihtiyar. Hepsi senin olsun."

"Gece kalacak mısınız?" Anahtarları cebine koydu.

"Ne? Hayır. Hayır. Hayır, biz arkadaşız Jason, ama bu gece kendimi o kadar da aptal hissetmiyorum."

Albert Miles uzaklaşırken kendi kendine kıkırdadı. Arkasına bakmadı ve Jason Soulis de onun gidişini izlemedi.

II

Matt Casey izlendiğinin farkında değildi. Muhtemelen her iki durumda da umurunda olmazdı. Ciddi bir heyecan içindeydi ve şu anda arzuladığı tek şey heyecanını devam ettirecek herhangi bir şeydi.

Tabii bunun için para gerekiyordu ve Matt'in parası azalıyordu. Hafta başında Winslow Harper Üniversitesi'ndeki okul harcını ödemişti ve babası bir sonraki harçlık çekini gönderene kadar kasadaki para hemen tükenmişti. Ödemişti, çünkü iyi notlar almazsa ailesinin onunla ilişkisini keseceğini çok iyi biliyordu. Sokaklarda yaşamayı deneyecek kadar ileri gitmemişti.

Ama oraya doğru gidiyordu.

Yanında, en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı Louis, kulaktan kulağa sırtıyor ve sadece kendisinin görebildiği şeylere bakıyordu. Zaman zaman gerçek dünyaya dönüyor ve bundan sonra ne yapacaklarını soruyordu. Eğer bir daha sorarsa, Matt kafatasını göçertmek zorunda kalacağından emindi. Lou çok fazla soru sormaya başladığında biraz moral bozucu oluyordu.

"Şimdi ne yapacağız, Matt?" Evet. İşte oradaydı, arkadaşının boynunu kırma ihtiyacı. Onu kontrol altında tuttu.

"Daha fazla para bulacağız, yapacağımız şey bu."

"Nasıl? Dostum, hepimizin parası bitti."

Matt gözlerini kapadı ve ona kadar saymaya çalıştı. Ne yaptığını unutmadan önce yediye kadar sayabildi, ama o zamana kadar yeniden sakinleşmişti.

"Lou, eski dostum, eski dostum, sadece çeneni kapa ve düşünmeme izin ver." "Oh. Evet. Pekâlâ. Her şey yolunda."

Parminter Sokağı'nın ara sokağındaki gölgelerin içinde duruyorlardı, yanlarındaki tek ıGık kaynağı sokağın karGısındaki içki dükkânından geliyordu. Matt bir an için dikkatini toplayabilse, burayı seçmesinin nedenini hatırlayabileceğini biliyordu. Ğyi bir nedeni vardı. Çok iyi bir neden.

O lanet olası sebep bir dakika sonra içki dükkânından çıktı. Margaret Preston, arkadaşlarına göre Maggie. Ve müşterilerinin. Tam da onun görmeyi sevdiği gibi giyinmişti, sanki tamamen paradan ibaretmiş gibi.

Maggie'nin koyu renk, kıvrıkcık saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, kulaklarında küçük, pahalı elmas küpeler vardı ve Maggie'nin ıslak rüyalarını birkaç kez ziyaret etmiş bir yüzü vardı. Çok seksiydi ve bunu biliyordu ama aynı zamanda biriyle çıkmaya da müsait değildi.

Sevgilileri bu ayrıcalık için para ödemek zorundaydı. Ve onlar da bunun için çok para ödemek zorundaydı. Parayı denkleştiren birkaç adam tanıyordu ve kızın oldukça iyi seviştiği söyleniyordu. Normalde onu okulda gördüğünde olabildiğince rahat giyinir ve komşu kızı gibi görünürdü. Çalışırken kendisinden ne isteniyorsa ona göre giyindiğini duymuştu ve görünüşe göre bu, bu gece yüksek basamaklı bir orospu gibi giyinmesi gerektiği anlamına geliyordu. Pantolonu siyah deri, esnek ve her yönden dar, gömleği ise etkileyici göğüslerinin üzerinde Prenses yazan küçük pembe bir bebek tişörtüydü. Ayakkabıları koyu deri, kısa botlardı ve sadece bir ya da iki santim topukları vardı.

bir adamın üzerine yürümek. Matt onu bir ya da iki hafta boyunca çivileyebileceğini ve asla yumuşamak için bir neden bulamayacağını düğündü. İyi kız kötü kız bakışı ona hep bunu yapmıştı.

Onu sadece ona yapışmanın zevki için istediğinden değil. Başka planları vardı. Onu muhtemelen çok dar ceplerinden birine tıktırdığı bir tomar para için istiyordu. Eğer duydukları doğruysa, onunla geçireceği bir gece, evinin bir aylık kirasını ödemeye yeterdi. Dönmek için fena bir numara değildi.

"Dostum, bu kaltak çok seksi." Louis kıkırdıyordu. Bu iyiye işaret olamazdı. Uzandı ve Lou'nun kolunu koyu kırmızı bir iz bırakacak kadar sertçe çimdikledi. "OWWW! Ne oluyor lan?"

Maggie sertçe döndü, koyu renk gözleri gölgeler içinde saklıydı ve tatlı ağzı, ona ne yapmak istediğiyle ilgili kötü şeyler düşünmesine neden olan bir tür somurtma içindeydi.

Lou o aptal ağzını tekrar açamadan Matt eliyle ağzını kapattı ve onu olabildiğince sessiz bir Gekilde sokağın en karanlık girintisine itti. Lou bir an debelendi, sonra rahatladı, nefesi ve tükürüğü Matt'in avucunu kapladı.

"Kapa çeneni, Lou. Kapa şu lanet çeneni. Bunu mahvedemeyeceksin."

"mumm wumph umf?" Neyi sikeyim? Matt, ağzı açık ve çırpınırken bile Lou'yu her zaman anlayabiliyordu; Lou'nun konuşmasını ne kadar sık gevelediği düşünülürse bu oldukça etkileyiciydi. Ağzı tıkalıyken onu anlamak bir sorun yaratmıyordu.

Louis Maggie'yi yeniden görebilsin diye yoldan çekildi. "Bu geceki yemek biletimiz o mu? Anladın mı beni?"

Lou bir iki saniye kızı izledi, sonunda endişelenecek bir şey duymadığına karar verdi ve tekrar yürümeye başladı. Heyecanla başını salladı. Her ikisi de birden fazla kez onu sperm bankası olarak kullanmak istediklerinden bahsetmişlerdi.

"Wn munna fug erm?" Onu becerecek miyiz?

"Olabilir. Ama bu işi batırırsan olmaz, o yüzden çeneni kapalı tut."

Maggie'nin yürüyüşünü izledi, kaldırımında usulca sallanan kalçasının şekli kısa süreliğine büyüledi. Bu zorlama bir salınım değildi, sadece kalçalarının çalışmak için tasarlandığı şekildeydi.

Belki de, lanet olsun. Onu o pantolondan çıkarıp bir parti vermek için her türlü niyeti vardı. Çılgılık atabilirdi ama bunun susturulmasını sağlayabilirdi. Bir süre Lou'nun şeyini çiğnemesine ya da birkaç parça gazete kağıdı yemesine izin verebilirdi.

Her iki durumda da Maggie'den istediğini alacaktı. Doğru ilaçlar her zaman istediğini alma konusunda kendini iyi hissetmesine yardımcı olurdu ve muhtemelen Maggie'nin üzerinde onu en az bir hafta boyunca suçsuz tutacak kadar para vardı.

Maggie Preston köşeyi döndü ve parkın içinden geçerek yaşadığı apartmanlara giden kestirme yola saptı.

Matt birkaç acil el hareketiyle ve sessiz olması için bir uyarıyla yolu gösterdi. Av devam ediyordu ve adrenalin, kafasının iyi olması ve ciddi bir taşak sorunu yaşamasıyla birleşince kendini tam bir yırtıcı gibi hissetmeye başlamıştı.

Sokağın yarısına geldiğinde bütün bunları unuttu. Maggie'nin misafiri vardı. Tom Pardue onun yanında duruyor ve bir babun gibi sırtıyordu.

Otuz beş yaşındaki Pardue, yirmi yaşındaymış gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. İnce sarı saçları, birkaç sivilce izinden fazlası ve bir şempanzeye çok benzeyen bir yüzü vardı. Ayrıca Maggie'nin hizmetleri için ödeme yapmak istediğinizde konuşmanız gereken adamdı.

Tamam, bir ezik gibi giyiniyordu; normalde kaslarının çelik gibi olduğu gerçeğini tamamen gizlemeyi başaramayan büyük boy şortlar ve bol tişörtlerle sahile aitmiş ve birkaç dalga yakalamaya hazırmış gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Söylentiler doğruysa, neredeyse her zaman bir ya da beş silah taşıyordu.

Tom aynı zamanda iyi bir kafa bulmak söz konusu olduğunda bir numaralı eğlence kaynağıydı ve hem Lou'yu hem de Matt'i düzenli müşterilerinin üyeleri olarak tanıyordu.

İkisi tartışacakmış gibi görünüyordu. Maggie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Tom ise ellerini kalçalarına dayamıştı. Ne konuştuklarını duyacak kadar yaklaşmanın imkânı yoktu ama yüzlerindeki ifadeden sosyal bir an yaşamadıkları anlaşılıyordu.

Tartışma kızışmaya başladı ama sessiz bir çekilde. Birbirlerine fısıltıyla bir şeyler söylüyorlardı ve Matt çenesini kapalı tutmasını sağlamak için Lou'nun omzuna bir el koydu. Heyecanla hayal kırıklığı birbirine karışmıştı. Bir yandan Maggie'yi ve parasını ele geçirmek istiyordu. Diğer yandan

Elini uzatırsa, Tom'un ona ne yapacağını görmek eğlenceli olabilirdi. Ona haddini bildirecek kişi olmayı düşünmek bile Tom'un ona duyduğu arzuyu artırıyordu.

Tom'un telefonu sinir bozucu bir cıvıltı çıkararak o anı mahvetti. Cevap verirken Maggie'nin ağzını kapatmak için bir parmağını kaldırdı, sonra da Matt ve Lou'ya doğru dönerek hızla konuştu. Matt Louis'i tekrar geri çekti, kalbi küt küt atıyordu. Tom dikizcileri sevmezdi. Geçmişte birkaçını hastaneye yatıracak kadar sevmemişti onları.

Matt'in arzularına uygun bir plan değildi.

Yarım dakika boyunca tek bir kelime bile duyulmadı ve Lou gittikçe daha da sinirlenmeye başladı. Lou uslu durması gerektiği zaman bunu hiç hoş karşılamazdı ve ayrıca yine bir şeyler görüyor olabilirdi.

Matt ona bir bakış attı: Ne oldu? Bu sefer ne var Louis?

Lou sağ eliyle etraflarındaki binaların tepelerini işaret etti.

Matt ağzından çıkmadan önce küçük çığlığını yuttu. Karanlıkta binalar ters görünüyordu. Binaların çatılarının hareket ettiğini fark etmesi bir saniye sürdü.

Her taraf kargalarla doluydu. Yüzlerce leş yiyici binaların kenarlarına tünemiş, Matt, Lou, Tom ve Maggie'ye bakıyorlardı. Dört kişiye karşılık onlarca kuğ.

Matt tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kargalarla bir sorunu yoktu, aslında onların iyi olduklarını düşünüyordu, ama o kadar çoktular ki ve hepsi de sessizdi. Bu hiç doğal değildi.

Başını kaldırdığında, kuşlardan birkaçı başlarını çevirip ona baktı ve yoldaki ölü bir tavşan parçasını inceler gibi onu incelediler. Rahatsız ediciydi.

"Ne oluyor lan?" Arayan Lou'ydu ama sesi yumuşak ve gergindi.

"Bilmiyorum... Garip şeyler, Lou. Gerçekten garip."

İkisi de başka bir şey söyleyemeden Tom, telefonu kulağında, ara sokaktan tepinerek çıktı. Onları fark etmedi. Telefonda ona gelen kriz her neyse onunla ilgilenmekle çok meşgul görünüyordu.

Tom tekrar sokağa baktı ve parmağıyla Matt'in Maggie'nin hâlâ durduğunu tahmin ettiği yeri işaret etti. "Bu iş daha bitmedi. Kışını kaldırıp eve git ve yarın iki kez saymak zorunda kalmayayım, anladın mı beni?"

Maggie bir tepki verdiyse bile, ara sokağın duvarları tarafından gizlenmişti.

Tom kampüse doğru ilerlerken ara sokaktan aşağı bakma riskini göze aldı. Gecenin bu saatinde araba kullanmak için pek bir neden yoktu. Black Stone Bay'de her şey yakındaydı. Maggie duvara yaslanmış, bir sigara yakıyordu. Dudakları küçük bir sırtıyla aralandı. Onun sigara içtiğini asla tahmin edemezdi.

"Başka neler öğreneceğimi merak ediyorum."

Matt yürümeye başladı, Louis de hemen arkasındaydı. Bu eğlenceli olacaktı.

III

Maggie duvara yaslandı ve ellerinin titremesini durdurmak için irade gösterdi. Yine götlük yapıyordu, ki bu onun uzmanlık alanlarından biriydi. Ağzındaki Salem'den bir nefes çekti ve bulutu üfleyerek uzaklaştırdı, yanan nikotinin tadını çıkarmak için zar zor zaman ayırdı. Aslında sigara içmek bile istemiyordu, sadece sinirlerinin yatışması için iyi bir neden istiyordu.

Arada sırada Tom onu birkaç kabahatle suçlamaktan hoşlanıyordu, onun kendisinden çalacak kadar aptal olmadığını çok iyi biliyordu, sırf onu hırpalayabilmek için. Bu onun olayı, onun fetişiydi. Adamı mutlu etmek için ona uyum sağlamak zorunda olduğunu düşünse de, bundan hoşlanmak zorunda değildi. Bir gece için yeterince sert ve hazırды. Lance Brewster düzenli müşterilerinden biriydi ve normalde tüm süreç boyunca bir centilmen olsa da, şu anda yakında eski karısı olacak kadınla tartışmalar yaşıyordu. Bu da hıncını birinden çıkarması gerektiği anlamına geliyordu ve Maggie'ye ödediği parayla onun iyi bir şamar oğlanı olduğunu düşündü.

Kötü bir hamleydi. Şu andan itibaren, Lance bir daha asla alamayacaktı. Çok fazla yalvarmadığı sürece. O bir fahişe değil, telekızdı. Her zaman bir çağrıya cevap vermemeye karar verebilirdi. Ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Kendisi için çalışan diğer kızlarla aynı şeyleri yapması için onu ikna etmeye birden fazla kez çalışan Tom bile.

"Öyle bir şey olmayacak, seni pislik." Sigarasını yere attı ve ayak parmağının altında ezdi. "Ne senin için ne de bir başkası için. Ben seçerim, ben seçerim ve eğer bu değişirse, artık oynamam."

Kendisine bunun kesinlikle geçici olduğunu hatırlattı. Günde en az bir kez bu gerçeği kendine hatırlatmak yardımcı oluyordu. Bu bir amaç için bir araçtı, başka bir şey değil. Gelecekteki kariyeri olmadığı kesindi.

Bir yıl sonra üniversiteyle işi bitecekti. O zaman bir hayatı olabilirdi. Gerçek bir hayat. Neredeyse istediği her yerde.

Ara sokakta, içki dükkânının arkasında biri kıkırdadı ve o da olabildiğince rahat bir şekilde o tarafa baktı. İki çocuk, ikisi de okulda öğrenciydi. Ona doğru bakıyorlardı ve sinsî olmaya çalışıyorlardı ama ikisi de pek ayık davranmıyordu. Tamam, açık konuşmak gerekirse, kafaları iyiydi.

Ve Tom'un hâlâ orada olmasını diledi. O bilinen bir tehditti. Gözlerinin cam gibi olmasına ve ellerinin seğirmesine neden olan türden bir şeyin üzerinde zıplayan iki ezik değildi.

Eli deri pantolonunun sol cebine kaydı ve biber gazı kapsülünün üst kısmını yakaladı. Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı, bir şeyler yapmaya niyetli olduklarını çok iyi bildiği için tüyleri diken dikendi.

Onlara asla korku gösterme. Bu, babasının ona uzun zaman önce öğrettiği bir dersti. Ona korkunun yırtıcı hayvanlar için yaralı bir hayvan gibi olduğunu söylemişti. Onları iki kat daha aç ve tehlikeli derecede aptal yapardı.

Bu yüzden sırtı onlara dönük yürüdü ve yaklaştıklarını duyabilmek için dua etti. Şimdilik sorun yoktu, çünkü ikisi de fısıldamak için ellerinden geleni yapıyor ve başarısız oluyorlardı.

"Kahretsin, Matt, şu kıça bak!"

"Ahbap! Kapa çeneni!" İkisi de yüksek sesle konuşmuyordu ama sabahın iki buçuğunda megafon kullanıyor da olabilirlerdi.

Maggie döndü ve onlar kendisinden sadece on beş adım uzaktayken onlarla yüzleşti, kollarını kavuşturdu ve elini biber gazının tetiğinde sakladı. "Merhaba. Matt, değil mi? Sizin için ne yapabilirim?"

Gözlerini kırpmasına bile izin vermeden onun gözlerinin içine baktı. Ve o da kızardı. Gerçekten kızardı.

"Merhaba Maggie. Evet. Ben Matt. Bu da Louis."

"İkinizi de tanıyorum." Matt'ten diğerine baktı, hayatı buna bağlı olsa bile gülümsemeden duramayan sıska, siyah saçlı bir çocuğa. "Louis ve ben aynı kiliseye gidiyoruz. Onu her hafta annesi ve babasıyla birlikte görüyorum, öyle değil mi Louis?"

Matt okul çocuğuna aşık olma numarası yapıyordu, ki bu çok şirindi. Louis sanki sokaklarda pantolonsuz dolaştığını yeni fark etmiş gibi çok ama çok utanmış görünüyordu.

Alt metin burada her şeydi ve o da bunu biliyordu. Her ikisini de teşhis etmiş ve bunun sıradan bir şey olmadığına dikkat çekmişti. Aptalca bir şey yapmaya kalkanlara kim olduklarını söyleyebilirdi.

Louis sonunda başını salladı ve gözlerini ondan kaçırdı. Az önce onunla olan savaşı kazanmıştı, aynı şeyi Matt'le de yapabilirse, sprey sıktırmak zorunda kalmayacaklar, kendisi de dayak yeme ya da daha kötüsü riskini göze almak zorunda kalmayacaktı. Uçurtma gibi uçuyorlardı ama ona bir şey yaparlarsa bunun kötü sonuçları olabileceğini anlamayacak kadar da uçmuş değillerdi.

En azından buna güveniyordu.

Matt bağıını salladı ve sahibinin ayakkabısından kaçmaya çalışın, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi arkadaşından uzaklaşın Louis'e baktı.

"Size harika bir gece dilerim. Dikkatli olun. Dışarıda bir sürü tuhaf insan var."

Ve gitti, dairesine doğru geri döndü. Dikkatle dinliyordu. Sadece sessizlik duydu ve bu iyi bir şeydi.

IV

Matt kız gözden kaybolur kaybolmaz duvara tükürdü. "Siktiğimin orospusu."

"Dostum. Bizi tanıyordu. Ona bir şey yapmamızın imkanı yok. Parmakla gösterir ve ben tekrar tutuklanmayacağım. Geçen sefer zar zor kurtuldum." Louis'in sesi her geçen saniye daha ayık ve daha pısırik çıkıyordu. Matt de kendini çok daha ayık hissediyordu ve bu da onu mutlu etmiyordu.

Ellerini parmak eklemleri gıcırdayana ve tırnakları avuçlarına batana kadar sıktı. "Öyle mi? Bir ya da iki hafta parasız mı kalmak istiyorsun? Çünkü şu anda? Neredeyse beş parasızız."

"O zaman başka birini buluruz, dostum. Ya da bir şeyler rehin verebiliriz. Hadi gidelim." Lou sızlanıyordu. Aziz annesinden bir kez bahsedince korkaklaştı.

"Hayır. Onu istiyorum. Parası var ve onu becermek istiyorum."

"Dostum, o Tom'un kızı." Louis mantıklı konuşmaya çalışıyordu, bu onun hızla aşağı indiğinin kesin bir işaretiydi. Yarım saat içinde uyumaya hazır olacaktı.

"Lou. Tom burada değil. Sen söylemezsen ben de söylemem. Parka gidiyor, Louis. Parka. Orada ışık yok, devriye falan da yok. Ben bunu yapalım derim." Gözlerini Lou'ya dikti. Lou'nun en sevdiği yanı iyi bir takipçi olmasıydı. Matt normalde onu neredeyse her şeyi yapmaya zorlayabilirdi. Özellikle de kafayı bulmak ya da biriyle yatmak söz konusuysa. Bu durumun her iki yararı da vardı.

"Lou. Başka ne zaman Maggie Preston'a çakma fırsatı bulacaksın?" Tartışmayı o kazanıyordu. "Dostum, ona ne yaparsak yapalım, daha sonra bunun hakkında konuşmayacağından emin olmalıyız."

"Öyle mi?" Arkadaşının ağzında oluşan salyaları neredeyse duyabiliyordu. Onu yakalamıştı.

"Hadi gidelim. Bunu şimdi yapmazsak bir daha asla şansımız olmayabilir."

Hareket etmeye başladılar, bu kez sessizce, gerçekten sessizce, bunun tek seferlik bir şans, tek seferlik bir anlaşma olduğunu hatırlayarak. Ve amaçlarının ne olduğunu hatırlıyorlardı. Seks ve para; insanoğlunun bildiği en büyük motivasyon kaynakları.

V

Tekrar üzerine geldiklerini duydu ve midesinin buz kestiğini hissetti. Sert koşuyorlardı ve bu sefer sadece konuşacaklarından şüpheliydi.

Maggie eğildi ve kendisinden sadece birkaç santim kısa bir çalının arkasına saklanmaya çalıştı, giydiği pantolona ve göbeğini nasıl kestiğine lanet etti. Pantolonunuz sizi boğmaya çalışırken nefes almak zordu.

Korkunç gözleri olan Matt yine öndeydi ve onu spreyle yakalayabileceği kadar yakındı ama çok hızlı gidiyordu. Tek iyi haber, ona doğru yönelmek için yavaşlamak zorunda kalmasıydı. Kötü haber ise onu fark etmiş olmasıydı.

"Hadi Maggie, sadece oynamak istiyoruz." Koşmaktan nefes nefese kalmıştı ama sakın ve rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu. Yüzü

çok kızardı.

"Sakin bana yaklaşma Matt. Canını yakarım. Lanet olsun." Sesi düz ve sakindi. Bir şeyleri içinde tutmakta iyiydi. Her zaman öyleydi.

"Sen ve hangi ordu?" Adam gülüyordu. Bu yüzden onun sümüklü, mutlu ifadesine nişan aldı ve kırmızı sıvıyı gözlerine, burnuna ve ağzına püskürttü.

Matt çılgılık atarak arkasını döndü ve yüzünü kapattı, tam olarak yapmaması gereken şeyi yaptı ve öfkeyle biberi ovalayarak etine ve gözeneklerine bulaştırdı.

"Oh! Oh, lanet olsun yaşıyor!"

Maggie onun iyi olup olmadığını görmek için beklemedi. Koşmaya başladı, atletizm takımında geçirdiği yılları iyi değerlendirdi ve eve doğru son sürat koşmaya başladı.

Louis'in farklı fikirleri vardı. Arkadaşına yardım etmek yerine ona doğru geldi. Louis'in ona ulaşmaya çalışmaktan çok onun için endişeleneceği kadar yakın olduklarını umuyordu. Yanlış hesaplamıştı.

"Louis! Bırak gitsin, ben de Peder Wilson'a ne yaptığını söylemek zorunda kalmayayım!"

"Artık ağzını açamıyorsan ona söyleyemezsin." Sesi doğru gelmiyordu. Zor nefes almıyordu bile. Matt'in söylediklerine bakılırsa öyle olmalıydı, ama değildi. Sesi, çok yorulmadan birkaç mil daha gidebilecekmiş gibi geliyordu.

Tam biber gazıyla nişan almaya hazırlanıyordu ki, adam onu yakaladı, yere yuvarladı ve adeta bir kızak gibi üzerine bindi. Elleri kollarının üzerindeydi, onları sıkıştırıyordu ve terleyen, ağır vücudu onu toprağa ve çimlere bastırdı.

"Ne yapacaksın Maggie? Peder Wilson'a sakso ve sikiş için para ödemediğimi mi söyleyeceksin?"

Sesindeki alaycı tondan çok, bu sözler canını yaktı. Ne iş yaptığını kimsenin öğrenmemesi için elinden geleni yapmıştı. Müşterilerinin çoğu konuşmayı düşünmezdi ama birinin dudakları gevşekti.

Louis kendini kızın kışına yasladı ve sol eliyle kızın gömleğini çekmeye başladı, sağ eliyle de iki bileğini tutuyordu.

"Bırakın beni!"

"Siktir git, seni baş belası." Homurdandı, onu okşarken nefesi boynunun yan tarafına sıçradı ve sonra elini aşağı kaydırды, önce

sonra da pantolonuna uzanıyor.

Ses aynı anda her yerden geliyor gibiydi, yüksek sesli bir ılık, her ikisini de oldukları yerde donduran gök gürültülü bir kakhaha.

Maggie etrafına bakındı ve sadece geceyi ve karanlığı gördü, sonra Matt'in ayağa kalkıp ellerini gökyüzüne doğru sallayarak ılık attığını gördü.

"Louis! Yardım et bana! Yardım et, Tanrım, yardım et!" Her ne oluyorsa, bu bir aka değildi. Maggie sürüngenin söylediği her kelimede acıyı ve korkuyu duyabiliyordu ve yalnız değildi. ılıklar başladıktan yarım saniye sonra Louis onu itti ve ayağa kalktı. Hasta herif kot pantolonunu çoktan açmıştı ve istediğini zorla almak niyetindeydi.

Pantolonunun fermuarını çekti, fermuarın dişleriyle kendi penisini kesmekten kıl payı kurtuldu ve sonra geldiği yöne doğru koşmaya başladı. "Matt! Geliyorum!" Onun yüzünü göremiyordu. Bu çok iyiydi, onu bir daha görmek istemiyordu. Aslında yapmamıştı ama ona tecavüz etmeye razı olmuştu ve kendisini güçsüz bıraktığı için ondan nefret ediyordu.

Ara sokağa ve kampüse döndüğünde, Matt'in yere yığıldığını, bir şey etini paraladıka ılık atıp yalvardığını gördü. Yaraların ortaya çıktığını gördü, karanlıktaki bir şey onu tekrar tekrar yırtarken derisinde açılan yarıkları gördü. Yüzü karanlıkta kısa bir süre göründü, gözleri vahşi ve gözyaşı lekeli. Sonra kaynayan siyah kütle onu tekrar kapladı, yer değiştirdi, kaymaya başladı. Yüz hatları bir anlığına belirdiğinde, sol gözü yanağından aşağı kıpkırmızı gözyaşları akıtan siyah bir çukurdan başka bir şey değildi.

Louis, Matt obsidyen bulut tarafından yutulmadan önce neredeyse onun yerde yattığı yere kadar gelebilmişti. ılıkları gürültülü ve gök grltsyd, siyah, girdaplı bir deliliğin içinde kaybolurken acı dolu körükler.

Maggie güçlükle nefes alarak doğruldu ve çırpınan karanlığın ikisini de parçalamaya devam etmesini izledi. Gözleri alıştı ve daha önce net olarak göremediği şeyi ortaya çıkardı: kargalar. Maggie gözlerinin beynine gönderdiği bilgileri özümsemeye çalışırken kalbi göğsünde tekledi. İki adamın üzerinde gezinen ve üzerlerini örten, keskin gagalarıyla etlerini parçalayan ve yemek için yumuşak kanlı lokmaları koparan bine yakın karga olmalıydı. Yırttılar, penelediler, çiğnediler ve Maggie izlerken iki muhtemel saldırgan öldü.

Korkmaya başladı ve sonra onu bastırđı, duyguyu uzaklaştırdı. Bu uygun değildi, şimdi olmazdı. Duygular daha sonrası içindi, güvende olduğu zaman.

İzlemek için kalmadı. Gözleri sürekli gökyüzünü tarayarak ve hiçbir kuşun onun için gelmediğinden emin olarak ayrıldı.

Hiçbiri yapmadı. Sadece Matt ve Louis'e odaklanmışlardı. Maggie birkaç blok ötedeki evine ulaştığında, adamların kemikleri temizlenmişti. Sonra kuşlar rahatsız edici bir hassasiyetle çalışarak ziyafetlerinden arta kalanları topladılar ve havaya kaldırdılar. Bir insanın uyluk kemiğini taşımak için çok fazla karga gerekiyordu, ama bunu başardılar, devam etmeden önce güçlerini toplamak için birkaç kez durdular.

Sabah saat üçe kadar kalıntılar götürölmüştü. Kara kuşlar enkazı okyanusa bıraktı, kemikleri Black Stone Körfezi boyunca dağıttı ve sulara gömölmelerini izledi.

Sabahın dördünde, bir sokak köpeğı kan ve bir suç işlendiğine dair kanıtlardan geriye kalan azıcık şeyi de yemeyi başarmıştı.

Beşe kadar Maggie kendini içkisine bir şey katıldığını ikna etmişti. Lance Brewster uyuşturucunun harika dünyasına girmeye başlamıştı ve artık onu bir daha görmemek için bir nedeni daha vardı.

Saat altıda, güneş doğmaya hazırlanırken, Maggie uykuya daldı, üçüncü kattaki penceresinden bakan ve huzurlu bir rüyaya dalarken onu izleyen adamdan tamamen habersizdi.

Rüyalarının huzurlu olmasını sağladı.

Gölömsedi ve yaşından çok daha genç görünen kızın gevşek bir cenin pozisyonunda kıvrılmasını izledi.

Jason Soulis kendi kendine başını salladı ve sadece rüzgârla konuştu. "Evet, Albert. Bence mükemmel iş çıkaracak."

Gri Tonları

"Hayal görmüyorum, Christy. Bir şey beni takip ediyor." Konuşmayı duymak istememişti, ama oldu işte, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kelime kırıntısı, ama Neil onları duydu ve bir kez duyduktan sonra zihninden kolayca silinemezlerdi. Çok fazla göze çarpıyorlardı.

Biri değil ama bir şey beni takip ediyor. Bu onun ilgisini çekmeye yetmişti. Neil olabildiğince rahat bir şekilde yorumun kaynağına baktı ve peçeteyle ağzının kenarlarını silerek hareketlerini gizledi.

Sözler çift cinsiyetli bir gençten geliyordu. Ses orta derinlikte olduğu için Neil erkek olduğunu tahmin ediyordu ama bunu kesin olarak söylemek zordu. Saçlar çok uzundu; kenarları mavi, kafa derisine yakın kısımları ise koyu kırmızıya boyanmış, kasıtlı olarak dağınık kaküller vardı. Orta derecede bir makyaj vardı ve yüz de bol kot pantolon ve kat kat gömleklerin altına gizlenmiş vücut gibi cinsiyetsizdi. Muhtemelen erkek. Belki de. Her iki durumda da yüz belirsiz bir şekilde çekiciydi. Eğer tüm bunların altında bir erkek varsa, güzel sayılırdı. Eğer bir kız olsaydı, biraz çalışmayla güzel bir kız olabilirdi.

Çocuk bir an için yana döndü ve yerdeki bir bozuk parayı almak için uzandı. Açık, katmanların altında bir yerlerde göğüsler olduğunu göstermek için doğruydı. Bir kız. Çirkin değildi ama öyle görünmek için çok çabalıyordu.

Yanında duran çok daha bariz bir şekilde kadındı. Saçları bir şişeden ya da kötü bir kalemden çıkmış gibi iğrenç bir kızıl tonundaydı, kesin bir şey söylemek zordu ama vücudundaki kıvrımlar çok daha fazla göze çarpıyordu, koyu renk kot pantolon ve üzerine boyanmış olabilecek tişört de buna yardımcı oluyordu.

Cevap verirken gözlerini devirdi. "Bak, eğer seni takip eden biri varsa, polisi ara. Eğer yoksa, bırak gitsin. Artık komik bile değil."

"Bunun komik olmaması gerekiyordu." Kızın sesi keskin ve sinirliydi.

Merak beklemek zorundaydı. Tam sohbet ilginçleşmeye başlamıştı ki, aslında izlemesi gereken kadın, yanında üniversite çağında bir çocukla restorandan çıktı.

Meredith Beaumont güzel bir kadındı, paranın onu çekici kılabilceği kadar. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı, giysileri tasarımcıların bir kol ve bir bacak için ücret talep ettiği türden gündelik kıyafetlerdi ve yapışkan bluzunun altındaki göğüsler muhtemelen son yedi ayda kazandığından daha pahalıya mal oluyordu.

Para, parasının evden çok uzaklara gitmediğinden emin olmak için Neil'e en yüksek doları ödeyen kocasından geliyordu. Kolundaki çocuk neredeyse yarı yaşındaydı ve Meredith gibi kadınların şefkat ve kocalarının çek yazarken göstermeyi unuttukları türden bir ilgi karşılığında seve seve para verdikleri türden birine benziyordu.

Onların geçişini izledi ve fotoğraf makinesiyle birkaç samimi fotoğraf çekti. Fotoğraf makinesinin taşıdığı kalemın içinde olması fotoğraf çekmeyi kolaylaştırıyordu. Ah, modern bilimin mucizeleri. Çekimler muhtemelen mahkemede geçerli olmayacaktı ama Neil henüz bu konuda endişelenmiyordu. Beaumont'un karısının neyin peşinde olduğunu öğrenmesinden endişe ediyordu. Eğer adam boşanma davası için iğne istiyorsa, bunu daha sonra yapacaktı.

Çift Meredith'in arabayla geldiği Beamer'a binene kadar olduğu yerde oturdu ve sonra kalkıp masadan ayrıldı. Oturur oturmaz yemeğin parasını ödemişti, aniden kalkmak zorunda kalmadan önce yemeği bitirip ödemeyi yapma şansının çok az olduğunu çok iyi biliyordu. Bu iki saat önceydi. Garson kız muhtemelen onun gittiğini görünce çok sevinmişti. Verdiği rahatsızlığı karşılamak için uygun bir bahşış bırakmayı ihmal etmedi. Fazladan masrafı haklı çıkaracak kadar sevimliydi.

Neil'in vücudundaki tüyler diken diken olduğunda, gümüş renkli BMW park yerinden çıkıp sola ve üniversite kampüsüne doğru ilerliyordu. Birkaç tanesi değil, hepsi. Vücudundaki her bir tüy karıncalanıyor gibiydi ve koluna baktı, ince tellerin derisinden kalkıp hazırolda durduğunu gördü.

Yarım saniye sonra, karanlık ve çok çok hızlı bir şey yanından geçti, bir an için basit insan formunu seçmekte zorlanacağı kadar alçaldı. Geçerken esen rüzgârı hissetmesi gerekecek kadar yakındı ama hiçbir şey yoktu.

Şekil ona arkasını dönerek durdu ve yol ile Neil'in yemek yediği alan arasındaki çobanpüskülü çalısının kalın yapraklarının arasından baktı. Her kimse, bir tür siyah tüllü kumaşın içine tamamen saklanarak ustaca bir iş çıkarmıştı.

Kamera kalemi hâlâ elindeydi. Nişan alıp çekim yaparken düşünmedi bile; tamamen içgüdüsel oldu.

Yine de baktığı şey her neyse fark etti ve bir an için ona bakacak kadar durdu.

Yeterince insana benziyordu. İnce ve köşeli ama insan. Yüz hatlarını örten siyah kumaştan bir yüz seçemiyordu ama kendisine bakan gözleri hissetti ve bu bakışlar ürpermesine neden oldu.

Kendisine takip etmesi gereken bir çift olduğunu hatırlatarak başka tarafa baktı. Araba ve içindekiler bir sonraki kavşağa varmış ve o fark edene kadar tekrar dönmüşlerdi.

"Lanet olsun." Dikkatinin dağılmasına izin vermiş ve kuyruğunu kaybetmişti. Endişelendiğinden değil. İhtiyacı olan şeyi almıştı. Kesin bir şey kanıtlayacak kadar değil ama Beaumont kadının hayatını derinlemesine incelerken birkaç hafta daha çalışmasına yetecek kadar.

On dakika sonra Tempo'suna binmiş ve ofisine dönüyordu. İş hiçbir koşulda onunla birlikte eve gitmezdi. Bir ofisi olmasının bir nedeni vardı ve Tanrı'nın izniyle onu kullanacaktı. Özellikle de Laurie taşınma işini ciddiye almaya başladığından ve ofiste tuttuğu belgeler genellikle hassas nitelikte olduğundan. İhtiyacı olan son şey, kız arkadaşının, kocaları olmayan erkeklerle cinsel ilişkiye giren başka kadınların fotoğraflarına rastlamasıydı. Özellikle de söz konusu kadınlardan birkaçı son derece yakışıklı olduğu için.

Görüntüleri dijital fotoğraf makinesinden bilgisayara kopyaladı ve bir paranoyak için olağan sayıda yedekleme yaptı. Çocuk oynacağı. Ancak işi bittiğinde görüntülere derinlemesine bakmak için gerçekten zaman ayırdı. İlk dördü tam da beklediği gibiydi, Beaumont'lu kadının erkek oynacağıyla çekilmiş fotoğrafları. Sonuncusu rahatsız edici bir şekilde yersizdi.

Farkına varmadan önce birkaç dakika boyunca görüntüye baktı. Kazayla çektiği fotoğraf; yanından hızla geçip giden ve kanını donduracak kadar sert bakan karanlık şekil. Parmağının nasıl titrediğini ve fotoğrafı nasıl çektiğini hatırlıyordu ama o anda bilinçli olarak fark etmemişti.

Neil resmi dikkatle inceledi, ne gördüğünü, ona doğru baktığında ne olduğunu anlamayı umuyordu ama görebildiği tek şey eskisi kadar özelliksiz siyah bir şekil oldu.

Resmi neredeyse siliyordu ama son anda saklamaya karar verdi. Hiç değilse kayınbiraderi Ray ile ilginç bir sohbet konusu olacaktı. Ray her zaman sıra dışı olanı aramayı severdi ve bir fotoğrafçı olarak görüntüyü deşifre etmeye çalışmaktan zevk alırdı.

Bu gecelik işi biten Neil, Ray için özel olanla birlikte fotoğrafların kopyalarını bastırdı ve dükkânı kapattı. Hâlâ yapabiliyorsa Carrie ve Ray ile akşam yemeğinde buluşması gerekiyordu ve görünüşe göre yeterince zamanı vardı.

Ray fotoğrafı incelerken ve biftekli sandviçini vahşice çiğnerken başını salladı ve omuz silkti. Dudağının üzerindeki kalın bıyık kıpırdadı ve son yemek kurbanının büyük parçasını yutana kadar dans etti. Ray konuştuğunda sesi yüzündeki kızgın ifadeyi yalanlıyordu. Ray kızgın değildi; sadece hep öyleymiş gibi görünürdü. "Siyah giysili sıksa bir kıza benziyor."

"Bir kız, ha?" Carrie'nin sesi Neil'e bakarken alay ediyordu. Ne olursa olsun, Neil her zaman onun küçük kardeşi olacaktı ve bu nedenle de potansiyel alayların hedefi olacaktı.

"Bunun bir kız olduğunu nereden anladın?" Neil bir an için kız kardeşini görmezden geldi ve Ray'e odaklandı.

Ray'in parmağı fotoğrafın üzerinde geziniyor, parlak yüzeye tam olarak dokunmuyordu. Bu Neil'in işine geliyordu, çünkü adamın ellerindeki yağ bütün bir araba motoru filosunu rahatlıkla yağlayabilirdi. Neil, adamın elindeki yağın

Adamın o kadar kolesterol ve yağ yemesine rağmen bir gram bile kilo almamasıydı.

"Buraya bak. Memeler." Neil kavisini inceledi ve başını salladı. Karşı çıkmıyordu; sadece şaşırmıştı. Resme yarım düzine kez bakmış ve hiçbirinde göğüslere dair bir ipucu görmemişti ama Ray'ın parmağının neredeyse dokunduğu yerde bir göğüs şekli açıkça görülüyordu. Gecenin erken saatlerinde kazandığı paraya bahse girerdi ki resim daha önceki haliyle aynı görünmüyordu. Aptalcaydı elbette, ama Neil fotoğrafı daha önce incelediğinde ayrıntıları nasıl gözden kaçırmış olabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Peki kim bu gizemli kişi? Henüz çözemedin mi?" Carrie konuşurken bir kereviz sapını kemiriyor, çenesine düşmek üzere olan mavi peynir sosuna aldırıyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Kocanız burada devreye giriyor. Ben önüne gelenle yatan eşleri takip ediyorum. Gölge kızların tuhaf fotoğraflarıyla o ilgileniyor."

"Evet, sanki hayatında daha fazla gizeme ihtiyacı varmış gibi." Carrie gözlerini devirdi. Kocasının hobilerine tahammül ediyordu ama bazen çok az tahammül ediyordu.

"Her zaman cevaplardan çok sorular vardır." Ray kasvetli görünmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Açıklanamayan şeylerin meraklısıydı ve bu durum muhtemelen hiç değişmeyecekti.

"Öyle mi? Eğer bir cevap bulursanız, gerçekten duymak isterim."

"Gerçekten mi?" Ray koltuğunda daha dik oturdu. "Neden?"

"Çünkü bu benim başıma geldi, kuzeni tuhaf bir şey gördüğünü düşünen birini tanıyan birinin değil. Şehir efsaneleri umurumda değil Ray, ama olağandışı olaylar farklı bir hikaye."

Ray birkaç saniye boyunca mutlak bir sessizlik içinde ona baktı ve sonra başını sallayıp gülümsedi. "Bir şey öğrenirsem sana haber veririm."

Bu konuşmanın sonuydu. Bir süreliğine.

Beaumont tam da Neil'in ondan beklediği gibi davrandı. Karısının daha yakından izlenmesini emretti ve masrafları lanetledi.

Neil onun sözüne inandı. Ertesi akşam karısının arabasının altına bir GPS ünitesi yerleştirdi ve aracın içine de çok küçük iki kamera sakladı. İyi Şeylere sahip olmak bir servete mal olsa da modern teknoloji hayatını çok daha kolaylaştırmıştı. Vergi indirimi için Tanrı'ya şrlersun.

Bundan sonrası sadece doğru yerlerde bekleme meselesiydi. Daha önce de kullandığı niversite kampüsünün kenarındaki aynı restorani seçti ve "biftek dilimi" adında bir Şey sipariş etti. Meğer "wedge" sadece sıcak bir sandvimiş. Güzeldi ama pahalıydı.

Beklerken birinin geride bıraktığı gazeteyi okudu. İlk olarak spor blmnn okudu. şansı yaver gidiyordu ve bahse girdiği her takım büyük farkla kaybetmişti. Kumarbaz olmamasının bir nedeni vardı.

Cinayetle ilgili manşeti gördüğünde takozunun ikinci kısmına geçmişti. Sonia Fullbright adında on dokuz yaşında bir genç, gazetenin deyimiyle "tüyler ürpertici bir şekilde ldrlmşti ve ayrıntılar yetkililer tarafından saklanıyordu." Fullbright'ın bir resmini gösterdiler.

Kızın uzun sarı saçları ve hafif illeri vardı. Mükemmel dişleri ve dolgun dudakları vardı; yüz ifadesinden diş tellerine alıştığı anlaşılıyordu, bu yüzden gülümsemesi artık etinin metal tellere takılmasını önleyecek kadar genişti. Gözleri sakın ve sıcaktı ve bu aptal resimde bile mutlu olduğundan şüpheleniyordu. Poz verdiği fotoğrafta, birkaç gün önce arkadaşına bir Şeyin onu takip ettiğini söylediği zamankinden rahatlıkla on kilo daha ağırdı.

Neil ona tekrar baktı ve doğru kızı bulup bulmadığından emin olmak için konsantre oldu.

Sonra Danny Holdstedter'ı aradı.

Holdstedter aynı okula gitmişti. Aralarındaki fark, onun polis dedektifi olarak hayatını sürdürmeye karar vermesi, Neil'in ise özel dedektif olmasıydı. Bunun dışında, evlenme fikrinden nefret etmek ve iyi bir orgazma ihtiyaı varmış gibi görünen her uygun kadını becermek için tutkulu bir arzu da dahil olmak üzere pek çok aynı ilgi alanını paylaşıyorlardı. ekici olmayanlar hariç. Danny'nin birden fazla kez söylediği gibi, bir erkeğin sadece bol miktarda alkolle tehlikeye atılabilecek belirli standartları olmalıydı.

Holdstedter değişiklik olsun diye telefonuna cevap verdi. "Danny? Ben Neil Hemingway."

"Neil! Ne var ne yok, adamım? Sonunda polis olmaya ve daha az paraya çalışmaya mı karar verdin?"

"Hiç şansın yok! Ben de tam gerçek para kazanmaya ve vurulmaktan kurtulmaya karar verip vermediğini soracaktım."

"Asla olmayacak. Suçluları dövmeyi çok seviyorum."

Şakalar eski ve kuruydu. İkisi de birbirlerini tanıdıkları süre boyunca aynı tema üzerine çeşitlemeler yapmışlardı. Bu sorun değildi. Ritüellerde belli bir rahatlık vardı.

"Dinle, öğle yemeği için bir araya gelmek ister misin?"

"Ne? Yemeği geri çevirmek mi?" Holdstedter'ın bir yemeği geri çevirmesi, bir kadınla flört etmekten kaçınmasından daha olası değildi. "Bekle biraz." Neil bekledi ve Danny'nin ortağının telefondan gelen sesini duydu.

"Evet, Boyd dışarı çıkıp oynayabileceğimi ama komik şeyler yapmamamı söyledi."

"Dostum, kız kardeşini çoktan hallettim. Ailenin bir üyesi yeter."

"Evet, çok beklersin. Neredesin?" Hattın diğer tarafında Danny'nin gülümsemesini duyabiliyordu. Adamla iletişim halinde kalmasının nedenlerinden biri de buydu. İyi bir mizah anlayışını severdi. Diğer neden ise tamamen çıkarıcıydı. Arada sırada yanında bir polis olması işe yarıyordu.

"Kutsal Masumiyet Caddesi'ndeki Nelson's Pub." Holdstedter her zaman yaptığı gibi güldü. Holy Innocence stratejik olarak iki üniversite kampüsü arasında yer alıyordu. Barlar ve kulüpler yolun adını yalanlarcasına başarılı bir iş yapıyordu.

Yirmi dakika sonra, Holdstedter ortaya çıktı, en iyi dönemini geride bırakmış bir erkek model gibi görünüyordu. Bu, çevredeki her kadının ona züm yapmasını engellemedi. Adamın yüzü son derece yakışıklıydı ve giysileri paradan söz ediyordu. Holdstedter, Black Stone Bay'in en eski ailelerinden birinden geliyordu ve herkesin söyleyebildiği kadarıyla polisliği her şeyden çok bir hobi olarak yapıyordu. Asla paraya ihtiyacı olmazdı.

Hoşbeşten sonra Danny, Neil'in ödeyeceğini önceden bilerek iki meze ve bir ana yemek sipariş etti. Neil bir tur nachos sipariş etti. Zaten yarım saat önce yemişti.

"Aklında ne var, Neil?" Danny bir şeker hastasını öldürecek kadar şekerli ve damar tıkanıklığını garanti edecek kadar kremalı kahve içiyordu.

"Gazetedeki şu hikaye, ölü bulunan üniversiteli kız?"

"Öyle mi?" Danny'nin yüzü hafifçe değişti, belli belirsiz bir şeydi ama kalkanların kalktığını görebiliyordu.

"Geçen gün yoldan geçerken bir kız gördüm ve aynı kız olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer oysa, belki bir konuda yardımcı olabilirim, belki de olamam."

Holdstedter rahatlamıştı ama bu yine belli belirsiz bir değişiklikti. "Aynı kız olduğundan neden şüphe ediyorsun?"

"On kilo daha az bebek yağı, kırmızı ve mavi renkli saçlar, daha soluk bir cilt, çok fazla makyaj ve yanlış hatırlamıyorsam delinmiş bir kaş."

Danny bir an sertçe baktı ve sonra başını salladı. "Aynı kıza benziyor."

"Size söyleyebileceğim tek şey, başka bir kızla yürüyordu ve bir şeyin onu takip ettiğini düşündüğünü söyledi. Birinin değil, bir şeyin. Bu yüzden dikkatimi çekti."

"Bunu takdir ediyorum, ama devam etmek için fazla bir şey yok."

Danny şaka yapmıyordu.

Adamda hoşuna giden bir diğer şey de buydu.

"İşinize yarar mı bilmem ama bende bir resim olabilir."

"Olabilir mi?"

"Bir tür refleksle çektim ve size bir faydası olur mu bilmiyorum.

Size e-posta ile

gönderirim." "Üzerinde

yok mu?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsanız, gazeteyi açıp kızı görmeyi beklemiyordum."

Danny kısa bir tebessüm etti. Birkaç dakika sonra, hem eski günlerden hem de yeni günlerden konuşuyorlardı. Dedektif öğle yemeğinin parasını ödedi, bu hoş bir sürprizdi.

Bundan sonra konu bir kez daha önemsiz bir mesele haline geldi. Neil dosyayı Danny'ye e-posta ile gönderdi ve olay hakkında başka bir şey düşünmedi. Başka bir hayatın daha kaybedilmiş olması bir trajediydi, ama daha büyük ölçekte bakıldığında, kızla hiç tanışmamıştı bile ve ilgilenmesi gereken başka işleri vardı.

Meredith Beaumont ve sevgilisinin fotoğraflarını bulması üç hafta sürdü. O zamana kadar çocuğun adının Cory Langston olduğunu, yirmi dört yaşında olduğunu, zar zor da olsa üniversiteden mezun olmaya hazırlandığını ve kendisine biraz ilgi gösterip fazladan para vermeye razı olan bir dizi yaşlı kadınla birlikte olduğunu öğrenmişti.

Sonra. Kendisini işe alan adamın çocuk hakkında neden daha fazla bilgi istediğini sormadı. Onun işi soru sormak değil, sadece sonuç almaktı.

Para iyiydi ve sonuçta bu yeterliydi.

Hayat bir süre daha devam etti ve Sonia Fullbright'ın garip ölümü, Laurie ile birkaç gün sonra sona eren ilişkisiyle birlikte geçmişte kaldı.

Altı ay sonra Neil'in yeni bir müşterisi oldu. Bu kez tanıma otomatikti ve hafızasından şüphe etmesi için hiçbir neden yoktu. Karşısındaki düzgün vücutlu kadının saç rengi değişmişti ama onu, üniversite öğrencisi öldürülmeden birkaç gün önce Sonia Fulbright ile konuşan kız olarak tanıdı.

Adı Christy Benson'dı ve Sacred Dominion Üniversitesi'nde öğrenciydi. Geçmişte boyattığı iğrenç renkteki saçları, orijinal tonu olduğunu tahmin ettiği açık kahverengi bir tonla değiştirilmişti. Makyajı daha kabul edilebilir seviyelere çekilmişti ve kıyafetleri de son derece muhafazakârdı.

Değişiklikler hakkında tek kelime etmedi ama bu yüzünden okunuyor olmalıydı. Yüz ifadesi bir yandan meydan okurcasına onun bir yorum yapmasını beklerken, bir yandan da yaptığı yorumların doğru olabileceğinden endişelenerek özür diler gibiydi. Büyük olasılıkla çok dindar bir aileden geliyordu ve yaban yulaflarını onun sonunu getirmeden önce ekmeyi bitirmişti. Sacred Dominion'da bu çok sık oluyordu. Özgürlüğün tadına bir kez bakmak bazıları için çok az şey ifade ederken, bazıları içinse yaşam tarzının yıkıcı bir şekilde değişmesi anlamına geliyordu. Bazıları, eğer doğru tahmin ediyorsa önündeki kız gibi, ortada bir yere düşüyor ve ya zaman içinde kuyruklarından kurtuluyor ya da muhafazakâr ailelerinin yüz karası oluyorlardı.

Ona baktığında gördüklerinden bahsetmemeyi tercih etti ve o da onun nezaketini kelimelerle değil, sadece çok kısa bir baş sallama ve gülümsemeyle karşılamayı tercih etti. Bu Neil için gayet iyiydi. Mottosu hâlâ geçerliydi: Yargılamak ona düşmezdi, sadece işi bitirmek yeterliydi.

"Sorunlarınız olduğunu söylemişsiniz, Bayan Benson?"

Kadın cevap olarak başını salladı ve adam birkaç uzun dakika boyunca ona baktı. "Belki biraz daha detaylandırabilirsin?"

Yüzünde mahcup bir ifade belirdi ve omuzlarını silkti. "Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum."

Bazen insanlar için konuya girmek zor oluyordu. Bu, kendilerini içinde buldukları durumların doğal bir yan etkisiydi. Demek istediği, deli gibi görünmemeye çalışıyorum. Ya da muhtemelen utanç verici olduğu için bunu yapmak istemiyorum.

"Dinle, ben bir hizmet sunmak için para alıyorum. Senin ya da bir başkasının hakkında hüküm vermek için para almıyorum, tamam mı?"

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Sanırım bir şey beni takip ediyor."

Neil bir süre ona baktı ve sonunda başını salladı. "Bana daha fazlasını anlat." "Geçen yıl yakın bir arkadaşım öldürüldü. Belki de gazetelerde duydum. Adı Sonia Fullbright'mış." Kızın sesi biraz çatallaştı ve adam ağlamaklı olacağını düşündü ama kız kendini toparladı.

"Davayı hatırlıyorum. Kaybınız için üzgünüm."

Sözlerini onaylamak için bir kez daha başını salladı. "Sonia'yı çocukluğumdan beri tanıyorum, biliyor musun? Hatta aynı okula gitmeye bile karar vermiştik. Ama burada önemli olan bu değil. Önemli olan onun öldürülmüş olması. Ve sanırım onu öldüren her kimse benim peşimde olabilir."

"Tamam, önce bir şeyin sizi takip ettiğini söylediniz ve şimdi de Sonia'yı öldüren her neyse onun peşinizden geldiğini söylediniz, bu yüzden sormak zorundayım: sizi takip eden şeyin insan dışı olduğunu düşündüren nedir?"

Christy ısınmak için kendine sarıldı. "Onu bir kez gördüm, başka birinin peşindeyken."

"Beni kaybediyorsun."

"Bir kez gördüm." Ses tonu savunmacıydı, ona doğru attığı bakış bu konuda daha fazla konuşmayacağına dair bir uyarı niteliğindeydi. Sinirlenebilirdi ama potansiyel müşterilerle uğraşırken kendisine böyle bir lüks tanımazdı. "Hepsi bu kadar. Onu gördüm ve şimdi benim peşimde ve ne olduğunu ve onu nasıl durduracağımı bilmem gerekiyor."

"Polise gittiniz mi?"

"Onlara gösterecek hiçbir kanıtım yok." Elleri önünde amaçsızca hareket ediyor, sanki doğru kelimeleri bulmanın bir yolunu arıyordu. "İşte bu yüzden sana ihtiyacım var, böylece onları deli olmadığımı ikna edebilirim."

"Öyleyse ayrıntıların üzerinden geçelim. Birinin sizi takip ettiğini düşündüren nedir?"

"Bunu hissedebiliyorum." Gözleri kısıldı. "Birinin sizi izlediğini hiç hissettiniz mi? Yani gerçekten, gerçekten seni izlediğini, bir şahin gibi. Her zaman falan değil ama birkaç kez kollarımdaki tüyler diken diken oldu."

"Başka ne var?"

"Çoğunlukla öyle. Ben sadece hissediyorum."

"Tamam, yani kim olduğuna dair bir ipucu yok mu? Birinin seni neden takip ettiği hakkında bir fikrin yok mu?" "Bu konuda bana güvenemez misin?" Sesi hayal kırıklığını ele veriyordu. "Mesele sana güvenmek ya da güvenmemek değil. Bu bir mesele.

polise herhangi bir şey kanıtlayabilmek." Konuşurken başını salladı. "Kanıt istiyorsunuz ve bu da bana verebileceğiniz kadar ayrıntıya ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, çünkü ne hissettiğinizi görmeliyim ve resim ve kanıt almalıyım. Anlıyor musun?"

Christy ona sertçe baktı ve sonunda rahatlayarak koltuğuna geri yığıldı. Duruma rağmen, onun vücudunu takdir etmesine izin verdi, sadece, tabii ki gizlice.

"Arkadaşınızın neden takip edildiğine ya da sizin neden aynı kişi tarafından takip edildiğinize dair bir fikriniz varsa, bana karşı dürüst olmanız ve bunu bana söylemeniz gerekir. Ayrıca maliyet faktörünü de konuşmamız gerekiyor. Benden çok şey istiyorsunuz Bayan Benson. Hizmetlerim şehirdeki en pahalı hizmetler değil, ama ucuz da değil, özellikle de sizin işinize yarayacak herhangi bir görüntü yakalamayı planlıyorsam 24 saat gözetim için yatırım yapmam gerekeceği için."

"Ne kadar konuşuyoruz?" Yüzünde çaresizliğin yavaşça çöküşü vardı.

"Gerçekçi olmak gerekirse, günlük en az iki yüz dolar artı masraflardan bahsediyorsunuz ve inanın bana, bu indirimli fiyat."

Gözlerini bir an yere indirdi ve sonra ayağa kalktı. "Anlıyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bunu karşılayamam."

Çaresizlik tuhaf bir şeydir. Bazı insanlar için neredeyse bir lanettir, bazıları içinse bir parfüm gibidir. Neil iç çekti. "Tamam, bak, sana bir, belki iki gün verebilirim. Bir ödeme planı yaparız. Normalde bunu yapmam ama kendi başına gitmene izin veremeyecek kadar endişeli görünüyorsun." Bu sözler ağzından çıkarken bile pişman olacağını biliyordu.

Geçmişî temizdi, bu yüzden Neil hemen ertesi gün işe başladı. Ancak müşterisini bu durumdan haberdar etmedi. Akıl almaz bir nedenle onu ya da bir başkasını dolandırmaya çalışıyor olma ihtimali her zaman vardı. Eğer

Yasadışı bir şey yapıyor olsaydı, kanıtları filme çeker ve sonra, duruma göre, muhtemelen kanıtları polise teslim ederdi. Eğer kadın suçsuzsa, çoktan işe başlamış olacak ve bir şey bulursa ona daha çabuk rapor verebilecekti.

Zamanını boşa harcadığına kendini ikna etmeye çalıştı ama bu davada ilgisini çeken bir şey vardı. Bu saf ve basit bir gizemdi. Sıradan bir boşanma davası ya da evden kaçan birinin izini sürmesi için para aldığı nadir durumlardan biri değil, gerçek bir gizem söz konusuydu.

Onların sadece romanlarda var olduğunu düşünmeye başlamıştı. Şimdi, nihayet, profesyonel olarak dışlerini geçirebileceği bir şey vardı. Bir gezginlik vakasından daha fazlasını çözme şansı vardı. Tabii ki müşterinin aynı zamanda güzel bir kadın olması da ona pek zarar vermiyordu.

Sabah olaysız geçti ve öğleden sonra da Christy bir tanıdığına rastlayana kadar aynı şekilde geçecek gibi görünüyordu. İkisi de birbirlerini gördükleri için çok heyecanlı görünmüyorlardı. Aslında, konuşmaya başladığı adam neredeyse başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu ve Christy de onunla konuşmak bir çabaymış gibi davranıyordu.

Neil ne konuştuklarını duyamadığı için kendine lanet etti. Buradaki sorun basitçe, kimliğini açığa çıkarmak istemediği sürece olaya dahil olamamasıydı. Yanında bir hedefleme mikrofonu getirmeyi akıl edememişti. Getirmiş olsaydı, en azından konuşmanın bir kısmını öğrenebilirdi. Her ne kadar bilmek istese de, hedefini habersiz tutmak şu an için daha önemliydi. Yine de birkaç fotoğraf çekti.

İkisi arasında geçen vücut dili ve tavırlar kibar bir tartışma yaşadıklarını gösteriyordu. Christy öfkeyle adamın yanından uzaklaştığında durum değişti; adam yüzündeki ifadeye rağmen onu takip etmeyi reddetti.

Eski erkek arkadaş mı? Christy'ye borcu olan bir tanıdık mı yoksa tam tersi mi? Çok fazla değişken vardı. Tam kamerayı bırakıp Christy'yi takip etmeye hazırlanıyordu ki, cadde boyunca kayarak ilerleyen, komando saldırıları için eğitilmiş bir sincap sürüsü gibi hızlı ve yere yakın hareket eden bir figür gördü. Her neyse, belirli bir şekli yoktu ama gizlilikle ilgisi olmayan garip, dalgalı bir hareketle ilerliyordu.

Neil daha dik oturdu ve fotoğraf makinesini doğrulttu, cadde boyunca bulanıklaşan garip karanlık parçasını yakalamaya çalıştı, ancak o şey

Neredeyse görüldüğü kadar çabuk kaybolmuştu. Orada bir şey olduğuna dair elindeki tek kanıt tamamen nesneldi: siyah alan kaldırımın üzerinden kayarken yoldaki bir araba hafifçe direksiyonu kırdı, şüphesiz bu, o şeyi göz ucuyla yakalayan sürücünün tamamen refleksif bir tepkisiydi.

Neil, aniden ortaya çıkmanın etkisinden yavaşça sıyrılarak etrafı izledi ve Christy'yi aradı. Bir an sonra onu gördü, neredeyse takip mesafesinin dışındaydı ve kampüsün diğer tarafındaki ortak alana doğru ilerliyordu.

Görülme riskini almak istemiyordu ama öte yandan onu düzgün bir şekilde takip edecekse fazla seçeneği de yoktu. Tiksintiyle inleyerek arabasından indi ve kapıları kilitledi.

Yürürken bile yine telefonun başındaydı, numarayı hızlı çeviriyor ve sabır kırıntısıyla cevap bekliyordu.

Yedi kez çaldıktan sonra, çok uykulu bir Ray nihayet telefonu açtı. "Eğer bu acil bir durum değilse, birini incitmek zorunda kalacağım."

"Ray, makul bir saatte kalkmaya çalış, böylece her aradığımda seni uyandırmak zorunda kalmam."

"Daha öğlen bile olmadı."

"Dostum, cidden, gerçek bir hayatın olsun." "Saatlerimi kendim belirliyorum."

"Daha iyilerini ayarla. Sana ihtiyacım var."

Ray yatakta geçirilen aynı saatlere karşılık birkaç saatlik yasal çalışmanın faydalarını düşünürken bir an duraksadı. Uzun vadede, pek bir çekişme yoktu. Ray'in çalışmak istemediğine dair kız kardeşine gelecek bir telefon, Ray'in hayat arkadaşıyla arasını iyice açacaktı. O bir fotoğrafçıydı ve para kazanıyordu ama nadiren faturaları ödeyecek kadar kazanıyordu. Arada sırada Neil'in fazladan yardıma ihtiyacı oluyordu ve o da aynı anda hem kız kardeşine hem de kocasına yardım ediyordu. Bu herkes için iyi oldu.

"Peki." Ses, hayatını kazanmak zorunda olmanın tatsız düşüncesine boyun eğmişti. "Neredesin sen?"

Ray'e açık talimatlar verdi ve Ray'in bunları uygulayacağını deneyimlerinden biliyordu. Kız kardeşi tembel bir adamla evlenmişti ama aptal biriyle değil.

Ray on beş dakika sonra geldi, bir üniversite öğrencisinin olması gerektiği gibi giyinmişti, ki adamın hâlâ ara sıra ders aldığı düşünülürse bu kesinlikle mükemmeldi. Çok heyecanlanmış görünmüyordu.

"Lost'ta n Kate ile bir adada mahsur kaldığımızı dair müthiş bir rüya görüyordum. "

"Bu tür bir rüya mahkemede aleyhinize kullanılabilecek türden bir şeydir ve bu nedenle asla bahsedilmemelidir."

"Kız kardeşini asla terk etmem."

"İyi ki de öyle, çünkü taşaklarını keser ve sonra da seni öldürürdü."

"İşte bu yüzden kız kardeşini asla terk etmem," diye karşılık verdi kötü bir Groucho Marx sesiyle.

"Benim için birini takip etmeni istiyorum." "Bu boktan nefret ediyorum ve bunu biliyorsun."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum." Christy'nin daha önce çektiği samimi bir fotoğrafını çıkardı. Fotoğraf makinesinde olduğu için küçüktü ama ne demek istediğini anlatmak için yeterliydi.

"Tamam, belki bu sefer o kadar umursamam."

"Bak, böyle şeyler söylemeye devam edersen, günün birinde bunu sana karşı kullanacağımı biliyorsun."

"Çeneni ne zaman kapalı tutman gerektiğini bilme yeteneğine güvenmek zorundayım." "Sen benim kız kardeşimle evlisin."

"Beni gözetlemen için sana para ödemeyi asla düşünmeyen biri."

"İyi bir noktaya değindin." Neil içini çekti. "Bak, onu bir süre takip et. Onu gözünüzün önünden ayırmayın ve eğer başkalarıyla konuştuğunu duyacak kadar yaklaşırsanız, daha da havalı olur. Ofise dönüp daha önce almam gereken birkaç şeyi almam gerekiyor." Ray'e içinde kamera kalemlerinden birinin de bulunduğu küçük bir malzeme paketi uzattı. Ray ona ısıracakmış gibi baktı ama aldı. Ray'in mesleği fotoğrafçılıktı. Casus fotoğraf makinelerinin en az boğa yastıkları kadar kullanışlı olduğunu düşünüyordu.

"Onları benim almamı sağlayabilirdin."

Neil gözlerini devirdi. "Senin bana kameralarını emanet edeceğin kadar ben de sana ekipmanlarımın yarısını emanet etmem."

"Tamam. Bu konuda beni kandırdın."

"Git, avlan ve bilmem gerekenleri öğren. O zaman sana neden neredeyse hiç para almadan bir davayı üstlendiğimi anlatabilirim."

"Tamam, bu tek başına buna değebilir." Ray iki tarafa da baktı ve caddenin karşısına geçerek en yakın binanın diğer tarafındaki ana avluya yöneldi.

Neil birkaç dakika daha kıpırdamadan oturdu ve para kaybedeceği garanti olan bir davayı neden aldığını düşündü. Uzun vadede bunun basit bir merak olduğuna karar verdi. Öyle ya da böyle gölge olayının ne olduğunu bilmek istiyordu.

Ofisine dönüp istediği mikrofonları ve uzun menzilli kameraları aldığı anda, ambulanslar yerlerini almış ve olay yeri bandı kampüsün yarısını kaplamıştı.

Neil'in içini derin bir korku kapladı. Ray'in bir şekilde Black Stone Bay'de genç kadınları takip edip öldüren her ne haltsa onun tarafından incitildiğine dair mantıksız bir korku vücudunda buzdan dalgalar yarattı.

Neil arabasından indi ve olabildiğince rahat bir şekilde olay yerine doğru ilerledi.

Danny Holdstedter ve ortağı Boyd olay yerindeydi. Danny ona doğru başını salladı ve başını sallayarak onu uzaklaştırdı. Olay yerinden sorumlu olan Boyd ona şöyle bir baktı ve hiçbir şey söylemeden onu başından savdı. Her ne oluyorsa, kötü bir vaka olmalıydı. Normalde bu iki adam darağacı mizahlarıyla ün salmışlardı. Elbette, daha önce bir cinayet mahallindeyken onlarla hiç muhatap olmamıştı. Uzmanlık alanları buydu. İkisi Black Stone Bay'e gelen hemen hemen her şüpheli ölümden sorumluydu ve pozisyonlarını koruyorlardı çünkü yaptıkları işte çok ama çok iyidiler.

Ray birkaç dakika sonra ortaya çıktı ve sarı bandın diğer tarafında dururken başını salladı.

Neil çizgiyi aşmadan kayınbiraderinin yanına gitti ve beklentiyle ona baktı.

Adam başını salladı. "Durum kötü. Şu anda konuşamam. Benimle Chowder Pot'ta buluş." Neil başını salladı ve oradan ayrıldı. Acele etmedi ve adını bildiği kadar Danny'nin daha sonra ona söyleyecek sözleri olacağını da biliyordu.

Chowder Pot'ta kayınbiraderini bekleyerek dört saat geçirdi. Chowder Pot, her şeye rağmen iş yapmaya devam eden restoranlardan biriydi. Buraya hiç kalabalık bir zamanda gitmemişti ama yine de o güne kadar karşılaştığı en iyi deniz ürünlerini sunuyordu ve fiyatları da makuldü. Ray biraz korkmuş ve çok ama çok yorgun görünerek nihayet ortaya çıktığında üçüncü bardak istiridye çorbasını yudumluyordu.

"O polisleri tanıdığını mı söyledin?"

"Evet, Ray. Sarışın olanla aynı okula gittim." "Öyle mi?

O bir pislik."

Neil bu konuyu tartışmak istemiyordu. "Ne yaptı?" "Beni aynı sorulara binlerce kez cevap vermeye zorladı." "Ne gibi?"

"Cinayet kurbanını neden takip ettiğim gibi." Ray neredeyse onu şaibeli bir şeyle suçlayan gözlerle ona sertçe baktı.

"Christy miydi?"

"Hayır Neil, takip ettiğim başka bir üniversiteli kızdı."

"Sakin ol. Bana ne olduğunu anlat."

Ray kalemi yaralı ahşap masanın üzerinden ona doğru kaydırdı. "Kendin kontrol et. Sanırım çoğunu yakaladım."

Neil'in kalp atışları bir an için üç katına çıktı. "Ciddi misin?"

"Elbette ciddiym. O öldüğünde ben de oradaydım ve izliyordum." Ray'in sesi biraz çatallaştı ve Neil ilk kez onun gördüklerinden ne kadar derinden etkilendiğini gördü.

"Bunları burada izleyemem. Bana ne olduğunu anlat."

Ray'in soğukkanlılığı konuşurken biraz daha kırıldı, kelimeler aceleyle döküldü. "Onu izliyordum, kalemle oynuyordu ve fotoğraflarını çekiyordum çünkü çok güzeldi ve siyah bir şey hızla yaklaşıp ona dokundu ve sonra bildiğim tek şey çılgılık attığı ve kanlar içinde yere yığıldığı oldu Neil. İyiydi ama sonra çılgılık atmaya ve ölmeye başladı ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadım."

"Ray, sakin ol." Yumuşak bir sesle konuştu. Zaten birkaç kişi onlara doğru bakıyordu ve Black Stone Bay'in müşterilerin haftada bir ev alacak kadar para kazanmadığı bölgelerinde bile polis hızlı tepki verme eğilimindeydi.

Ray derin bir nefes aldı ve kendini rahatlamaya zorladı. Sonunda başını sallamadan önce bu işlemi birkaç kez tekrarladı.

"Çok kötüydü, Neil. Sanırım pantolonumda hâlâ onun kanı var, tamam mı?"

Neil kalemi ceketinin cebine soktu ve başını salladı. "Evine git, Ray. Git ve biraz dinlen. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Ray, şimdilik daha fazla tartışma olmayacağı için rahatlamış bir şekilde başını salladı ve birkaç dakika sonra gitti.

Danny Holdstedter bir dakikadan kısa bir süre sonra olduğu yere oturdu.

"Seni olay yerinde arkadaşınla konuşurken gördüm. Neden buralarda takılmadığını merak ettim." Danny'nin yüzü mermer gibi soğuktu.

"I figürlü o olsun dışarı . Orada daha hızlı
Eğer o yapmadı var söylediği her şeyi dinliyordum."

"Şey, evet. O da var." Danny'nin dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Aklında ne var Danny?" Neil bir süre eski arkadaşına baktı. bir an. "Yoksa bu şartlar altında Dedektif Holdstedter mı?" "Oh, şu anda Dedektif."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Arkadaşın sana ne verdi?" "Kalemimi
geri verdi."

"Gerçekten mi? Görebilir miyim?"

Neil adama sertçe baktı ve içini çekti. "Evet ama içeriği bilgisayarına indirdikten sonra."

"'Polis soruşturmasını engellemek' terimi size bir şey ifade ediyor mu?"

"'Arama emri var' terimi size bir şey ifade ediyor mu?" "Touché."

Danny kaşlarını çatı.

"Bak. Elimdeki her görüntüyü alabilirsin, ama resimleri alacağım, Danny. Cinayet kurbanı için bir dava üzerinde çalışıyordum. Ne bulabileceğimi görmek istiyorum."

"Bak ne diyeceğim. Sen ve ben ofisine gidelim. Görüntüleri indirip bana bir disk hazırlayabilirsin. O zaman seni daha fazla rahatsız etmek zorunda kalmam."

"Gördün mü? Şimdi hepimiz mantıklı olmaya başladık."

"Ukalalık etme. Bana kızarsan Boyd gelip sana sorular sorar." Danny'nin ciddi olup olmadığına karar verememişti, o yüzden boş verdi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Neil bilgisayarının başına oturdu ve Ray'in çektiği fotoğraflara baktı. Bunlar pek ödüllük şeyler değildi ama neler olup bittiğini yeterince iyi anlayabiliyordu.

Christy yemek alanındaki bir masada oturmuş, kitap okuyor ve ilk birkaç fotoğraftaki bir dilim pizzayı çiğniyordu. Ray her şeyden çok oyalanıyor, gerektiğinde fotoğraf çekebildiğinden emin olmaya çalışıyordu. Eğer kontrollerle oynamasaydı ne olduğunu asla yakalayamayacaktı.

Kızın yemek yemesinden ve sırasıyla bacaklarına ve göğüslerine zumlanan görüntülerden başka hiçbir şeyin olmadığı birkaç kareden sonra, resmin sağ tarafından koyu bir şekil geldi. Bir bulanıklıktı ve bundan biraz daha fazlasıydı, ama şeklin kadınsı olduğunu görmesine yetecek kadar belirginlik vardı.

Tahmin etmesi gerekirse, bu şekli gölge olarak veren bir kadın genç, atletik ve orantılı bir vücuda sahip olmalıydı. Yüzü yoktu ama şekli hoştu.

Ray figürü fark ettiğinde her şey apaçık ortadaydı. Dikkat Christy'den koyu lekeye kaymış ve aynı zamanda gölge de değişmişti. Artık hoş, yuvarlak hatlı değil, solmuş, yıpranmış, genç bir güzelin değil, bir kocakarının silüetiydi. Uzuvlar incecikti ve eller, her parmağın ucundaki kötü tırnakları açıkça gösteren pençelere takılmıştı. Yüz artık özelliksiz değildi, ama kemikli bir çeneyi ve uzun bir burun bıçağını ima ediyordu. Biraz önce ince tellerden oluşan bir bulut olan saçlar, eski bir cadıya ait olan örümcek ağı inceliğindeki flamalara dönüşmüştü.

Gölge onu ürpertti.

Ve sonra daha da kötüleşti. Form hâlâ hareket halindeydi, hâlâ Christy'ye uzanıyordu. Dijital slayt gösterisindeki bir sonraki resme geçti ve karanlığın müşterisine dokunduğunu gördü. Parmaklar derisinin içinde kaybolmuştu. Boydan boya uzanmıyorlardı ama sanki bıçak saplanmış gibi etine batıyorlardı.

Bir sonraki resim bulanıktı, çarpıtılmıştı. Christy oturduğu yerden kalkmış, gözleri kocaman açılmış ve ağzı çığlık atmak için açılmış bir yara gibiydi. Vücudunun duruşu, kesinlikle yaşadığı beklenmedik acı için çok şey anlatıyordu.

Bir sonraki görüntü en kötüsüydü. Christy öne doğru düştü, ağzından, gözlerinden, mevcut her delikten kan fışkırırken vücudu acıyla yeni bir şekle büründü; ölümcül miktarda kan, başına gelenlerden sağ kurtulamayacağını garantiyordu.

Odaklanmamış ve durduğu yerin arkasındaki duvarı hedef alan bir görüntü daha, Christy'nin yerde yattığını, vücudunun etrafına kırmızı bir sıvı halesi çizildiğini gösterdi. Gözleri yoktu, ölümünün gücüyle patlamıştı.

Neil neye baktığına inanmak istemeyerek resme uzun uzun baktı. Bakmayı bitirdiğinde tekrar resimlerin üzerinden geçti ve etrafındaki insanları inceledi. Alan kalabalıktı, öğrencilerle ve muhtemelen birkaç öğretmenle doluydu, hepsi de aynı nedenden dolayı oradaydı, yiyecek olarak geçebilecek ne bulabilirlerse yemek için.

Her bir bireye dikkatle baktı, çünkü senaryoda bir terslik vardı, ölen kızdan ve hareket eden gölgeden daha fazlası.

Ve gruptaki üçüncü resmi birkaç dakika inceledikten sonra ne olduğunu anladı. Christy'yi izleyen bir kız vardı ve kız gülümsüyordu.

Koyu renk, kıvrıkcık saçlar, mavi gözler, mükemmel bir ten. Hiç sorun yaşamadan bir erkeğin dikkatini çekebilecek türden bir kızdı. Yanlış bir şey yaptığından değil, etrafındaki insanlar gibi tepki vermediğinden. Hayal görmediğinden emin olmak için Neil fotoğrafları teker teker inceledi ve her bir fotoğraftaki esmer kızı kopyalayana kadar fotoğraf düzenleyici işleviyle oynadı.

Görüntüleri bir slayt gösterisi sunumunda izledi ve kızı inceledi. Her şey bittiğinde ve Christy öldüğünde etrafındaki herkes çılgılık atıyordu. Katliam ortaya çıkarken kıvrıkcık saçlı kızın yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Eğer bir şey varsa .

"Tanrım. Bundan zevk mi alıyor?" Aslında farkında olmadan yüksek sesle konuştu. Nabızı kafatasını hafifçe dövüyordu ve inanamayarak görüntülere baktı, varsayımlarında haklı olduğundan emin olmak için onları tekrar tekrar izledi.

Hata yok. Mahkemede kabul görececek bir şey değildi, kesinlikle kızın başını belaya sokacak bir şey de değildi ama o bunu görmüştü. Christy'nin ölümünü izlemekten zevk alıyordu. Bunun için bin dolar bile ödeyebilirdi.

Masadaki kızın on kare daha çekilmesi ve Christy'nin yerdeki bedenine nasıl tepki verdiğinin görülmesi dolar.

Kaşlarını çatarak orijinal fotoğraflara tekrar baktı. Başka bir şey vardı, kızla ilgili bir şey hâlâ aklının bir köşesinde duruyordu.

Ve ilk fotoğraflara bir bakış ona bilmesi gerekeni söyledi: kurbanına doğru ilerleyen gölge formuna doğrudan bakıyordu.

Ve saldıran, öldüren karanlık figür. Bir kocakarı olana kadar onu izleyen kızla aynı saç stiline sahipti.

Sonunda, resimleri her şekilde incelemeyi bitirdiğinde, Neil bunların çıktısını aldı ve bir dosya klasörüne yerleştirdi.

Okula dönme vakti gelmişti. Hiçbir şey için para almıyordu ama bilmek zorundaydı.

Bu sefer, ne pahasına olursa olsun, bilmek zorundaydı.

Takıntı tehlikeli bir şey olabilir.

Ray ile Christy'nin öldürüldüğü yemek alanının karşısındaki küçük bir sandviççide buluştu. Ray, öğrenci birliğinin girişini çevreleyen kart ve doldurulmuş hayvan koleksiyonuna birkaç bakış attı. Mekânın içinde bir yerde, alanın bir kısmı hâlâ sarı olay yeri şeridiyle kapatılmıştı ve restoranda yemek yiyen birçok insan cinayeti tartışıyordu.

Black Stone Bay gibi yerlerde cinayet işlenmemesi gerekiyordu. Bunu yaptıklarında, bir süre için başka pek az şey konuşuldu.

Ray hâlâ olayın etkisindeydi ve Neil onu suçlayamazdı. Fotoğrafları tek başına görmüştü ve hâlâ tedirgindi.

Ray'in gördüklerinin her ayrıntısını gözden geçirmişlerdi ve işleri bittiğinde, bir daha bir şey sorarsa Ray'in ona vuracağından emin olana kadar hepsini tekrar gözden geçirmişlerdi.

Ardından, görüntülerin Ray'in algılarını bozmayacağından emin olduğunda, kayınbiraderine gizemli kızın fotoğraflarını gösterdi.

"Onu daha önce gördün mü?"

"Her şey olup biterken o da oradaydı."

"Evet, ama onu başka bir yerde gördün mü?"

"Neil, dostum, ara sıra derslere giriyorum. Buraya sosyal olarak gelmedim. Evli bir öğrenci olarak buradayım."

"Ray, onu her sınıfına alıp almadığını ya da gayrimeşru bir ilişki yaşayıp yaşamadığını sormuyorum. Onu okulda başka bir yerde görüp görmediğini ya da kim olduğunu bilip bilmediğini ya da nereden öğrenebileceğimi soruyorum." Konuşurken sesi biraz yükseldi ve konuşması bittiğinde Neil kollarını sallamaya başlamıştı.

Ray birkaç saniye konuşmadan ona baktı ve sonra ikisi de gülmekten kırıldı. Aralarında bir gerginlik vardı ama ikisi de bununla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı.

"Cidden, Neil. Biriyle yatmalısın." Resimlere dokundu. "Biraz genç olabilir."

"Canın cehenneme. Bence tüm bunlarla bir bağlantısı var."

"O zaman onu polis arkadaşına bırak ve bu işi bitir, dostum."

"Yapamam. Burada ne haltlar döndüğünü bilmem gerek."

"Genelde beni bu tür davranışlara karşı uyarmıyor musunuz?"

"Dışarıda anlamadığımız bir dünya şey olduğunu söyleyen genelde sen değil misin?"

"Evet. Bazılarının muhtemelen tehlikeli olduğunu söyleyen de benim."

"İki insanı neyin öldürdüğünü bilmem gerekiyor. Birinin müvekkilim olması gerekiyordu ve ben topu düşürdüm dışında ben de anlamıyorum."

"Cinayet davalarına duygusal yatırım yapmamanız gerekir. Bu tür şeyler kauçuk odalara yol açar."

"Sadece benim için öğren, tamam mı? Kim olduğunu öğren ki onunla konuşabileyim." Neil dişlerini birbirine geçirdi.

"Ben yaparım." Ray omuz silkti. "Her şey ters giderse gelip bana ağlama yeter."

"Neden bu konuda bu kadar tuhaf davranıyorsun Ray?"

"Çünkü neye bulaştığınızı bildiğinizi sanmıyorum." Ray ona sertçe baktı. "Bence sadece oyun oynuyorsun ve bu seni kışından ısıracak ve kız kardeşin, karım, bana bakacak ve seni neden durdurmadığımı merak edecek."

"Sadece bu çocuğu kontrol etmek istiyorum. Neler bilebileceğini görmek istiyorum. Onunla konuşacağımdan bile şüpheliyim."

"O kızda bir sorun var. Bunu düşünmen gerek.
Ve eğer o gölge şeyiyle bir ilgisi varsa, tehlikeli biri demektir."
"Ciddiyim Ray. Sakin ol."
"Neil, sanırım biri beni takip ediyor." Kelimeler aceleyle ağzından döküldü.
"Ne diyeyim?"
"Sanırım biri beni takip ediyor, tamam mı? Dünden beri, evde bile, biri beni izliyormuş gibi hissediyorum."
Bunlar yeterince basit kelimelerdi ve Neil'in tüylerini ürpertti. "Yani, belki kız bir süre bekleyebilir." Neil bu sözleri Ray'den çok kendi kendine mırıldandı.
Ray sertçe başını kaldırdı. "Bilmiyorum. Onun herhangi bir şeyle ilgisi olduğunu söyleyemem ama şu kız var ya? Beni ürpertiyor."
Bu konuda söylenecek başka bir şey yoktu. Yemeklerini huzur içinde bitirdiler ve kendi yollarına gittiler.
Dört saatten az bir süre sonra Ray ölmüştü.

Neil, Ray'in öldürüldüğünü polisin onu sorgulamak için yakalamaya geldiği sırada öğrendi.

Bu kez çok sayıda soru vardı ve hiçbirine yanıt vermek kolay değildi. Birkaç kişi Neil'i kayınbiraderiyle hararetli bir şekilde konuşurken görmüştü. Kimse kavga ettiklerini iddia etmedi, ancak birkaç kişi "hararetli sözler" olduğunu söyledi.

Danny soruşturma konusunda olabildiğince iyiydi ama soruları soran ortağı Boyd'du.

Richard Boyd aslında parmak vidalarını çekmedi ya da ona lastik bir hortum uzatmadı ama Neil bunu tamamen bekliyordu. Danny sorgulama sürecine katılmamış olsa da, sorgulama sırasında oradaydı ve Neil'in aklına işlerin kesinlikle korkunç bir hal almasını engellediğine dair hiçbir şüphe gelmiyordu. Boyd kesinlikle dehşet vericiydi, adam kendisinden birkaç santim daha kısa olduğu için bu hiç mantıklı değildi.

Uzun vadede, onlara fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdi ve onlar da ona işlemediği bir suçu itiraf ettirecek hiçbir şey syleyemezlerdi.

"İşbirliği" olarak adlandırılabilir birkaç saatin ardından Neil serbest bırakıldı. Kendisine yardımcı olması için bir avukat çağırmayı aklından bile geçirmemişti. Günün erken saatlerinde Ray ile tartıştığına dair gevşek bir söylentiden başka ellerinde bir şey olmadığını biliyordu. Ayrıca, bir avukat onu kız kardeşi Carrie'nin yanından daha da uzun süre uzak tutabilirdi ve olması gereken yer de orasıydı.

Sonunda Danny ve Boyd ona zahmeti için teşekkür ettiler. Onlara tkrmemeyi başardı.

Carrie elbette duymuştu. Cesedin kimliği belirlenir belirlenmez ona haber vermişlerdi. Onu birkaç kez aramayı denedi ama ne cep telefonundan, ne ofis telefonundan, ne de evinden ulaşabildi.

Neil üç kez kızın evine uğradı ve hatta ailesini aramayı bile denedi ama hiçbiri işe yaramadı. Sonunda çareyi şehirde arabayla dolaşıp kızın arabasını aramakta bulmuş ama nafile.

Gece saat on bire doğru, sonunda pes edip evine döndükten sonra, Danny Holdstedter'ı cep telefonundan aradı. Haberlerde Sacred Hearts kampüsünden çok da uzak olmayan bir olay yeri gösteriliyor ve devam eden cinayet soruşturmasından bahsediliyordu. Yaralar henüz çok tazeydi ve herhangi bir isim verilmemişti ama Neil zaten biliyordu. Telesekreter çıkmasını beklerken dedektifin kendisiyle karşılaştı.

"Sosyal aramalar için biraz geç bir saat Neil. N'aber?" Danny'nin sesi uykudan kflenmişti.

"ncesi için teşekkürler. Bunu acısız hale getirmek için elinden geleni yaptığını biliyorum." "Bu işle birlikte geliyor ve senin bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Dinle, kız kardeşime ulaşamıyorum. İstasyondan ayrıldığımdan beri ona ulaşmaya çalışıyorum, onunla birlikte olmak için, anlıyor musun? Hiçbir hattından cevap alamıyorum, evde değil ve ailem de ondan haber alamadı."

"Kahretsin." Dedektifin sesi birkaç dakika öncesine göre çok daha uyanıktı. "Bana adresini ver ve onunla en son ne zaman konuştuğunu söyle."

Neil hemen itaat etti ve midesinin vücudunun içinde birkaç tembel dönüş yaptığını hissetti. "Ne düşünüyorsun Danny?"

"Ray'in neden öldürüldüğünü bilmiyoruz, Neil. Sadece doğal sebeplerden ölmediğini ya da kız kardeşinin bir bağlantısı olup olmadığını biliyoruz. "

"Oh, lanet olsun."

"Aynen öyle."

"Tanrım, senin bölümünden kimi arayayım?"

"Zaten ben varım, geri kalan aramaları ben yapacağım, tamam mı? Sadece yerleşin ve olduğunuz yerde bekleyin."

"Evet, bu olacak."

"İyi, o zaman benimle Sullivan Caddesi'ndeki Silver Dollar Diner'da buluş."

Boyd da bizimle buluşacak."

Telefonu kapattı ve tekrar ayağa kalktı. Sullivan Caddesi epey uzaktaydı ama o burayı yeterince iyi biliyordu. Lokanta birkaç yıl önce yanmıştı ama bu pek de alışılmadık bir durum değildi. Üniversitelere giden yollarda çıkan isyanları neyin başlattığını kimse bilmiyordu ama uzun vadede herkes bunun bedelini ödemişti. Daha sonra pek çok işletme yeniden inşa edilmişti.

Gece havası nemliydi ve hafif bir sis oluşuyordu. New England'daki bir liman kenti için alışılmadık bir durum değildi ama yine de derisinin gerildiğini hissetti. Hava ruh haline yardımcı olmuyordu.

"Kız kardeşini arıyorsun, değil mi?" Ses yumuşak ve hoştu, hafif bir aksanı vardı. Neil sözlerin kaynağını görmek için döndü ve Ray'i öğrenmesi için gönderdiği kızı gördü.

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?" Ses tonu kabaydı ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Kız en iyi ihtimalle gerçekten ihtiyacı olmayan bir dikkat dağıtıcıydı, en kötü ihtimalle de ailesinden biri de dahil olmak üzere birkaç kişinin ölümünden sorumluydu. Bir an için düzenli olarak ateşli silah taşımayı diledi.

"Nerede olduğunu biliyorum. Sizi ona götürebilirim. Ya da çekip gidebilirim. Seçim sizin." Ses tonu değişmedi. Park yerinde arabasının yanındaki yerinden ona doğru hareket etmedi. Sadece yerinde durdu ve onun gözlerinin içine baktı.

"Ya da bana söyleyebilirsin ve ben de gidip onu getirebilirim."

"Yeterince adil. Önce Raymond'a beni neden arattığını söyle." Adam ona sertçe baktı. Kız en fazla onlu yaşlarının sonundaydı. Karşısında duran kız on sekizinden fazla olsaydı, bir parmağını keserdi. Yaşına göre fazla özgüvenliydi. Sadece duruşu değil; duruşu, tavrı, gözlerini kaçırmadan ona bakışı da öyleydi. Kıyafetlerinden özel okul kızı olduğu anlaşılıyordu ama bu, çocukların yarısından fazlasının özel dersanelere gittiği bir bölgede onun hakkında pek bir şey anlatmıyordu.

"Belki Ray sana çoktan söylemiştir."

"Belki de yapmıştır." Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "O öldü, biliyorsun."

"Oh, evet. Biliyorum." İşte ilk işaret buydu. Zaten bilmiyorsa en azından hızlı bir şok ifadesi vermeliydi ve haber henüz etrafa yayılmamıştı. Kampüs yakınlarında işlenen bir cinayetten bahsedilmesi dışında haberlere bile çıkmamıştı. "Onu sen mi öldürdün?"

"Öldüğünde oradaydım." Kadının gülümsemesi esrarengiz ve çileden çıkarıcıydı. Ona saldırma isteğine karşı koyması gerekiyordu.

"Carrie nerede?"

"Zarar veremeyeceği bir yere."

"Size ne tür bir zarar vermeyi planlıyordu?"

"Bana zarar veren o değil, Neil Harrison. Kardeşi bunu tüm aile için yeterince yapıyor."

"Gerçekten mi? Peki ben sana ne zarar verdim?"

"Fotoğraf makinelerinizle resmimi çektiniz ve bu kasabanın polislerine görüntümü verdiniz." Sesi keskin, sert ve tuhaf bir yankıyla geliyordu. Bu ses beklediğinden o kadar farklıydı ki Neil şaşkın ve kaşları çatık bir şekilde geri adım attı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sanki iki kadın aynı anda konuşuyormuş gibi garip bir çiftleme hâlâ vardı. "Görölmek, incelenmek gibi bir arzum yok. Sizin gibilerin işlerime karışmasına müsamaha göstermeyeceğim."

"Kız kardeşimin nerede olduğunu söyle."

"Şimdilik güvendeyim. Benden ve benimkilerden uzak duracağına dair yemin etmezsen bu da geçer."

Neil kırmızı görmeye başladı. Kız başka biriyle çalışıyor olmalıydı, sakladıkları şeye çok yaklaşan herkesi korkutmak için birkaç numarası olan biriyle. Kıza şaka yapmadığını ve kız kardeşine bir şey olmasına izin vermeyeceğini anlatması gerekiyordu.

"Dinle, kız kardeşimin gitmesine izin ver yoksa seni mahvederim, anladın mı beni?" Sesi sert ve talepkârdı, çünkü şaka yapmadığını, blöf yapmadığını anlamasını sağlamak zorundaydı.

Ona güldü. Yüksek bir sesle değil ama hafif bir alayla, sanki tehditlerinin büyük plan içinde hiçbir anlamı yokmuş gibi.

"Sen bir aptalsın."

Neil kıza doğru bir adım attı ve ona doğru yaklaştı. Kız gençti ve atletik olmasına rağmen zayıftı. Neil göğüs göğüse dövüş eğitimi almıştı ve öyle olmasaydı bile kıza doksan kilo fark atardı.

"Senden alacağım tek şey bu kadar." Elleri kızın bileklerini yakaladı ve kızı kendine doğru çekti, tamamen onu bastırmaya ve gerekirse polise sürüklemeye niyetliydi. "Bana kız kardeşimin nerede olduğunu söyle, seni aptal sürtük!"

Mavi gözleri öfkeyle irileşti ve kız konuşurken elleri kıpırdadı, dönüp durdu.

"Bana asla dokunma, aptal adam."

Neil'in içine işleyen acı, hayatında deneyimlediği, hayal ettiği her şeyden daha kötüydü. Görüşü titreyip parçalanıyor ve sinirleri etinin içinde feryat ediyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama dizleri çökerken nefes almaktan fazlasını yapacak gücü, enerjiyi bulamadı.

Neil otoparkın sert asfaltına yüzüstü düştü ve vücudunu kontrol edemeyerek titredi. Yavaşça, sadece saniyeler süren ama bir ay sürmüş gibi gelen acıdan sonra, görüşü geri geldi ve elinin yüzünün önünde spazmodik bir şekilde seğirdiğini gördü.

"Kardeşin seni en az ilgilendiren şey." Kızın güzel yüzü, ona attığı alaycı bakışla çirkinleşti. Sadece hoşnutsuzluk değil, nefret ve aşağılama da yüz hatlarını gölgeliyordu.

Carrie'yi düşünmek ona tekrar denemek için güç veriyordu. Zaten yeterince şey yaşamıştı, kısa sürede çok şey kaybetmişti ve kız kardeşinin başka bir şey kaybettiğini görürse kahrolurdu.

Neil kendini zorla ayağa kaldırdı, sarhoş bir şekilde sallanıyordu, nabızı kulaklarında çınlıyordu.

"Wha'dchoodo?" Ne yaptın sen? Kelimelerin basit olması gerekirdi ama dudaklarının onları oluşturmalarını, uzuvlarının basit taleplere itaat etmesini sağlayamadığı gibi sağlayamıyordu.

Kız ona yaklaştı, ama ellerine tam olarak ulaşamadığını fark etti. Ukalaydı ama aptal değildi.

"Bu sadece küçük bir büyü, zihninde kopan küçük bir fırtına. İzin verirsem geçecek ya da fırtına seni tamamen tüketene kadar daha da büyüyecek."

Neil elinden geldiğince başını salladı ve dünyanın çıldırtıcı bir gösteriyle etrafında döndüğünü hissetti. Ellerin ve dizlerinin üzerine düştü, öğürüyor ve ezici bir bulantı dalgasına karşı savaşıyordu.

Kızın kahkahası kafasının içinde yankılandı ve ayaklarının sadece birkaç adım ötede, altındaki zeminle birlikte tahterevallı gibi sallandığını gördü.

"Senden hoşlanıyorum, Neil Harrison. Çok hoş bir adamsın. Ama polislerin beni ya da benimkini tanımasını riske atacak kadar hoşlanmıyorum senden." Yukarıya doğru bakabilmek için tüm dikkatini toplaması gerekti, kızın onun üzerinde durduğunu, vücudunun ona kıyasla devasa görüldüğünü görebilmek için.

"Neden?" Daha fazla konuşmaya çalıştı ama boğazındaki tükürük çenesinden aşağı akmadan önce ağzını tıkadı. Bunu neden yapıyorsun? Bunu nasıl yapabiliyorsun?

"Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin."

Kız çömeldi, bacaklarını ilkel bir şekilde bir arada tuttu, dizleri adamın yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Narin parmakları saçlarına dolandı ve onu daha iyi inceleyebilmek için başını yukarı kaldırdı.

"Kimi daha çok seviyorsun, Carrie'nin kardeşini mi?" O tuhaf etki geri gelmişti, sesinin ikiye katlanması. Genç dudakları ve kocakarı tonuyla konuşuyordu. "Kurtarmak istediğin kendin misin? Yoksa kız kardeşin ve onun erkeği mi?"

"Ray öldü." Kelimeler kolayca çıkmıştı ve bunun, konuşmasına izin verdiği için olduğunu biliyordu.

"Ben ne kadar ölü olduğuna karar verirsem o kadar ölüdür, ne eksik ne fazla." Omuz silkti. "Bu gece yaşayan sen mi olacaksın, onlar mı?"

Ah, ona doğru atılmak, onu yere sermek ve vahşice dövmek için ne kadar da can atıyordu; düşme sınırında parıldayan gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. Ama kolları kurşun gibiydi, bacakları neredeyse işe yaramazdı, ağırlığını zar zor taşıyabiliyordu.

"Bu bir bahisti, aptal adam. Basit bir doğruluk mu cesaret mi oyunu. Çocuklar yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istediler ve öğrenmeleri gerekenden fazlasını öğrendiler. Henüz adımı bilmiyorsun ama ben senin gibileri bilirim. İzin verirsem, dikkatsiz davranırsam öğrenirsin. Yani tek bir şansın var. Yaşamana izin verecek miyim? Yoksa kardeşinin canını mı bağışlayayım? Eğer yaşamana izin verirsem, seni bir kelimeyle öldürebileceğimi bileceksin ve belki de daha akıllı olacaksın. Eğer yaşamasına izin verirsem, beni hiç görmez, varlığımdan haberi olmaz ve ben de bu endişe verici görevden kurtulmuş olurum." Sesi yine bir kız çocuğununkiydi, hüznü ve belki biraz da sıkılmış.

"Snot fayur." Bu hiç adil değil. "Ebil."

"Hayır, güzel adamım, bu adil değil, ama sana vereceğim tek şey bu. Ve

evet, benim güzel delikanlım, ben kesinlikle kötüyüm." Gözlerini ondan ayırıp

ince bileğindeki ince saati. "Bu oyundan bıktım usandım. Şimdi cevap verin, yoksa hepinizi öldürürüm."

Kız kardeşini ve Ray'i kurtarmak için tek bir şans. Sadece kendini kurtarmak için tek bir şans. Sonunda karar vermesi gerekenden daha kolay oldu. Hayatta olsaydı suçluluk duygusuyla yaşayabilirdi.

"Yaşamama izin ver."

"Sonunda, Neil Harrison, aldığım cevap hep bu oluyor." Kız ayağa kalktı ve ondan uzaklaşmaya başladı. "Memurlarınıza yanıldığınızı söyleyin. Onlara benden hiçbir şey gösterme, yoksa seni öldürürüm." Neil onun gidişini izledi, vücudu hâlâ titriyordu ve işe yaramazdı.

Tam on dakika boyunca hareket edemedi, konuşamadı. Kimse yakınlardaki sokaklarda yürümüyor ya da pencerelerinden bakıp onu park yerinde görmüyordu ya da görseler bile başka türlü davranmayı tercih ediyorlardı. Bunun da cadının gücü mü yoksa sadece bir tesadüf mü olduğunu merak etti.

On dakikanın sonunda zihnini kaplayan sis dağıldı ve kaslarını yeniden kullanmaya başladı. Cep telefonu çaldığında kontrolün kendisine geri geldiğini hissetti ve telefona cevap verdi, şimdi özgürce akan, yüzünün düzlemlerini takip eden ve altındaki soğuk zemine sıçrayan gözyaşlarına karşı gözlerini kapattı.

"Alo?"

"Neil, ben Danny. İyi haberlerim var, eski dostum. Kız kardeşin iyi! Onu az önce hastanede bulduk. Görünüşe göre şanslı günündesin. Daha önceki aramada, ön teşhislerde yanılmışlar. Ray yaşıyor."

"Ne? Nasıl?" Yüreğindeki kan kabarması, gözyaşlarının acıdan neşeye dönüşmesi. "Bu nasıl oldu Danny?" "Biri Ray'i daha önce soymuş, adamım.

Ön kimliği üzerinde değildi.

ama bulduğumuzda ehliyet cesedin üzerinde değildi. Kesin olarak bilmemizi kolaylaştıracak kadar... yeterli yüz kalmamıştı." Sesindeki özrün bir önemi yoktu; Neil hayattaydı, kız kardeşi ve kocası da öyle.

Onu o anda görmüş olsaydı, minnettarlığını göstermek için seve seve cadının ayaklarını öperdi.

Neil ayağa kalktı, titreyerek derin bir nefes aldı ve yüksek sesle hıçkırdı.

"Danny, Tanrım, Danny, bu harika! I-" Sözleri aniden kesildi ve Neil telefonu elinden düşürdü.

ayaklarının dibine düştü ve komşusunun arabasının arka tekerleğinin altına girdi.

Elleri uyuşmuştu, dudakları soğuktu ama göğsünün içinde bir sıcaklık vardı ve sağ göz kapağının içinde titreyen bir kas seğiriyordu.

Neil öne doğru düştü ama kendini tutamadı, kaçınılmaz darbeye dayanmak için bileklerini ya da ellerini hareket ettiremedi.

Asfalt çenesine çarptı ve etini vahşice parçaladı. Akan kanın sıcaklığını ve incinmiş sinir uçlarının acısını hissetti.

Gözleri tekrar dalgalandı ve çene kasları, dişlerinin minesinin çatladığını duyabildiğini düşünene kadar birbirine kenetlendi.

Bir an sonra kız geri döndü, ayakları tam yüzünün önündeydi.

"Auuuhhhnnn . "

"şşşt, çocuğum. Seni rahatlatacak hiçbir şey olmayacak." Artık sadece tek bir ses vardı, solmuş yaşlı cadının sesi. "Sen açgözlü bir adamsın, Neil Harrison. Kız kardeşini kurtarmayı seğmiş olsaydın, sözünü tutacağına güvenebileceğimi bilirdim ama sen onun yerine kendini kurtarmayı seğtin. Açgözlü adamlar bana göre kötü şöhretli yalancılardır. Ödül vaadi onları yalan söylemeye, hile yapmaya ve çalmaya iter."

Parmaklarının alnına dokunduğunu hissetti ama hareket edemedi, gözünü bile kırpamadı.

"Seninkiler bana tanıklık edecek son gözler. Ray kardeşini seviyor. Onu bağışlamayı seçti. Onu güvende tutmak için elinden geleni yapacağına güvenebileceğimi biliyorum."

Eğer çığlık atabilseydi, Neil öfkesini evrene haykırır ve intikamını almak için binlerce kez yemin ederdi.

Bunun yerine sadece öldü ve ruhunun bedeninden koparılarak karşısındaki genç kadın tarafından bütünüyle tüketilmesinin son aşağılanmasını yaşadı.

Ruhun canlı bedenin tuzağından kurtulduktan sonra aldatılamayacağını söyleyenler vardır. Belki de bu doğrudur. Durum her ne olursa olsun, Neil'in yutulurken son olarak gördüğü genç bir kadının güzel yüzü değildi. Bazılarının cadıların en kötüsü olduğunu iddia ettiği Alvina Bathory'nin yaşlı, solmuş yüzüydü.

Sonunda Neil huzur bulamadı, çektiği acılardan teselli bulamadı. Cadı ruhunu uzun zaman önce satmıştı ve ara sıra hizmet ettiği güçler ödeme olarak yeni kurbanlar talep ediyordu.

Cadı verdiği sözleri tutmamasıyla tanınmazdı.

The Walker Place

"Tavuk." Larry'nin sesi alaycıydı ama suçlayıcı bir yanı da vardı. Ses tonundan korkaklığın sadece komik değil, belki de suç olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. Eğer Larry biraz daha az ölçülü olsaydı Tom ona kabadayı derdi. Haksız da sayılmazdı.

"Değilim." Tom'un savunması pek orijinal değildi ama içtendi.

"Bugün Cadılar Bayramı. Şeker almamız ve hayalet aramamız gerekiyor."

"Bugün Cadılar Bayramı. Bir daha yakalanırsak ailelerimiz bizi sonsuza dek cezalandıracak."

Bir yıl önce Larry Reddington, Tom Efron ve Sam Kramer dört blok ötedeki mezarlığa kaçmış ve ölümün öbür tarafında ne olduğuna dair sorularını yanıtlaması için bir hayalet çağırmaya çalışmışlardı. Bunun yerine çağırdıkları şey, her gün mezarlığı temizleyen pis yaşlı piç Elliot Burnside'dı; o da üzerlerine polis çağırmış ve gizlice çıkamasınlar diye kapıları kilitlemişti.

Aileleri hiç eğlenmemişti. Aslında bu doğru değildi. Tom'un babası bunun çok komik olduğunu düşünmüştü, özellikle de üçü bir hafta boyunca okuldan sonra ve ertesi hafta sonu neredeyse tüm gün mezarlıkta çöp topladığında. Tom mezarlığın gizemli çekiciliğini kaybedebileceğini düşünmemişti ama yanılmıştı. Hâlâ ürkütücüydü ama hayalet bulmak için tekrar oraya gitmeyi pek istemiyordu. Kendisine bağırان o moruk bekçiyle bir hafta geçirmektense yapacak daha iyi şeyler düşünebilirdi.

"Yani bu sefer mezarlığa gitmeyeceğiz." Bunu söyleyen Sam'di ve sesi daha meydan okumadan önce bile meydan okuyan bir hal almıştı. Bunun tam anlamıyla bir meydan okuma, bir görev olacağı konusunda hiç şüphe yoktu.

ya karşılanmalı ya da reddedilmelidir ve ikincisi neredeyse kesinlikle korkak etiketini garantileyecektir.

Tom kollarını kavuşturdu. "Peki o zaman, hayaletleri aramak için nereye gitmemiz gerekiyor?"

"Walker'ın yeri." Sam bu sözleri söyleyince Tom Larry'den diğer çocuğa baktı ve onların akıllarını kaçırdıklarını anladı. Ciddiydiler ve bu şimdiye kadar duyduğu her şey kadar korkutucuydu.

Ebeveynler Walker'ın yeri hakkında konuşmazlardı. Çocuklar Asbury Lane'deki evden bahsettiklerinde de sinirlenirlerdi. Tam bir düzine yıl önce o evde çok kötü bir şey olmuştu ve ebeveynler ne kadar saklamaya çalışsalar da tüm ayrıntıları gizli tutamamışlardı. Yetişkinlerin gerçekleri çocuklarından saklamak için gösterdikleri tüm çabalara rağmen, internet gerçeği öğrenmek isteyen çocukların bunu kolaylıkla bulabilmelerini mümkün kılmıştı.

Basit gerçek şuydu ki Walker ailesinin tüm fertleri öldürülmüştü ve hiç kimse bu vahşeti kimin işlediğini bulamamıştı. Cinayetler herkes tarafından biliniyordu. Bilinmeyen şey, evde yaşayan ebeveynlerin ya da dört çocuğun tam olarak nasıl öldürüldüğüydü.

Eben Murphy'ye göre, anne ve kızların hepsi tecavüze uğramış ve parçalara ayrılmış, baba ve çocuklar ise izlemeye zorlanmıştı.

Kristen Brockheimer şeytana tapanlar olduğuna yemin etti. Babası UPS için çalışıyordu ve cesetlerin bulunduğu gün oraya bir paket teslim ettiğini söyledi.

Megan Powers en büyük çocuk olan Joe'nun evdeki herkesi baltayla öldürdükten sonra kendini astığını duymuştu ve bu hikâye doğru olmasa bile Tom'a kâbuslar gördürecek kadar ürkütücü geliyordu.

Sabrina Cooper her şeyin kötü giden bir uyuşturucu anlaşması olduğunu söyledi, ama o her şeyin kötü giden bir uyuşturucu anlaşması olduğunu söyledi. Yerel uyuşturucu karşıtı poster gibiydi, sadece dudakları hareket ediyordu.

"Oraya girebilmemizin imkânı yok." Bu zayıf bir argümandı. İnsanlar Walker'ların evine daha önce de girmeye çalışmışlardı ve kapı her zaman kilitliydi. Pencereler kilitliydi ve her yer yasak bölge olarak kabul ediliyordu.

"Gördün mü? Sana korkup kaçacağını söylemiştim." Larry'nin sesi bir hayal kırıklığı notası taşıyordu. Bu kasıtlı bir notaydı ve kırmak ve

Ahlaki öfkeyi ateşledi ve çok da başarılı oldu.

"Bana cam kırmaktan tutuklanmadan oraya nasıl gireceğimizi söyle, belki o zaman bir şeyler yapabiliriz." Tom kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Larry'ye toplayabildiği kadar tehditkâr bir ifadeyle baktı.

Larry gülümsedi ve ceketinin cebinden tek bir anahtar çıkardı. "Arka kapının anahtarıyla, aptal."

"Nasıl yaptın?" Sesi kesildi.

"Kardeşim belediye için çalışıyor. Bu tür şeyleri kontrol etmek zorunda. Bu onun işi." Larry şişindi ve gülümsemesi daha da ukalalaştı. Tom onu tersleyebilir, ağabeyinin işinin sokakları süpürmek ve ölü hayvanları toplamak olduğunu söyleyebilirdi - kendisinin pek de iyi yapmadığı bir işti bu, çok teşekkürler - ama dilini ısırды. Son durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışmaktan çok daha fazla endişeliydi.

Arkadaşlarının önünde koca bir bebek gibi görünmesine neden olmayacak hiçbir şey söyleyemezdi. Hayır derse yine arkadaşları olacaktı ama korkaklık anını ona yükleyeceklerini biliyordu. Larry ve Sam ondan daha iyilermiş gibi davranacaktı, çünkü sırf kasabadaki en korkunç eve, Jaycee'lerin bu sefer bir araya getirdiklerinden çok daha korkunç bir yere girmekten vazgeçmişti ve Jaycee'ler kasabadaki neredeyse tek perili evdi. Bowden's Point, Hollywood şirketleri tarafından işletilen yerlerden birini gerektirecek kadar büyük değildi. Küçük bir kasabada elinizde ne varsa onu alırsınız.

"İyi. Ne zaman?" Ağzındaki tüm tükürükler kuruduğu için ancak bu kadarını söyleyebildi.

"Şeker ya da şaka yapmaya gidiyoruz. Eve gidiyoruz. Sonra da gizlice kaçarız." Larry sırttı ve eski bir filmdeki çılgın bir bilim adamı gibi ellerini birbirine sürttü. "Göreceksin, Tom. Bu kez bir hayalet bulacağız."

Tom başını salladı ve ağzında beliren tozu yutmaya çalıştı. Korktuğu şey buydu.

"Peki nasıl oldu da kimse Walker'ların eski evine taşınmadı?" Tom, anne babaları mahalledeki diğer ebeveynlerle haftalık oyun gecesi için dışarıdayken ablası Mindy'ye sordu.

Mindy ondan yedi yaş büyüktü ve bir yıl içinde üniversiteye gitmeye hazırdı ve filmlerde falan hep gösterilen ablalardan çok daha havalıydı. Evet, erkek arkadaşı geldiğinde tam bir sürtük olabiliyordu ama çoğunlukla Tom'un bir adı olduğunu hatırlıyor ve onu çoğu zaman yalnız bıraktığı sürece sorulara cevap vermekten çekinmiyordu. Tom'un ablasıydı, bu yüzden çok fazla ortak noktaları yoktu ama Çarşamba geceleri ona göz kulak olmak zorundaydı ve evdekiler evde yokken erkeklerin gelmesine izin verilmiyordu, bu yüzden birlikte sıkışıp kalmışlardı ve bundan en iyi şekilde yararlandılar.

Carlotti's'ten pizza yedikleri son bir saat içinde muhtemelen milyonlarca soruya cevap vermişti ve sabrının tükenmeye başladığını anlayabiliyordu. Bu şekilde planlamıştı. Bu, ona biraz huzur ve sessizlik vermeden önce sormayı planladığı son soruydu.

"Tamam, vasiyetin ne olduğunu

biliyor musun?" "Vasiyet mi?"

"Son arzunuz ve vasiyetiniz?"

Başını salladı.

"Bay Walker ölürse her şeyi karısına bıraktı. Sadece karısı onunla birlikte öldü, bu da evi ve her şeyi alamayacağı anlamına geliyor. Eğer ikisi de ölürse, her şeyin çocuklarına kalması gerekiyordu, ancak tüm çocukları da öldürüldü, değil mi?"

"Evet." İşin nereye varacağından emin değildi ama kızın argümanının mantığı gayet mantıklıydı.

"Yani, ev ve içindeki her şey birilerine gitmek zorunda, sadece Bay Walker ve Bayan Walker'ın aileleri kaldı ve onlar da bu evle ne yapacaklarını bilmiyorlar."

"Satabilirler."

"Evet," diye cevap verdi. "Ama herkesin öldürüldüğü bir evde yaşamak ister miydin?"

"Asla olmaz!"

"Gördün mü? Cinayetler yüzünden kimse burayı satın almak istemiyor. Bu yüzden buraya sıkışıp kaldılar."

Çok mantıklıydı. Neredeyse. "Bir zamanlar oraya birileri taşınmamış mıydı?"

Başını salladı. "Evet. Her türlü ürkütücü sesi duydular ve bir hafta sonra gittiler."

Tom başını salladı ve içinde hamsi dışında her şey olan Carlotti Master Munch Pizza'dan bir dilim daha aldı. Tom çiğnerken Mindy gözlerini kaçırdı, gözleri tekrar televizyona kaydı.

Bununla çalışabilir. Korkutucu sesler mi? Sesler öldüremez, değil mi? Yani iyi durumdaydı. Evde bir saat geçirdikten sonra tekrar gitmiş olacaktı ve her şey yoluna girecekti.

"Elbette, başkalarının da olması gerekiyordu, biliyorsun." Mindy'nin sesi çok iyi bildiği uğursuz bir ton almıştı. Daha çocukken ona hikâyeler okuduğunda, ne zaman kötü bir şey olsa aynı sesi kullanırdı.

"Diğer ne?"

"Diğer kurbanlar. Eve gizlice girmeye çalışan ve bir daha görülmeyen insanlar."

"Asla olmaz."

"Way!" Peçetesiyle ağzını sildi ve sırtışını gizlemeye mi çalıştığından - bazen alay ederken bunu yapardı- yoksa ciddi mi olduğundan emin olamadı. "Oraya uyumak için gizlice girmeye çalışan birkaç evsiz vardı ve bir daha asla görülmediler. En azından canlı olarak."

Kendini yemeye devam etmeye zorladı, çünkü Carlotti'nin pizzası en sevdiğiydi, ama birdenbire pek iştahı kalmadı.

Cadılar Bayramı, o gün için mükemmel olan uluyan soğuk bir rüzgârla geldi. Yapraklar zıpladı, kıvrıldı ve tıslayarak havada akan derelere dönüştü ve tekrar uçmadan önce kendilerini mümkün olan her yarığa sardı.

Tom günün ilk bölümünü okulda geçirdi, sınıfta Jason Voorhees kostümünü giyebilmeyi diledi ama bunun için azar işiteceğini biliyordu. Bu yüzden

Bunun yerine soğukkanlılığını korudu ve herkes gibi bekledi.

Son zil çaldığında eve koştu, Sam ve Larry ile sekiz blok yürüdü ve planların üzerinden geçti. Şaka mı şeker mi ilk sırada geliyordu elbette. Ondan sonra da akşam yemeği için Larry'nin evinde bir araya geleceklerdi. Bayan Reddington, Tom'un gördüğü en güzel annelerden biri olmasının yanı sıra, herkese yemek hazırlıyor ve yatıya kalmalarına izin veriyordu. Kimse fazla uyumayı beklemiyordu elbette, çünkü izlenecek bir korku filmi maratonu vardı ve Bay Reddington -karısını düşündüğünüzde dünyanın en şanslı adamı olmalıydı- patlamış mısır yapıyor ve gazoz dağıtıyordu. Her yıl yaptıkları şey buydu.

Reddington'lar yattıktan sonra da Larry'nin yatak odasının penceresinden gizlice çıkıp Walker'ların evine giderlerdi. Larry ve annesinin söylemeyi sevdiği gibi, bu çok kolaydı. Tom, Bayan Reddington'la vakit geçirebileceği için mi -ki ona doğru her gülümseyişinde kendini gergin hissetmesine neden oluyordu- yoksa gerçek bir hayalet, hatta belki birden fazla hayalet göreceği için mi endişelenmesi gerektiğini bilmiyordu.

Bayan Reddington şeker toplamaya gittiklerinde onlarla gelmek için ısrar eden biriydi ve Larry bu konuda inleyip sızlansa da Tom içten içe çok seviniyordu. Bayan Reddington vücudunu sergileyen dar bir cadı kıyafeti giymişti ve Tom bakışları üzerine çekmekten zevk alıyordu; maskesi yüzünün büyük bir kısmını gizlediği için bu iş daha da kolaylaşmıştı. Birkaç şeye çarpmıştı ama bir gün evlenmek istediği kadını incelemek için kullandığı kaçamak bakışlar için buna değermişti.

Mahalle süslenmişti, mahalledeki neredeyse her ev turuncu ve siyah süslerle bezenmişti ve Cadılar Bayramı'nın Cuma gününe denk gelmesinin hoş bir yan etkisi olarak evlerin birçoğunda partiler düzenleniyordu. Kostüm giymiş pek çok yetişkin de vardı ve çocuklar ikram edilen şekerlerden alırken birden fazla adam Bayan Reddington'ın kremsi göğüs dekoltesine bakıyordu. Tom her seferinde istemsiz kıskançlık patlamaları hissetti ama akıllıca bastırdı. İzleyecekleri yolu dikkatle planlamışlardı, tabii ki şeker için maksimum şansı garantileyen bir yoldu bu ve mahallenin sokaklarındaki tüm yürüyüşün yarısında Walker'ların evine geldiler ve herkes durup baktı.

Bayan Reddington eve dikkatle baktı ve Tom onun evin içinde kilitli olan sırlar hakkında ne bildiğini merak etti. Bir an için alt dudağının titremesiyle gerçekten ağlayabileceğini düşündü, ama sonra gözlerini kapadı ve hızla istavroz çıkardı - bir cadının yapması alışılmadık bir şeydi elbette - ve neredeyse normal bir sesle onlara bir sonraki eve gitme zamanının geldiğini söyledi. Ve sonra yola koyuldular, toplam yedi çocuk ve onlara göz kulak olan bir ebeveyn ve o bir süreliğine evi unuttu.

Reddington'ların evine döndüklerinde - Megan, Sabrina, Jason ve Eben hariç, hepsi kendi evlerine bırakılmıştı - dünyanın en güzel cadısı hepsine birer tabak spaghetti ve et sosu verdi ve sonra tekrar dünyanın en güzel arkadaşının annesine dönüştü. Bay Reddington sözünü tuttu ve delicesine tereyağı ve tuzla patlamış mısır yaptı ve hareket etmekte zorlanana kadar yediler, bu arada içerik için düzenlenmiş ve TV'ye uyacak şekilde biçimlendirilmiş yeni korku filmlerinden bazılarını izlediler, ancak dilenciler seçilemezdi.

Dokuz buçukta yatağa yatırıldılar ve belki de iyi geceler öpücüğü için çok yaşlı olmalarına rağmen, Bayan Reddington yine de her birini yanaklarından öptü ve sadece Larry bu yüzden kızarmadı. Onun ne kadar harika biri olduğunun farkında olmadığını düşünmek çılgınlık gibi geliyordu ama durum öyle görünüyordu.

Saat onda Tom tam uykuya dalmak üzereydi ki Larry onu sarsarak uyandırdı. "Vakit geldi."

Tom başını salladı ve dudaklarını panik iniltisine karşı sımsıkı kapattı. Walker'ların evi onu korkutuyordu, Bayan Reddington'ın melek yüzündeki korkuyu daha önce gördüğünden beri daha da korkuyordu.

Gizlice kaçmak zor olmadı. Aslında on yaşındaki çocuklar için hiç de zor değildi. Larry ruh çağırma tahtasını topladı ve dikkatlice yatak odasının zemin kat penceresinden dışarı tırmandılar, tek sıra halinde ilerlediler ve yine kostümlerini giydiler çünkü Cadılar Bayramı yılda sadece bir kez geliyordu ve kostümler giyilmeyecek kadar havalıydı. Batman-Larry, Sam adında bir hayalet ve Jason Voorhees çimenlikte adeta sürünerek ilerlediler ve ardından birkaç blok boyunca gölgeler arasında koşuşturdular. Jack-o-lantern'ler, gözleri ve ağızları turuncu ışıkla titreyerek, merdivenlerden ve verandalardan sessizce bakıyor ve çığlık atıyordu ve kızarmış balkabağının tatlı kokusu Tom'un yüzünü kaplayan ucuz hokey maskesine nüfuz ediyor gibiydi. Tom'un

Hava, gözlerinden akan teri durduracak kadar soğuktu ve ölülerin hayaletlerini ziyaret etme olasılığını düşündükçe, kendisine rağmen dudaklarında bir sırtmanın büyüdüğünü hissetti.

Çimenliklerde ve sokaklarda sürünüyorlardı ve insanlar onları görüyordu belki ama görseler bile pek umursamıyorlardı. Onlar artık birer yetişkindi ve eski Cadılar Bayramı eğlencelerini yaşama zamanları gelmişti. Ya da belki de sadece on yaşında olduklarını ve yılın en korkunç gecesini kutladıklarını hatırlıyorlardı.

Ve çok geçmeden Walker'ın evi tepelerinde belirdi. Daha önce Bayan Reddington'ın güzel yüzüyle büyülenmiş olduğundan çoğu zaman görmezden geldiği evi fark edememişti ama şimdi karanlıkta, bir şekilde çok büyük, çok karanlık ve çok tehditkâr görünen eski yapıya bakmaktan kendini alamıyordu. Pencereler kapalıydı, cam bölmeleri görebiliyordu ama aydan ya da yukarıdaki yıldızlardan bir yansıma yapmayı reddediyorlardı. Etrafı saran sundurma güçlü ve sağlamdı, tahtalar mükemmel derecede düzgün görünüyordu ama yine de üzerinde yürüyen birinin düşüp ölebileceği hissini veriyordu. Kendi evindeki ya da Larry'ninkinden daha büyük olmadığı kesin olan kapılar çok büyük, şişmiş ve çarpık görünüyordu. Kapı kolları kalın kesme camdan yapılmış, büyük elmaslar şeklinde eğilendirilmişti ama bu cam bile kırılan ışığın parıltısını vermeyi reddediyordu. Bunun yerine geceyi emiyor ve açgözlülükle ona tutunuyor gibiydiler.

Tom'un eve girmeyi dört gözle bekleyen küçük bir parçası vardı, bir yıl önce ölülerin arasında gizlenmekten heyecan duyan aynı parçası. Her nasılsa, o iç ses bu yıl daha sessiz, daha küçük, olabildiğince yüksek sesle konuşan ve yine de sadece bir fısıltıyı başaran solmakta olan bir cesaret hayaleti gibi görünüyordu.

Larry eline öksürdü ve bazen astımı olan bazen de olmayan Sam, olması gerekenden daha küçük görünen ciğerlerinden yumuşak, ıslık gibi bir nefes çıkardı. İkisinin de korktuğunu bilmek Tom'un küçük cesaret alevinin daha da büyümesine yardımcı oldu.

"Ne kadar kalacağız?" Sam'in sesi öncekinden daha da cızırtılıydı.

Larry işte böyle daha cesur oldu. Bulaşıcı sırtışı biraz daha genişledi ve Tom'un gözleri basit bir gerçeği fark ettiğinde bir anlığına açıldı: Larry daha cesurdu çünkü Sam'in korktuğunu biliyordu. Birbirlerine ondan daha çok benziyorlardı.

fark etmişti. Üçü arasında sadece Sam hâlâ korkunun en kötüsünü hissediyor gibiydi.

"Ne kadar sürerse sürsün içerideyiz, aptal." Larry büyük bir cesaretle merdivenleri çıkarken Tom da düşünmeye fırsat bulamadan onu takip etti. Bir an sonra ikisi de Sam'e bakıyorlardı ve Tom bir heyecan daha hissetti: Sonuncusu kendisinden daha çok korkuyordu. Bu iyi bir duyguuydu.

Larry'nin eli arka kapının tokmağını çevirip kapı açılır açılmaz tüm cesaretleri tükendi. Elbette açılacağını biliyorlardı, çünkü Larry daha önce gizlice kaçıp kilidi açmayı başarmıştı. Yine de menteşelerin gıcirtısı genç bedenleri ürpertmeye yetmişti.

El feneri ışınları eski evi dolduran karanlığı yarıyor, uzak tutmaya çalıştıkları gecenin ağırlığı karşısında pek de önemli görünmeyen küçük aydınlık yarıkları açıyordu. İçeri ilk giren Larry oldu. Larry her zaman ilkti. Bu yönden cesurdu. Yine de elleri biraz titredi ve ışığının huzmesi önce yere, sonra da uzaktaki duvara çarptı.

Ev mükemmel durumda değildi. Kendini tertemiz tutmak için çok uzun süre yaşamamıştı. Hafif bir fare pisliği kokusu vardı ama Tom'un beklediği kadar güçlü değildi. Hava durgundu ve evin derin, karanlık kalbinde çok ama çok soğuktu. Hokey maskesindeki göz deliklerinin arkasından emin değildi ama Larry'nin nefesini görebildiğini düşündü.

Sam korna çalarak bir nefes verdi ve ardından astım spreyinden derin bir nefes çekti. Tom çığlık atmamayı başardı ama bu çok çaba gerektirdi.

Birkaç dakika boyunca çorak oturma odasına baktılar. Aslında boş değildi. Hâlâ mobilya parçaları, sehpa, kitap rafları ve bir duvar boyunca kıvrılmış bir halı vardı ama diğer her şey alınmıştı. Evin hâlâ mobilyalarla dolu olduğuna dair söylentiler tam olarak doğru değildi. Ama Tom'un tahmin etmesi gerekirse, yüz canavarı saklamaya yetecek kadar eşya kalmıştı. Sinirlerini inletmeye yetecek kadar.

"Hadi gidelim. Hadi gidelim. Bütün gece burada kalmak istemiyorum." Bu Larry'nin fikriydi ama artık perili bir evde takılmaya pek hevesli görünmüyordu.

Sadece çocukların ve akrobatların paylaşmasına izin verilen bilinçsiz bir zarafetle yere yerleştiler ve Larry ruh çağırma tahtasının kutusunu bir çırpıda açtı. Eski tahta onun olmadan önce annesininmiş ve ucuz kartonun kenarları toz ve küfle lekelenmiş. Bu Tom'un gözünde daha gerçekçi görünmesini sağlıyordu.

"Peki, kimi çağırıyoruz?" Sam'in sesi titriyordu ama soluk soluğa kalma hali kaybolmuştu.

Tom cevap vermek için ağzını açtı ve hiçbir fikri olmadığını fark etti. Larry'ye doğru döndü.

"Yürüyenlerin hepsi. Yürüyenlerin hepsi. Başka kim var dostum? Başka hangi hayaletler var?" Sesi yine kendinden emin ve her zamanki gibi yıpratıcıydı. Bu basit gerçeğin içinde biraz rahatlık vardı.

Tom ikinci kez konuşmaya başladı ama ölümüne tuttuğu flaş ışığı (eli sıkılmaktan ağrıyacak kadar sertti ama bunun farkında bile değildi) elinden kopup odanın bir ucundan diğetine fırlayınca bir çığlık attı. Işık huzmesinin karanlığa doğru uçtan uca savruluşunu izledi, çıplak döşeme tahtalarını ve sonra ışığın yansımasını geri göndermeyi reddeden bir pencerenin siyah ruhsuz gözünü gördü, sonra tavanı ve sonra duvarı ve sonra ışık ince plastik bir çınlamanın ortasında karanlığa doğru patladı.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Larry'nin sesi keskindi ve normalde kesinlikle düşünölemeyecek olan F kelimesini kullanmıştı ama o anda Tom bunun farkına bile varmamıştı.

"Ben atmadım! Biri benden aldı!" Tom sinirlendi. Işık Larry'nin yanına bile yaklaşmamıştı, eli kalbinin patlamasından korkuyormuş gibi göğsünü tutuyordu.

Sam alay etti. "Sen de yaptın, seni gördüm! Benimkini alamazsın!" Sam'in sesi yine kısık çıkıyordu ve çarşafı yüzünden çekip indirmişti, gözleri el fenerinin ışığında cam gibiydi. Işığı bir kılıç gibi sallıyordu. "Eve karanlıkta yürümek zorunda kalacaksın!"

Belki başka bir şey söylemeyi planlıyordu; belki de konuşmasını bitirmişti. Durum ne olursa olsun, kullandığı ışık süzölerek uzaklaştı ve evin arkasına doğru uzun koridorda sekerek ilerledi. Hedefine ulaşmadan çok önce mercek kırıldı ve altındaki ampul de onu takip etti.

Ruh çağırma tahtası yerde sürünerek ilerledi ve evin arka tarafına doğru gözden kaybolurken parke zemin boyunca tısladı. Bir grup yetişkinin seçenekleri tartışması mümkündü ama çocuklar sadece on yaşındaydı ve tam da o yaşta yapmaları gerekeni yaptılar. Paniklediler.

Larry ayağa kalktı ve ışığını iki eliyle tutarak aynı anda her gölgeye nişan almaya çalıştı. Tom eve girmek için kullandıkları kapıya doğru koşarken ve Sam kendini yerde bir top haline getirmeye çalışırken anıran bir hıçkırık çıkarırken Larry gergin bir inilti çıkardı.

Sesler her yerden geliyordu. Duvarlardan, tavandan, ayaklarının altındaki zeminden. Tom kapının tokmağını kavrayıp çılgınca sağa sola çevirmeye çalışsa da başarılı olamadı.

"Kimsiniz siz? Neden buradasınız? Bizimle oynamak mı istiyorsun?" Kelimeler bir ses yığınının dönüştü, genç ve yaşlı sesler birbirinin üzerine konuşuyordu, neredeyse anlamsız bir kakofoni.

Tom arkadaşlarına doğru baktı, kalbi deli gibi çarpıyor ve nefesleri bir panik bulutu içinde kayboluyordu. El fenerinin düzensiz ışığının arkasında Larry'yi zar zor görebiliyordu ama Sam'i yeterince net görebiliyordu. Sam hâlâ kendi üzerine kıvrılmıştı, olası darbelerden korunmak için ellerini başının üzerine koymuştu -bazen Sam'in morlukları olurdu ve kimse bunlardan bahsetmezdi- gözleri kapalıydı ve ağzı soluksuz bir çığlıkla açıktı.

Sonra Sam yüzüstü döndü ve sol bacağı havaya kalktı. Çarpışma beklenmedikti ve Sam'in burnu ve çenesi, yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert bir şekilde zemine çarptı. Gözleri irileşti ve elleri başının etrafındaki yerlerini terk ederek geriye doğru hareket etmeye başladı, karanlık tarafından koridora doğru sürüklendi.

"Larry!" Sam kalan el fenerine ve onu tutan çocuğa doğru bakarken sesi yüksek ve netti. Larry ışığı ona doğrulttu ve normal sesine hiç benzemeyen, hiç de sakin ya da kontrollü olmayan bir ses çıkardı ve Tom bu kez bu rahatsız edici seste hiçbir rahatlık bulamadı.

"Sam, neler oluyor?" Larry'nin sesi titriyordu.

"Beni yakalamalarına izin vermeyin! Beni yakalamalarına izin vermeyin!" Sam'in elleri döşeme tahtalarına yapıştı, eski ahşabı düzgün bir şekilde kavramak için mücadele etti ve başarısız oldu. Acımasızca geriye doğru çekilirken derisi gıcırdadı ve sesi bu duyguyu yansıttı.

Uzun koridorun karanlığında gözden kayboldu. Çığlığı dinmedi. Aniden sona erdi.

"Hiç adil değil," diye fısıldadı ses Tom'un sol kulağına yakın bir yerden. "Adil değil, babam her zaman en iyilerini alır."

Tom kızgın bir kobradan kaçır gibi kapı aralığından uzaklaştı. Cildi buz gibiydi ve kalbi bir sinek kuşununki kadar çok çalışıyordu. "Uhh."

Işık kayboldu. Belki elinden alınmıştı; belki de basitçe kapatılmıştı. Hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, ışığın olması gereken yere döndüğünde Larry'nin çığlık atıyor olduğuydu. Küçük bir korku çığlığı değil, ses tellerini yırtan ve boğazını kanlı ve çığ bırakan bir dehşet çığlığıydı bu.

Tom kıpırdamadan durdu ve çılgınca etrafına bakındı, daha fazla ışık diledi, karanlıkta bir şekilde görmesine izin verilmesi için dua etti.

Dilekleri ve duaları olumlu bir şekilde yanıtlanmadı.

"Larry?" Sesi soluk soluğaydı. Boğazını temizledi ve ikinci kez denedi. "Sam?"

"Artık burada bizimle birlikteler." Ses küçük bir kıza aitti, belki onun yaşındaydı, belki daha da küçüktü, kimseyi göremediğinde bunu söylemek zordu.

Aralığındaki tek pencereden belli belirsiz bir turuncu parıltı görebiliyordu. Lambert'lerin evinin sahanlığındaki jack-o-lantern, soğuk havaya ve güçlü esintiye rağmen gecenin geç saatlerinde hâlâ titriyordu.

Balkabağının ışığının parıltısına doğru titreyerek bir adım attı ve bir saniye sonra karanlık pencereden gelen ışığı tamamen yuttu. Tom donakaldı, tek pencereyi görmesini engelleyen her neyse ona dokunmaya korkuyordu.

"Özür dilerim." Ağladı, gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlarken gözlerini yakıyordu. "Lütfen bırak gideyim. Lütfen bırak gideyim. Annemi istiyorum." Kelimeler kulağa çok uzak geldiği için Jason maskesini çıkardı ve küflü havada nefesini tuttu. "Annemi istiyorum."

Sesler konuşmaya devam etti, sözcükler birbirine karışarak fısıltıya dönüştü.

Ve sonra ilk el yüzüne dokundu, yüz hatlarını hissetti. Tom geri çekilmeye, soğuk temastan kaçmaya çalıştı ama bir şey ona doğru bastırdı

Arkasından. Belki başka eller, belki de bir duvar. Kesin bir şey söyleyemiyordu.

Soğuk eller tekrar yüzüne dokundu, başının arkasını kavradı ve onu yukarıya, ışığın veya dış dünyanın her türlü ipucunu gömen karanlığa bakmaya zorladı.

"Şşşt. Annen burada değil. Ama ben buradayım. Biz buradayız. Seni bekliyorduk. Hepinizi. Çok yalnızdık." Sesi nazikti, sözleri sevgi doluydu ama yüzünü tutan buzdan eller olası tüm sıcaklığı alıp götürdü. "Biz her zaman çok yalnızız."

Tom çığlık atmaya çalıştı ama başını tutan eller yalnız değildi ve başka bir ses çıkaramadan soğuk parmaklar ağzını kapattı.

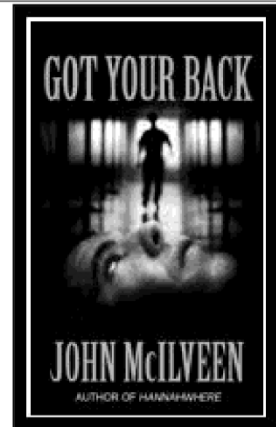
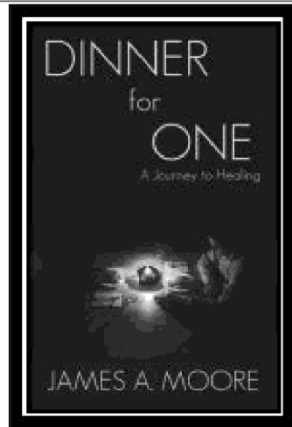
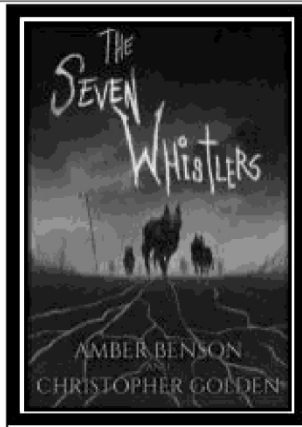
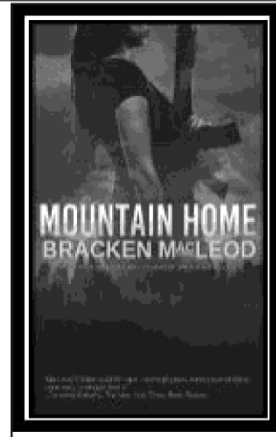
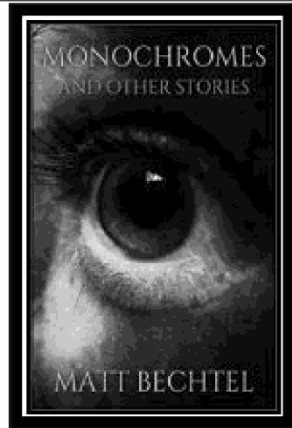
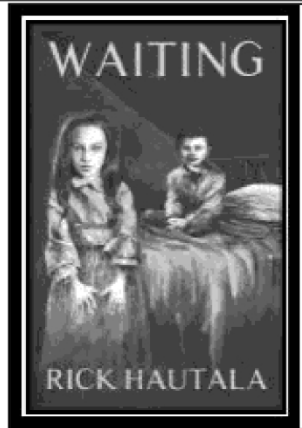
JAMES A MOORE, aralarında eleştirmenlerce beğenilen *Fireworks*, *Under the Overtree*, *Blood Red*, *Serenity Falls* üçlemesi ve en son *Seven Forges* serisinin de bulunduğu kırktan fazla roman, gerilim, karanlık fantezi ve korku türünde eserin ödüllü ve çok satan yazarıdır. Jonathan Maberry ve Christopher Golden ile birlikte popüler *Three Guys with Beards* podcast'ine ev sahipliği yapmaktadır. İki kez Bram Stoker Ödülü'ne aday gösterildi ve üç yıl boyunca Korku Yazarları Derneği'nde görev yaptı.

<http://jamesamoorebooks.com/>

[@JamesAMoore](https://www.facebook.com/james.a.moore1_)

[@JamesAMoore](https://www.facebook.com/james.a.moore1_)

HAVERHILL GENEL MERKEZI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.